

CAPITOLUL I

Partidul Comunist Român

Căderea bruscă și violentă a regimului Ceaușescu – și odată cu acesta a întregii infrastructuri instituționale comuniste – ar fi putut fi anticipate. Unii autori au detectat abisul ce se deschidea între clica aflată la conducere și membrii de rând ai partidului. Existau semne de nemulțumire în rândurile conducerii comuniste, care indicau mai degrabă neliniște și panică decât coagularea unor grupuri cu pretenții la succesiune. Astfel, o lovitură intrapartinică, având ca rezultat expulzarea nonviolentă a liderului suprem devenise de neconceput în România.

Această situație a fost cauzată de trei factori: (1) extraordinara monopolizare a autorității și a puterii politice de către Ceaușescu; (2) absența din rândurile elitei a unei grupări și/sau a unor indivizi înclinați către reforme, care să aibă o minimă credibilitate; și (3) impactul minim al schimbărilor din Uniunea Sovietică din timpul perestroikăi asupra României, care era din ce în ce mai izolată pe plan internațional. Deși termenul de elită cu greu ar putea fi folosit pentru a-i descrie pe aparaticii aflați în pozițiile cele mai înalte din ierarhia PCR – niște birocrați înfricoșați și umiliți, slugarnici și obedienți – trebuie spus că această elită a fost incapabilă să întreprindă vreo acțiune împotriva clanului conducător¹.

În România, către sfârșitul domniei lui Ceaușescu, condițiile economice și sociale erau catastrofale. Țara era afundată în deznădejde, corupție și frică. Existea sentimentul că sfârșitul trebuia să fie aproape. Nemulțumirea era din ce în ce mai mare, dar Securitatea reușea, în general, să preîntâmpine orice formă de disidență sau rezistență. Cultul personalității, care stătea la baza socialismului dinastic al lui Ceaușescu, era absurd și, în același timp, superficial. Conducătorul și soția lui se înconjuraseră de sicofanți, mulți dintre ei recrutați din rândurile familiei lor extinse, iar „familializarea socialismului”, pentru a folosi termenul propus de Kenneth Jowitt, s-a accelerat în timpul anilor 1980². Belu Zilber, un supraviețuitor foarte controversat al procesului Pătrășcanu, a caracterizat regimul lui Ceaușescu drept o „monarhie de drept dialectic”³. Întrepătrunderea simbolurilor și valorilor leniniste cu un anumit bizantinism politic a fost esențială pentru formarea elitei politice comuniste românești. Biografiile membrilor marcanți ai nomenclaturii trădează principalele surse ale tensiunilor din PCR: conflictul dintre comuniștii „pământeni” și cei „moscoviți”, persecuția îndelungată a intelectualilor, reprimarea oricărui revizionism marxist și combinația de convingeri cripto-fasciste și staliniste, în special în ultima fază a ceaușismului⁴.

¹ Așa cum reiese din interviul realizat de Vladimir Tismăneanu (VT) cu fostul ministru de externe Ștefan Andrei la București în iunie 1994. După cum susține Andrei, cea mai bună speranță a nomenclaturii era să-l promoveze pe Nicu, cel mai tânăr fiu al lui Ceaușescu, ca o soluție menită să o împiedice pe Elena să-i succedă soțului său la conducerea partidului și a statului. Nici Andrei și nici alți membri ai Comitetului Executiv al partidului nu au înțeles cât de explozivă era situația în 1989.

² Vezi Ken Jowitt, *New World Disorder. The Leninist Extinction*, Berkeley, University of California, 1992, în special pp. 121-219. Ken Jowitt a propus abordarea comunismului românesc ca pe un „comunism pâria”.

³ Andrei Șerbulescu [Belu Zilber], *Monarhia de drept dialectic. A doua versiune a memoriilor lui Belu Zilber*, București, Editura Humanitas, 1991.

⁴ Studiile lui Robert C. Tucker despre culturile politice ale stalinismului și leninismului reprezintă un model pentru acest tip de abordare; vezi Robert C. Tucker, *Stalin in Power. The Revolution from Above, 1928-1941*, New York, Norton, 1990.

Într-o perioadă în care alte regimuri de tip sovietic se angajaseră pe linia unor reforme mai mult sau mai puțin radicale, regimul din România se agăța de o viziune stranie asupra socialismului, care combina dogme staliniste cu nostalgia etnocentrică pentru un trecut fantasmagoric. Pe de-o parte, Ceaușescu pune accent pe monopolul partidului asupra puterii, pe necesitatea de a păstra proprietatea colectivă asupra mijloacelor de producție și pe competiția istorică cu Vestul capitalist. Pe de altă parte, retorica sa, șovină și antimaghiară, arăta preocuparea pentru construirea unei comunități etnice perfect „omogene”. Autarhic și refuzând liberalizarea internă, sistemul lui Ceaușescu demonstra un dispreț total față de proprii cetățeni. Se părea că în inima Europei se încerca stabilirea unei forme sui-generis de despotism asiatic.

Experimentul autocratic românesc nu a fost o anomalie istorică, irelevantă pentru dezvoltarea generală a regimurilor de tip sovietic. Nicolae Ceaușescu a dus doar la extrem anumite caracteristici ale culturii politice staliniste, în condițiile particulare românești. În consecință, pe lângă blamarea liderului defunct, trebuie înțeleasă logica internă a comunismului românesc. Ceaușescu a fost parte integrantă a unei familii politice care își avea propriile memorii, reglări de conturi și frustrări, dar și visuri romantice, speranțe și așteptări⁵.

Înainte de a deveni secretarul general al partidului în martie 1965, Ceaușescu și-a croit o carieră de succes în birocrăția comunistă și a fost suficient de abil pentru a-i succeda lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, unul dintre liderii comuniști cei mai înzestrați în arta manipulării. Foști colegi și rivali ai lui Ceaușescu din Biroul Politic admit că acesta avea o capacitate deosebită de a induce în eroare, de a simula modestia și, la începuturile carierei, comportamentul pașnic⁶.

Atunci când i-a succedat lui Gheorghiu-Dej în 1965, Ceaușescu nu era un nou venit în lumea comunistă a intrigilor perfide și a loviturilor pe la spate: la sfârșitul anilor 1940, el studiasse la Moscova, iar mai târziu a auzit discursurile virulent antistaliniste ale lui Hrușciiov la Congresul al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice (PCUS) în 1961 și a vizitat China, Coreea de Nord și Iugoslavia. Deși Gheorghiu-Dej nu și-a anticipat sfârșitul subit, se poate spune că, dintre toți subordonații săi din Biroul Politic, Ceaușescu avea cele mai serioase recomandări leniniste pentru a aspira la moștenirea poziției lui Gheorghiu-Dej. Ceaușescu era disciplinat, obedient, prudent și modest.

Ceaușescu și cultul său nu au reprezentat o aberație atât de mare precum o vedeau observatorii externi. Însă, după cum a arătat Kenneth Jowitt, comunismul românesc nu a putut niciodată să-și depășească complet *genealogia de paria*: în timpul anilor de ilegalitate, elita partidului era formată în principal din elemente alogene (bulgari, maghiari, evrei sau ucrainieni din România), care aveau o înțelegere limitată a valorilor naționale ale țării și ale aspirațiilor poporului. Partidul a predicat idei și sloganuri care aveau un ecou minim în rândurile clasei pe care pretindea că o reprezintă, caracterizând România drept o „țară imperialistă multinațională” și pledând pentru dezmembrarea statului-națiune român născut în urma tratatelor de la Versailles și Trianon din 1919-1920.

Susținerea de către partidul comunist a pretențiilor teritoriale rusești asupra Basarabiei și a nordului Bucovinei nu a atins nici o coardă sensibilă în rândurile proletariatului urban sau a intelighenției radicale din România (care era, în orice caz, atrasă în cea mai mare majoritate de extrema dreaptă)⁷. Mai mult, lipsit de o bază de mase, dominat de străini, fragmentat și dovedind, practic, impotență politică, PCR a fost tratat cu dispreț de către Comintern, ceea ce

⁵ Pavel Câmpeanu, *Ceaușescu: anii numărătorii inverse*, în „22”, 2-8 februarie 1999.

⁶ Vezi Lavinia Betea, *Maurer și lumea de ieri. Mărturii despre stalinizarea României*, Arad, Editura „Ioan Slavici”, 1995. Această carte reprezintă un exemplu izbitor cu privire la persistența sentimentelor de prețuire față de Dej manifestate de numeroși membri ai vechii gărzi a PCR.

⁷ Vezi Z. Ornea, *Anii treizeci. Extrema dreaptă românească*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1995.

a adâncit psihologia sa de paria, generând un complex de inferioritate major în rândul cadrelor sale. De aceea, izbucnirile antisovietice din timpul ultimilor ani ai lui Gheorghiu-Dej și ai celor douăzeci și patru de ani de conducere ai lui Ceaușescu trebuie văzute în contextul general al istoriei comunismului românesc. În orice alt partid comunist est-central european, unui Ceaușescu i-ar fi fost cu mult mai dificil să concentreze atâta putere.

Staliniști antisovietici

Istoria PCR a fost modelată de angajamentul total față de logica exclusivă a stalinismului. Generații întregi de comuniști români și-au tratat propria națiune ca pe un pion de manevră. Cu excepția Albaniei lui Enver Hodja, România a fost singurul stat comunist din Europa de Est care a rezistat undelor de șoc provocate de Congresul al XX-lea al PCUS și de denunțarea cultului personalității lui Stalin de către Hrușciov⁸.

Acest lucru pare paradoxal dacă avem în vedere că, între 1948 și 1956, România a găzduit Cominformul și săptămânalul acestuia, „Pentru pace trainică, pentru democrație populară”. Mai mult, Hrușciov testase loialitatea comuniștilor români în timpul turbulentei toamne a lui 1956, când, spre deosebire de Ungaria sau Polonia, în România nu s-a produs nici o mișcare semnificativă de masă în favoarea liberalizării (în ciuda frământărilor studentești din București, Cluj și Timișoara). Gheorghiu-Dej îi convinsese pe liderii sovietici că România era imună la orice „virus burghez” sau „revizionist”. Prin urmare, în iunie 1958, pe baza unor aranjamente complexe între români, ruși și iugoslavi, armata sovietică de ocupație s-a retras din România⁹. În viziunea lui Hrușciov, acesta a fost un gest de bunăvoință față de Occident, destinat să-i liniștească pe cei indignați de știrile de la Budapesta privind executarea lui Imre Nagy și a celorlalți lideri din guvernul revoluționar al Ungariei.

Hrușciov și-a făcut însă un calcul greșit: departe de a emula relaxarea limitată din Uniunea Sovietică, conducerea PCR și-a întărit și mai mult controlul asupra societății românești. Singurul moment în care comuniștii români au fost în totalitate de acord cu sovieticii a fost acela în care Moscova a revenit la metodele staliniste. Gheorghiu-Dej și biroul său politic nu numai că au sprijinit cu căldură și au oferit suport logistic pentru zdrobirea revoluției de la Budapesta din 1956, dar aceștia s-au folosit de spectrul pericolului „revizionist” pentru a lansa o vânătoare de vrăjitoare în rândurile propriului partid în 1957-1958 și pentru a trece la noi epurări ale inteligenței¹⁰.

Caracteristicile reprobabile ale ultimei perioade a domniei lui Ceaușescu nu trebuie să ascundă bazele structurale ale regimului său, venind din tradiția totalitară a unui partid chinuit de un complex de inferioritate. „Stilul paranoic” al politicii leniniste românești și-a avut originea în mentalitatea de dezmoștenit al soartei, în abordările problematice ale chestiunii naționale, în lunga subordonare față de Moscova și în profunda neîncredere față de încercările de democratizare sau liberalizare.

Spre deosebire de partidele leniniste bulgar, maghiar, polonez și iugoslav, în timpul perioadei de ilegalitate PCR a fost o formațiune marginală, complet dominată de aparatul Cominternului. PCR a reușit să capete o anvergură națională și și-a impus hegemonia numai cu ajutorul Armatei Sovietice, după ocuparea țării în august 1944. Subordonarea față de Kremlin a marcat partidul, atât la nivelul elitei comuniste, cât și la nivelul membrilor de rând. Au existat și excepții individuale, dar acestea au fost marginalizate rapid și reduse la tăcere¹¹.

⁸ Stelian Tănase, *Elite și societate. Guvernarea Gheorghiu-Dej*, București, Editura Humanitas, 1998.

⁹ Vezi Sergiu Verona, *Military Occupation and Diplomacy. Soviet Troops in Romania, 1944-1958*, Durham, N.C., Duke University Press, 1992.

¹⁰ Referitor la campaniile duse împotriva intelectualității după 1958, vezi Stelian Tănase, *Anatomia mistificării, 1944-1989*, București, Editura Humanitas, 1997.

¹¹ De exemplu, cazurile lui Alexandru Iliescu – tatăl lui Ion Iliescu, care a murit în 1945, Grigore Răceanu și, se pare, Grigore Preoteasa, care, la momente diferite și cu intensități diferite, au criticat modul servil în care conducerea partidului urma linia Cominternului. Elita de partid prețuia ortodoxia și disciplina în rândul

Pretențiile partidului la legitimitate au fost, de aceea, întotdeauna contestabile, chiar și după 1963-1964, când secretarul general Gheorghe Gheorghiu-Dej a ales să facă apel tot mai frecvent la sentimentele și valorile naționale.

Combinată cu o limitată liberalizare internă condusă de sus, distanțarea față de Moscova a oferit noului val de birocrați de partid din ce în ce mai siguri de sine un suport ideologic: susținătorii și protejații lui Ceaușescu de la sfârșitul anilor 1960 erau aparatcici de vârstă mijlocie, care se considerau cu adevărat exponenții unei clase manageriale naționale aflate în ascensiune. Eliminarea vechii gărzi staliniste le-a asigurat mult-așteptata șansă de a urca în ierarhie. Acești birocrați din partid și guvern s-au identificat cu promisiunile de autonomie din prima etapă a ceaușismului și au participat fără ezitare la consolidarea puterii personale a noului secretar general. Printre aceștia s-au numărat Maxim Berghianu, János Fazekás, Ion Iliescu, Ion Ioniță, Paul Niculescu-Mizil, Cornel Onescu, Gheorghe Pană, Vasile Patilineț, Ion Stănescu și Ilie Verdeț, care lucraseră în anii 1950 și la începutul anilor 1960 sub conducerea lui Ceaușescu.

Pe măsură ce Ceaușescu a înțeles că, sub protecția sa, acest grup din aparatul de partid plănuia strategii (semi)reformiste, potențial destabilizatoare, a dat înapoi și a revenit la un stil de conducere învechit, rigid și dominat de ideologie. Atât în teorie, cât și în practică, ceaușismul a reprezentat încercarea disperată a unei elite asediate de a câștiga autoritate internă și recunoaștere internațională accentuând exact calitatea care îi lipsise de-a lungul celei mai mari părți a istoriei sale: prestigiul și influența la scară națională¹².

Ceaușescu nu a fost întotdeauna urât sau disprețuit în mod unanim. În anii 1960 și la începutul anilor 1970, mulți români au fost mobilizați de sfidarea Moscovei de către Conducător, de politica de apropiere de Iugoslavia și de Occident și de măreția viitoare imaginată pentru țara lor. Este suficient să comparăm statutul internațional al PCR în perioada Congresului al IX-lea în iulie 1965 (primul congres care a confirmat supremația lui Ceaușescu la conducerea partidului) cu izolarea internațională profundă, atât a partidului, cât și a liderului acestuia, atunci când a fost organizat Congresul al XIV-lea în noiembrie 1989. Boicotat de țările „frățești” din Tratatul de la Varșovia și reprezentând o rușine pentru partidele marxiste occidentale, PCR nu a putut conta atunci decât pe solidaritatea Coreei de Nord și a câtorva mișcări radicale din Lumea a Treia¹³.

O tiranie decrepită

Răbufnirile xenofobe ale Conducătorului, romanțarea trecutului arhaic al României, identificarea cu figurile mitice ale căpeteniilor traco-dacice și ale domnitorilor feudali despotici, fascinația pentru reabilitarea simbolurilor militariste și etnice aveau rădăcini mai adânci decât psihologia personală a lui Ceaușescu: ele își aveau originea în relația problematică a PCR cu tradițiile și modelele culturale românești. Un studiu al documentelor de partid referitoare atât la perioada de clandestinitate, cât și la anii stalinismului lipsit de echivoc ilustrează respingerea valorilor naționale românești, neîncrederea în intelectualitate și ignoranța în privința problemelor fundamentale ale istoriei țării. Puțin le păsa comuniștilor doctrinari că problemele reale ale țării implicau împăcarea cu modernizarea și adoptarea modelelor instituționale occidentale. Ei aveau rețetele lor universale, împrumutate din arsenalul Cominternului și nu ezitau să le impună românilor. Mai târziu, atunci când PCR și-a

militanților. Aceasta explică eșecul lui Lucrețiu Pătrășcanu de a se despărți de partid, în ciuda informațiilor directe de care dispunea cu privire la metodele criminale utilizate de poliția secretă a lui Stalin pentru a-i extermina pe membrii din exil ai vechii gărzi a PCR în timpul Marii Epurări.

¹² Pentru o analiză cuprinzătoare a fundamentelor ideologice și politice ale regimului Ceaușescu, vezi Michael Shafir, *Romania – Politics, Economics and Society*, London, Frances Pinter Publishers, 1985.

¹³ În 1965, delegația sovietică la Congresul al IX-lea al PCR a fost condusă de Leonid Brejnev, iar cea chineză de către Deng Xiaoping. Vezi *Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român*, București, Editura Politică, 1966.

rescris propria istorie, iar liderii săi au pozat în campioni ai valorilor naționale aceiași oameni care serviseră neabătut interesele sovietice erau cei care deplâneau pierderea identității naționale. Sub Gheorghiu-Dej, și chiar mai mult sub Ceaușescu, comuniștii români purtau costume naționale, jurau pe steagul tricolor al țării și cântau imnuri patriotice pentru a-și arăta atașamentul față de „suveranitate și independență”¹⁴.

Ceaușescu a devenit întruparea noului spirit al partidului. El a încercat să combine atașamentul față de credința leninistă cu utilizarea simbolurilor și demagogiei naționaliste. Spre sfârșitul vieții sale, Ceaușescu nu mai avea nimic de oferit în afară de retorica sa lipsită de conținut. A strânge rândurile în jurul Conducătorului: acesta devenise laitmotivul războiului propagandistic împotriva populației României.

Se poate spune că, spre sfârșitul anilor 1980, PCR dispăruse deja. Din el mai rămăseseră doar niște adunări uriașe de indivizi care îl aplaudau mecanic, ca niște roboți, pe dictator. În timpul Congresului al XIV-lea, în noiembrie 1989 – după ce Zidul Berlinului căzuse, după ce Todor Jivkov al Bulgariei fusese îndepărtat de conspirația Petar Mladenov – Dobri Djurov și după ce marioneta sovietică, secretarul general Milos Jakes, și acoliții săi fuseseră eliminați de „Revoluția de catifea” din Cehoslovacia –, Ceaușescu credea cu obstinație în spectacolul pus în scenă de către adulatorii săi.

Atât regimul lui Gheorghiu-Dej, cât și cel al lui Ceaușescu au depus eforturi constante pentru a împiedica evoluția culturii politice a comunismului românesc spre o configurație post-totalitară, mai permisivă, în care monopolizarea puterii de către partid („rolul conducător”, după cum era înscris în constituție) ar fi fost limitată în mod semnificativ prin ascensiunea unor grupuri și asociații semioficiale și neoficiale¹⁵. Urmând anti-hrușciovismul lui Gheorghiu-Dej, Ceaușescu a urmat o politică neostalinistă și autarhică, care includea elemente de nepotism și corupție la nivel de stat, caracteristică „neotraditionalismului” brejnevist.

Începând de la sfârșitul anilor 1950 și evoluând într-un mod sinuos, acest tip de autohtonism românesc s-a dovedit a fi o strategie politică „conservatoare”, aproape „reacționară”, imaginată pentru a menține și a consolida exact acele valori, simboluri și instituții puse sub semnul întrebării de către susținătorii „socialismului cu față umană”, de la Imre Nagy și Alexander Dubček la Mihail Gorbaciov. În mod paradoxal, vreme de aproximativ cincisprezece ani, între 1964 și 1980, România s-a bucurat atât de simpatia guvernelor occidentale, cât și de cea a cercurilor democrat-socialiste și eurocomuniste.

În a doua jumătate a anilor 1980, Ceaușescu s-a remarcat ca unul dintre cei mai virulenți critici ai gorbaciovismului și ca un campion al unei versiuni actualizate de stalinism militant. El părea că intenționează să reînvie, în mod bizar și obsesiv, catehismul bolșevic din lucrarea *Problemele leninismului* a lui Stalin, în ciuda propriilor luări de poziție anterioare, de condamnare a intervenției sovietice în Cehoslovacia și a aparentei încurajări a „marxismului creator” în 1968-1969. După 1971, însă, Ceaușescu a renunțat la această orientare și a inițiat o

¹⁴ Mitul „grupării naționale” va fi folosit ulterior de foști înalți oficiali comuniști precum Alexandru Bârlădeanu și Paul Niculescu-Mizil pentru a susține teza unei discontinuități radicale între perioada stalinismului timpuriu și evoluțiile de după 1960. Pentru eforturile lui Alexandru Bârlădeanu, fost membru al Biroului Politic, de a-l înfățișa pe Gheorghiu-Dej ca moderat în comparație cu Ceaușescu, vezi Lavinia Betea, *Alexandru Bârlădeanu despre Dej, Ceaușescu și Iliescu*, București, Editura Evenimentul Românesc, 1997. Pentru o critică a stalinismului românesc, venind din partea unui fost intelectual comunist de prim rang care și-a pierdut iluziile, vezi Titus Popovici, *Disciplina dezordinii. Roman memorialistic*, București, Editura Mașina de scris, 1998.

¹⁵ Termenul de „cultură politică” este folosit în sensul definiției clasice din 1965 a lui Sidney Verba, dezvoltată de Robert C. Tucker în contribuțiile sale pătrunzătoare la studiul culturii politice bolșevice; vezi Lucian Pye, Sidney Verba (coord.), *Political Culture and Political Development*, Princeton, Princeton University Press, 1965 și Robert C. Tucker, *Political Culture and Leadership in Soviet Russia*, New York, Norton, 1987, în special „The Breakdown of a Revolutionary Culture”, pp. 51-71.

radicală restalinizare, procesul accentuându-se după protestul inițiat de scriitorul Paul Goma și greva minerilor din Valea Jiului din primăvara și, respectiv, vara lui 1977¹⁶.

La sfârșitul anilor 1980, în timp ce Uniunea Sovietică lansa reforme semnificative, Ceaușescu denunța gorbaciovismul ca fiind cea mai periculoasă „deviație de dreapta” din mișcarea comunistă internațională și proclama necesitatea vitală de a apăra uniformitatea. El pune sub semnul întrebării supremația Moscovei, dar se opunea din răspuțeri oricăror îndoieli cu privire la infailibilitatea dogmelor marxist-leniniste. Chiar mai mult decât Eric Honecker, Milos Jakes sau Todor Jivkov, Ceaușescu deplângea chiar impulsul de a regândi doctrina marxist-leninistă. Același personaj care, în 1974, admisesese că noțiunea de dictatură a proletariatului era desuetă și care părea înclinat să aprobe căutările eurocomuniste pentru un marxism alternativ, cerea, după nașterea sindicatului liber polonez „Solidaritatea” în august 1980, consolidarea instituțiilor represive și denunța tranziția către pluralism ca pe o reinstaurare a capitalismului¹⁷. Prin opoziția sa față de politica revizionistă a lui Gorbaciov, Ceaușescu a dus la extrem logica a ceea ce poate fi numit stalinism național, ceea ce a determinat atât căderea sângeroasă a regimului în decembrie 1989, cât și tranziția prelungită și dureroasă către un regim democratic autentic care i-a urmat.

De la cvasimonarhie la democrație populară, 1944-1948

În 1948, atunci când Stalin a decis să mute sediul central al Cominformului (Biroul Informativ al Partidelor Comuniste și Muncitorești) de la Belgrad la București, lumea știa foarte puține despre partidul lui Gheorghiu-Dej și al Anei Pauker. Fondat în 1921, Partidul Comunist Român a ieșit din ilegalitate în 1944, având un număr minuscul de adepți, și totuși a reușit ca după 1945, prin fraudă și manipulare, în spatele scutului protector al Armatei Roșii, să devină din ce în ce mai influent, eliminându-și rivalii politici încet, dar sigur.

Lovitura de stat de la 23 august 1944 a răsturnat dictatura pronazistă a mareșalului Ion Antonescu și a adus România în coaliția antifascistă. A urmat o perioadă de luptă acerbă între facțiunile din interiorul PCR. Aceste facțiuni se deosebeau nu numai din cauza unor experiențe diferite ale războiului (unii dintre membrii PCR petrecuseră războiul în URSS, alții în ascunzători clandestine, în timp ce alții stătuseră în închisori și lagăre), dar și datorită existenței unor relații profunde (inclusiv personale) cu Moscova și cu persoanele influente din Secția internațională a PCUS. Cu toate acestea, nu existau controverse semnificative în rândurile conducerii PCR cu privire la necesitatea de a promova transformări „burghezo-democratice” în direcția unei „revoluții socialiste”.

Pentru Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Emil Bodnăraș, Vasile Luca și Lucrețiu Pătrășcanu, stalinizarea României reprezenta o sarcină urgentă. Ofensiva Armatei Roșii pe linia Iași-Chișinău în primăvara lui 1944 a accelerat activitățile forțelor antigermene din interiorul României. Brusc, partidele tradiționale (istorice) au înțeles că PCR reprezenta un partener potențial important în orice coaliție viitoare. Pătrășcanu, singurul lider comunist pe care politicienii „burghezi” îl puteau considera o figură politică, a reprezentat PCR la negocierile purtate în primăvara și vara lui 1944. Între timp, triumviratul care i-a urmat lui Ștefan Foriș, format din Constantin Pârvulescu, Iosif Rangheț și Emil Bodnăraș, domina conducerea PCR.

Un guvern Sănătescu susținut de partidele Național Țărănesc (PNT), Național Liberal (PNL), Social-Democrat (PSD) și Comunist a preluat puterea după lovitura de stat care a dus

¹⁶ Vezi Vladimir Tismăneanu, *From Arrogance to Irrelevance: Avatars of Marxism in Romania*, în Ray Taras (coord.), *The Road to Disillusion: From Critical Marxism to Postcommunism in Eastern Europe*, Armonk, N.Y., M.E. Sharpe, 1992, pp. 135-150.

¹⁷ Pentru denunțarea reformismului de către Ceaușescu în anii 1980, vezi Michael Shafir, „*Ceausescuism*” *against „Gorbachevism”*, în „Radio Free Europe Research. Background Report”, nr. 95, 30 mai 1988 și Vladimir Tismăneanu, *Ceausescu gegen Glasnost*, în „Kontinent” (München), nr. 3, 1988, pp. 48-53.

la trecerea României din tabăra Axei în tabăra Puterilor Aliate. În acel moment, trupele sovietice se aflau în România și urmau să ajungă la București în câteva zile. Lovitura de stat i-a permis democrației românești să reînvie pentru scurtă durată și a împiedicat impunerea imediată de către sovietici și de susținătorii lor români a unui regim stalinist. Atunci când detașamente ale Armatei Roșii au ajuns la București, la sfârșitul lui august, acestea au fost primite cu manifestări entuziaste organizate de comuniști. Printre cei care au salutat sosirea Armatei Roșii „eliberatoare” s-au aflat liderul sindicatelor comuniste, Gheorghe Apostol, și liderul recent reintratei în legalitate Uniunii a Tineretului Comunist, Nicolae Ceaușescu, care se întorseseră de curând din lagărul de la Târgu Jiu.

Datorită prezenței sovietice, PCR a putut obține în cadrul coaliției guvernamentale o superioritate politică pe care altfel nu ar fi dobândit-o prin forțe proprii. Lucrețiu Pătrășcanu a devenit ministru de stat, având un statut egal cu acela al marilor figuri ale partidelor politice cu tradiție. Curând după aceea, liderii comuniști au ocupat poziții ministeriale importante: Pătrășcanu la justiție, Gheorghiu-Dej la transporturi, etc. Profitând de faptul că se alăturaseră partidei învingătoare și exploatând cu abilitate retorica antifascistă, comuniștii români urmăreau lărgirea bazei lor populare și slăbirea influenței și autorității oponentilor lor, în special a Partidului Național Țărănesc, care era condus de politicieni venerabili precum Iuliu Maniu și Ion Mihalache.

Comuniștii au devenit principalii susținători ai continuării războiului împotriva Germaniei naziste pentru eliberarea Transilvaniei de Nord și ai cooperării cu Armata Roșie până la victoria finală. „Totul pentru front, totul pentru victorie” era sloganul pe care partidul îl repeta fără încetare. Au fost organizate demonstrații de masă pentru a susține denazificarea țării, ceea ce, pentru comuniști, coincidea cu atacurile directe asupra partidelor istorice, pe care le acuzau de sabotarea efortului de război. PCR pretindea că era partidul eroice rezistențe antinaziste și principalul garant al rușerii țării de trecutul fascist.

Numărul de membri ai PCR a crescut foarte rapid. Atunci când a avut loc lovitura de stat de la 23 august, PCR avea numai 80 de membri în București și mai puțin de 1000 în întreaga țară, incluzându-i și pe cei din închisori și lagăre de concentrare (se pare însă că aceste statistici nu-i includ și pe comuniștii români aflați în URSS, în Franța și în alte țări occidentale). Pe parcursul a trei luni, până în octombrie 1944, PCR atinsese un număr de membri cuprins între 5000 și 6000. În februarie 1945, PCR avea deja 15 000 de membri, iar până la data de 23 aprilie 1945 numărul acestora ajunsese la 42 653.

Iosif Rangheț, șeful secției organizatorice a Comitetului Central al PCR, a indicat aceste cifre la o întâlnire cu activul de partid care s-a ținut în perioada 25-27 aprilie 1945. Rangheț a afirmat, de asemenea, că PCR avea deja în momentul acela 55 253 membri, în timp ce Uniunea Tineretului Comunist (UTC) număra 62 925 de membri¹⁸.

Componența PCR și modul în care noi membri au fost acceptați în partid au devenit teme importante în timpul interogatoriilor la care a fost supusă Ana Pauker în urma epurării așa-numitei facțiuni Pauker-Luca din iunie 1952. De exemplu, pe data de 12 iunie 1953, în timpul interogatoriului condus de Alexandru Moghioroș, în prezența lui Gheorghe Apostol, Petre Borilă și Constantin Pîrvulescu, Pauker a fost acuzată că a îngăduit intrarea în PCR, fără o verificare atentă, a unui mare număr de noi membri¹⁹. Însă, după cum le-a reamintit și Pauker foștilor săi colegi, nici una dintre aceste decizii privind politica de admitere în partid

¹⁸ Vezi articolul lui Radu Colț, *Adevăruri despre PCR. 80 în București și mai puțin de 1000 în toată țara*, în „Magazin Istoric”, nr. 6, iunie 1999, <http://www.its.ro/history/archive/mi1999/current6/mi18.htm>, care conține pasaje din discursul lui Rangheț la adunarea activului central de partid din 25-27 aprilie 1945; vezi și Arhivele Naționale Istorice Centrale (ANIC), fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 32/1945.

¹⁹ Moghioroș și Apostol s-au referit la diverse adunări de partid (30 noiembrie 1944, 24 ianuarie 1945, 16 mai 1945, 23 mai 1945) la care Ana Pauker ar fi insistat pentru o creștere rapidă a numărului de noi membri ai PCR; Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate. O istorie politică a comunismului românesc*, traducere de Cristina Petrescu și Dragoș Petrescu, postfață de Mircea Mihăieș, Iași, Editura Polirom, 2005, p. 109 și p. 322.

nu îi aparținuse. De fapt, din momentul în care așa-numiții moscoviți s-au întors în România, toate deciziile referitoare la politica de cadre s-au discutat în cadrul Secretariatului Comitetului Central. Mai mult, aceste politici erau discutate cu reprezentanții secției sovietice internaționale.

Toții liderii PCR, inclusiv Gheorghiu-Dej, Pătrășcanu, Teohari Georgescu, Iosif Rangheț, Iosif Chișinevschi și Miron Constantinescu, erau perfect conștienți de faptul că exista o nevoie disperată de a lărgi baza de mase a partidului. Cuvântările ținute în acei ani de demnitarii staliști ai României arată cum aceștia se întreceau în a sublinia rădăcinile populare adânci ale partidului și pentru a mări aderența acestuia printre muncitori, țărani și intelectuali.

Anul 1947 a fost un an crucial. Devenise clar că Stalin intenționa să instaleze în Europa de Est regimuri satelite „fraterne” loiale, conduse de comuniști devotați lui: internaționalismul comunist nu însemna nimic altceva decât solidaritate necondiționată față de Moscova. În cazul României, ca peste tot în Europa Centrală și de Est, partidul comunist s-a dovedit a fi instrumentul ideal pentru atingerea obiectivelor Moscovei. Deși imediat după reintrarea sa în legalitate în urma loviturii de stat de la 23 august 1944 partidul avea mai puțin de 1000 de membri, prezența trupelor sovietice pe teritoriul românesc a reprezentat un factor decisiv pentru transformarea acestei minorități comuniste într-un grup de presiune dinamic.

Kremlinul a stabilit un „sistem radial” de relații cu partidele comuniste din Europa Centrală și de Est, care permitea doar comunicarea dintre Moscova și sateliții săi, dar făcea foarte dificilă, cel puțin la început, comunicarea directă dintre „democrațiile populare” din regiune. Moscova era conectată prin radio cu conducerea comuniste din Europa Centrală și de Est, dar, cu puține excepții, vârfurile elitelor comuniste din aceste țări nu beneficiau de asemenea legături radio între ele. Dacă aceste conduceri doreau să ia legătura una cu cealaltă, trebuiau să o facă prin intermediul Moscovei²⁰. Deși Cominternul fusese dizolvat oficial în iunie 1943, a fost reorganizat și a continuat să funcționeze sub camuflajul unui „institut de cercetări” până în toamna lui 1945. Aparatul central al Cominternului și întregul sistem de relații din interiorul partidelor comuniste locale erau subordonate Secției Informative Internaționale a Comitetului Central al PCUS, care a jucat un rol major în stabilirea strategiei pe termen lung a partidelor comuniste satelite²¹.

În perioada 1944-1945 strategia generală a partidelor comuniste din regiune și multe dintre acțiunile lor concrete au fost coordonate sau ordonate de Kremlin. PCR nu a fost o excepție: acesta a urmat cu strictețe ordinele Moscovei în timpul ascensiunii sale către puterea absolută în România. Au existat și elemente adiționale care au favorizat ascensiunea PCR. Paralizate de lipsa reacțiilor occidentale și a acțiunilor ferme împotriva abuzurilor comise de comuniști, partidele istorice au avut o marjă de manevră redusă. În plus, comuniștii au folosit în mod eficient demagogia în eforturile lor de a confisca puterea: au lansat atacuri propagandistice violente asupra partidelor istorice (care au fost acuzate de antisovietism, de colaborare cu Garda de Fier înainte de 1940 și de fascism rezidual) și calomnii la adresa prim-miniștrilor numiți de palat (mai întâi Constantin Sănătescu și apoi Nicolae Rădescu). Acestea au fost acompaniate de demonstrații în stil bolșevic menite să destabilizeze țara.

Obiectivul PCR a fost câștigarea controlului asupra ministerelor cheie și impunerea comuniștilor la conducerea departamentelor importante atât în privința efortului de război, cât și în privința controlului administrativ și economic asupra țării. Provocările, demonizarea adversarilor și ademenirea muncitorilor industriali s-au numărat printre mijloacele folosite de

²⁰ Vezi Leonid Gibianski, *URSS și câteva aspecte ale formării blocului sovietic în Europa Orientală*, în vol. 6 martie 1945. *Începuturile comunizării României*, București, Editura Enciclopedică, 1995, pp. 254-256; pentru analize recente pe tema stalinizării Europei de Est, vezi Norman Naimark, Leonid Gibianski (coordonatori), *The Establishment of Communist Regimes in Eastern Europe, 1944-1949*, Boulder, Westview Press, 1997.

²¹ L. Gibianski, *URSS și câteva aspecte ale formării blocului sovietic în Europa Orientală*, p. 255 și urm.

comuniști pentru a-și atinge scopurile (stabilite în permanență împreună cu emisarii sovietici). Un rol important în acest sens l-a avut Andrei Ianuarievici Vișinski, fost acuzator în procesele spectacol de la Moscova din anii 1930, Prim-Comisar Adjunct pentru Afaceri Externe al URSS și omul desemnat de Stalin să se ocupe de afacerile românești. Politica de dictat a lui Vișinski l-a obligat pe tânărul rege Mihai I să accepte transferul de putere către un guvern care, din toate punctele de vedere, întruclupa dictatura comunistă în ascensiune.

Impunerea, în martie 1945, a guvernului controlat de comuniști și condus de Petru Groza – un proprietar de pământ petrecăreț, cu înclinații stângiste și resentimentar față de Iuliu Maniu – a facilitat strategia PCR de a se prezenta drept partidul dreptății sociale și egalității economice. Reforma agrară din 1945 și promisiunile de susținere economică a celor defavorizați au contribuit la atenuarea neîncrederii populare față de un partid perceput vreme îndelungată ca fiind lipsit de rădăcini naționale. Discursul comunist, plin de declarații care laudau democrația și egalitatea, s-a dovedit a fi eficace în atragerea unui anumit suport popular. Între timp, bazându-se pe intimidare și beneficiind de suportul necondiționat al comandantului militar sovietic, generalul Ivan Zaharovici Susaikov, liderii comuniști români au pregătit o lovitură menită să lichideze ultimele elemente ale democrației parlamentare și să transforme România într-un regim de tip sovietic.

Între august 1944 și martie 1945, România a avut trei guverne: primul guvern Constantin Sănătescu (23 august-2 noiembrie 1944), al doilea guvern Sănătescu (4 noiembrie-2 decembrie 1944) și guvernul Nicolae Rădescu (6 decembrie 1944-28 februarie 1945). Guvernul Groza (6 martie 1945-30 decembrie 1947) a fost impus sub presiunea directă a trimisului sovietic la București, A. I. Vișinski²². În memoria colectivă a românilor, Vișinski este cel care a transformat fără milă țara într-o potențială colonie sovietică. Comuniștii au căpătat poziții influente în guvernul Groza. În cabinetele Sănătescu și Rădescu, comuniștii au deținut ministerele Justiției (Lucrețiu Pătrășcanu) și Comunicațiilor (Gheorghe Gheorghiu-Dej), și un subsecretariat de stat la Ministerul Afacerilor Interne (Teohari Georgescu). În guvernul Groza, comuniștii dețineau Justiția (Pătrășcanu), Comunicațiile (Gheorghiu-Dej), Afacerile Interne (Teohari Georgescu) și Propaganda (Petre Constantinescu-Iași), precum și subsecretariate de stat în ministerele Agriculturii (Constantin Agiu) și Comunicațiilor (Ion Gheorghe Maurer)²³.

Cea mai importantă victorie în timpul acestei profunde transformări a fost preluarea Ministerului Afacerilor Interne. Bodnăraș, fostul spion sovietic, controla temutul Serviciu Special de Informații de pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri, iar Teohari Georgescu a devenit șeful tuturor forțelor de ordine publică. Comuniștii erau, în sfârșit, în poziția de a lansa o ofensivă generală împotriva adversarilor și de a-și plasa partizanii în poziții cheie în vederea confruntării finale. În culise, aceste mișcări strategice erau plănuite de Secretariatul PCR, condus de Gheorghiu-Dej împreună cu Pauker, Luca, Georgescu și Chișinevschi.

În 1946-1947, comuniștii români au beneficiat de pe urma falsului pluralism al regimului Petru Groza. Ca rezultat al presiunilor occidentale, partidele istorice au fost reprezentate în guvern, pentru o scurtă perioadă de timp, la un nivel relativ minor²⁴. Atât liderul țărănist Iuliu Maniu, cât și liderul liberal Dinu Brătianu au înțeles că prietenii lor occidentali îi abandonau treptat. Războiul civil din Grecia reprezenta principala prioritate occidentală și, pe măsură ce fosta coaliție antinazistă se deteriora, forțele democratice din România au fost lăsate să se descurce singure. Democrațiile occidentale nu intenționau să

²² Cu privire la rolul lui Vișinski, vezi Radu Ciuceanu, Ioan Chiper, Florin Constantiniu, Vitalie Văratec, *Misiunile lui A.I. Vișinski în România. Din istoria relațiilor româno-sovietice, 1944-1946. Documente secrete*, București, INST, 1997.

²³ Ioan Scurtu, Gheorghe Buzatu, *Istoria românilor în secolul XX*, București, Editura Paideia, 1999, pp. 491-492.

²⁴ Cu privire la evenimentele din anul 1945, la „greva regală” a Regelui Mihai și la reacțiile anglo-americane și sovietice care au dus la „pluralismul fals” al regimului Groza, vezi studiul introductiv în Dinu C. Giurescu (coord.), *Imposibila încercare. Greva regală, 1945*, București, Editura Enciclopedică, 1999, pp. 7-91.

intervină printr-o acțiune fermă în favoarea democrațiilor asediați ai României. Nu exista practic nici o modalitate realistă de acțiune față de abuzurile comuniste în afara protestelor diplomatice.

Armata Sovietică ocupa teritoriul României și formațiunea politică numită PCR, aflată sub control sovietic, exploata situația existentă pentru a instaura un regim stalinist, indiferent de costurile umane pe care le implica o asemenea acțiune. Apetitul pentru putere al PCR a crescut exponențial ca urmare a convingerii sale că nici o forță externă nu putea interveni pentru a împiedica triumful său final. Liderii PCR au simțit că istoria era de partea lor și au acționat în consecință. Încetând demult să creadă în valorile liberale, ei nu au avut nici o criză de conștiință atunci când au distrus instituțiile liberale. Educați în logica leninistă a lui „care pe care” (adică, cine elimină pe cine), pe comuniștii români i-a bucurat cu adevărat distrugerea tuturor insulelor de autonomie socială sau politică rămase.

Deși, în esență, comuniștii controlau guvernul, strategia lor era orientată spre controlul total al societății. Simpla existență a partidelor politice tradiționale, așa-numite istorice, era un obstacol pe drumul PCR spre puterea absolută. Partidele istorice reprezentau singura formă de opoziție oficială față de comuniști și prin urmare ele trebuiau distruse. Câțiva pași importanți în direcția distrugerii totale a opoziției oficiale fuseseră deja făcuți. Sub conducerea lui Teohari Georgescu, ministrul comunist al afacerilor interne, alegerile din 19 noiembrie 1946 fuseseră falsificate. Aceasta a reprezentat o fraudă electorală imensă, care a permis PCR și aliaților săi să facă un pas important spre obținerea monopolului puterii²⁵. În ciuda implicării prefectilor lui Teohari Georgescu și a bandelor „revoluționare” care terorizau alegătorii și creau un profund sentiment de panică, comuniștii au obținut rezultate slabe la alegeri. Adevăratul câștigător al alegerilor din noiembrie 1946 a fost PNȚ, pe care comuniștii l-au perceput în mod corect ca fiind nucleul rezistenței împotriva sovietizării țării²⁶.

Controlul asupra parlamentului de după 1946 i-a permis PCR să grăbească procesul de comunizare a țării. Dușmanii PCR erau timorați și marginalizați, iar Gheorghiu-Dej, Pauker și Luca au decis că venise momentul pentru radicalizarea liniei partidului. Comuniștii români nu mai aveau nevoie să se limiteze doar la cererile inițiale. Pătrășcanu însuși organizase epurări în sistemul judiciar și ceruse pedepsirea tuturor celor care colaboraseră cu regimul Antonescu. Acest termen era suficient de cuprinzător pentru a le permite comuniștilor să-și desemneze toți inamicii, inclusiv partidele istorice, drept colaboratori.

Împotriva viziunii „burgheze” a monarhiei constituționale, comuniștii au promovat idealul „democrației populare”. Propaganda lor elogia marile înfăptuiri ale lui Tito în Iugoslavia vecină. Regele Mihai era susținut numai de formă, iar lucrurile evoluau rapid către sfârșitul pluralismului din România. Plenara Comitetului Central al PCR din 8-9 ianuarie 1947 a aprobat un set de măsuri pentru „întărirea legăturilor cu masele”. În realitate, partidul lua măsuri în vederea întăririi controlului asupra societății. În martie 1947, după un

²⁵ Pe 17 mai 1947, PCR a anunțat crearea Blocului Partidelor Democratice care era compus, în afara PCR, din Partidul Social-Democrat, liberalii lui Tătărescu, Frontul Plugarilor și alte formațiuni politice, cum ar fi Partidul Țărănesc condus de Anton Alexandrescu. Blocul s-a prezentat cu o singură listă în alegerile din 19 noiembrie 1946; Keith Hitchins, *Rumania, 1866-1947*, Oxford, Clarendon Press, 1994, p. 530.

²⁶ Rezultatele oficiale ale alegerilor din noiembrie 1946 au indicat victoria zdrobitoare a Blocului Partidelor Democratice, cu circa 70% din voturi și 349 de locuri în noul parlament, în timp ce PNȚ a obținut numai 32 de locuri, iar alte 33 de locuri au revenit unor formațiuni politice mici. Însă, surse contemporane independente și cercetări recente în arhive arată că rezultatele alegerilor au fost falsificate și că lucrurile s-au petrecut exact invers: PNȚ a obținut aproximativ 70% din voturi. Nu mai există nici un dubiu că alegerile din 1946 au fost falsificate de către comuniști, care au făcut astfel încă un pas decisiv spre comunizarea țării; K. Hitchins, *Rumania, 1866-1947*, pp. 530-534, Virgiliu Țărău, *Campania electorală și rezultatul real al alegerilor din 19 noiembrie 1946, în județele Cluj, Someș și Turda*, în Sorin Mitu, Florin Gogâltan (coordonatori), *Studii de istorie a Transilvaniei*, Cluj, 1994. Cu privire la evenimentele din 1946, vezi și R. Rusan (ed.), *Anul 1946 - Începutul sfârșitului*, București, Fundația Academia Civică, 1996; Constantin Sănătescu, *Jurnal*, București, Editura Humanitas, 1993, pp. 238-240.

experiment de scurtă durată numit Tineretul Progresist, a fost reînființată Uniunea Tineretului Comunist. În mai, a fost înființată la Cluj Uniunea Națională a Studenților din România. Aceasta era controlată de reprezentanți ai comuniștilor, printre care se numărau Corneliu Bogdan, Gheorghe Brătescu – ginerele Anei Pauker – și social-democratul de stânga Alexandru Glanstein-Muşat²⁷.

Partidele tradiționale reprezentau principala țintă a comuniștilor. Primele victime au fost partidele cele mai puternice, Național Țărănesc și Național Liberal. Emil Bodnăraș, șeful Serviciului Special de Informații (SSI) și membru al Biroului Politic al PCR, împreună cu Teohari Georgescu, ministrul Afacerilor Interne și membru al Secretariatului PCR și cu ajutorul agenților sovietici, au plănuit episodul de la Tămădău, care practic a pus capăt existenței celor două partide istorice. În iulie 1947, figuri importante ale PNT (inclusiv vicepreședintele Ion Mihalache, secretarul general Nicolae Penescu și Nicolae Carandino, redactorul ziarului oficial al partidului, „Dreptatea“) au încercat să părăsească țara cu un avion particular, care trebuia să decoleze de pe un mic aerodrom din localitatea Tămădău din apropierea Bucureștiului. De fapt, unul dintre piloți era informator al poliției secrete și a împiedicat această încercare a opoziției din PNT de a crea un guvern alternativ în străinătate. Toți liderii PNT, inclusiv Iuliu Maniu, au fost arestați, iar episodul Tămădău le-a oferit comuniștilor pretextul ideal pentru a se debarasa de PNT. În acest context, conducerea PNL a hotărât ca activitatea partidului să înceteze temporar.

Următoarea victimă a fost Partidul Social-Democrat din România (PSDR), condus de Constantin-Titel Petrescu. Comuniștii au forțat scindarea PSDR cu ajutorul facțiunii colaboraționiste conduse de Theodor Iordăchescu, Mișa Levin, Lothar Rădăceanu, Barbu Solomon și Ștefan Voitec. La Congresul al VIII-lea al PSDR (4-9 octombrie 1947), facțiunea colaboraționistă a reușit să impună o rezoluție privind unificarea PSDR cu PCR, care a fost aprobată până la urmă. Ulterior, mulți dintre susținătorii lui Titel Petrescu au făcut ani grei de închisoare în temnițele comuniste, fiind acuzați de trădare și de sabotare a „unității clasei muncitoare”. Pe data de 12 noiembrie 1947, Comitetele Centrale ale PCR și PSDR au adoptat un program comun ca „partidul unic al clasei muncitoare”. Însă, până în 1948, PCR a reușit să se dispenseze de partenerul său de coaliție.

Congresul al VI-lea al PCR (Congresul I al Partidului Muncitoresc Român), care a avut loc în perioada 21-23 februarie 1948, a consemnat decesul PSDR prin „unificarea” sa cu PCR și formarea Partidului Muncitoresc Român (PMR). Deciziile luate la acest congres au marcat practic lichidarea „frontului unit antifascist” și au dus la instalarea fermă a comuniștilor la putere. Unificarea PCR cu PSDR le-a oferit comuniștilor majoritatea absolută în noul, unitul PMR. Datele statistice arată că din numărul total de 41 de membri plini ai Comitetului Central, 31 erau membri ai PCR și numai 10 erau membri ai PSDR; în mod similar, dintre cei 16 membri supleanți, 11 aparțineau PCR și numai 5 PSDR. Dintre cei 13 membri plini ai Biroului Politic, 10 proveneau din PCR și doar 3 din PSDR, iar dintre membrii supleanți, din totalul de 5, 3 erau din PCR și 2 din PSDR. Dintre cei 5 membri ai Secretariatului Comitetului Central al PMR (Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu și Lothar Rădăceanu), 4 erau din PCR și numai unul din PSDR²⁸.

Liderii social-democrați care se opuseseră fuziunii cu PCR au fost întemnițați, în timp ce aceia care au colaborat cu comuniștii (Iordăchescu, Rădăceanu, Voitec) au devenit marionetele acestora. Un mesaj special din partea Comitetului Central al PCUS, semnat de Mihail Suslov, a fost citit în mijlocul unor aplauze furtunoase, iar un membru al Comitetului Central, Constanța Crăciun, a exprimat dragostea nemărginită pentru Stalin a participanților la congres printr-o telegramă comună adresată dictatorului sovietic. Dominat de Gheorghiu-Dej

²⁷ Corneliu Bogdan, intervievat de VT, Philadelphia, aprilie 1989.

²⁸ Vezi Ioan Scurtu, Gheorghe Buzatu, *Istoria românilor în secolul XX*, p. 552.

și Ana Pauker, ambii aclamați frenetic, congresul a trasat noua strategie care a transformat România într-o democrație populară.

Primul pas către dictatura proletariatului a fost făcut în august 1947, odată cu dizolvarea PNT. Ultima lovitură a venit pe data de 30 decembrie 1947, când regele Mihai I a fost forțat să abdice și, în aceeași zi, a fost anunțată crearea Republicii Populare Române. Unirea forțată dintre PCR și PSDR a încheiat procesul care începuse în 1944, atunci când trupele sovietice ocupaseră țara. Din acel moment, în funcție de interesele sovietice, comuniștii români au urmat strategia tranșării, felie cu felie, a corpului politic și, unul după altul, au preluat controlul asupra principalelor centre de putere. În această privință, nu a existat nici o diferență între strategia de preluare a puterii în România și tactica „salamului” aplicată de Mátyás Rákosi în Ungaria. Denazificare, democrație de masă, pace și susținerea muncitorilor și țăranilor defavorizați, toate aceste sloganuri au fost folosite pentru a convinge largi segmente ale populației că obiectivul comuniștilor români era pur și simplu crearea unei comunități politice juste și stabile.

Pe măsură ce Războiul Rece evolua și se agrava, comuniștii au adoptat o atitudine mai agresivă și au insistat că, din cauza ascuțirii luptei de clasă, atât pe plan intern, cât și pe plan extern, țara trebuia să intre în stadiul transformării socialiste. Revoluție, nu reformă, a fost răspunsul pe care Pauker și Gheorghiu-Dej l-au dat problemelor sociale, economice și politice ale țării. Acesta a fost momentul în care liderii sovietici au selectat Bucureștiul ca sediu al publicației Cominformului și al birourilor aferente. Gheorghiu-Dej și asociații săi din fruntea Partidului Muncitoresc Român le-au părut lui Stalin, Malenkov și Suslov a fi tovarăși de încredere, iar „noua Românie” a fost văzută ca o adevărată prietenă a URSS, spre deosebire de trădătoarea Iugoslavia.

Internaționalism, Fraționism și Comunism Național în România, 1944-1948

Problemele strategice ale PCR, similare cu cele ale „partidelor frățești” din Europa Centrală și de Est, au fost rezolvate într-un cadru determinat de dogma stalinistă: deviația însemna trădare, indiferent dacă era „obiectivă” sau „subiectivă”. Dușmanii se aflau pretutindeni, iar datoria de căpătâi a unui militant stalinist era să urmărească și să descopere „vermina” infiltrată în partid. În ce privește obsesia în legătură cu dușmanii, nu au existat diferențe fundamentale între România lui Gheorghiu-Dej și Ana Pauker și Cehoslovacia lui Rudolf Slánský și Klement Gottwald, Ungaria lui Mátyás Rákosi și Ernő Gerő, Bulgaria lui Vilko Cervenkov sau Germania de Est a lui Walter Ulbricht.

În mentalitatea stalinistă, detectarea dușmanilor „din rândurile noastre” era chiar mai importantă decât descoperirea dușmanilor de clasă definiți cu claritate, deoarece primii erau mult mai dificil de demascăți. Era ușor, spunea Gheorghiu-Dej, să identifici și să expui adversitatea unui Iuliu Maniu. Adevărații staliști se distingeau prin aceea că recunoșteau și trădătorul invizibil, care pretindea că este „unul dintre ai noștri”, dar în realitate submina marile realizări ale partidului. Această logică a stat la baza luptei pentru putere din interiorul partidelor leniniste din Europa Centrală și de Est de-a lungul întregii perioade cominformiste (1947-1953).

Deși Cominformul nu a avut niciodată aceleași obiective și aceeași importanță la nivel global ca Internaționala a Treia, acesta a asigurat cadrul în interiorul căruia au avut loc cele mai atroce persecuții ale comuniștilor și anticomuniștilor în numele apărării revoluției proletare. Inspirată din teza ideologului sovietic Andrei Jdanov despre noul război de clasă internațional dintre două tabere (una progresistă, condusă de URSS și o alta reacționară, condusă de Statele Unite ale Americii), ideologia și practica Cominformului corespundeau stalinismului exacerbă. Epuratori și epurați, călăi și victime au fost prinși cu toții într-un mecanism al lichidării continue. Nimeni nu se simțea în siguranță în acest sistem terorist, nici măcar agenții cei mai de încredere ai Moscovei. Într-o zi, Gheorghiu-Dej s-a simțit amenințat

de intrigile „grupului Pauker-Luca”; în ziua următoare, „moscoviții” au căzut de la putere (și și-au pierdut libertatea fizică) pe baza celor mai absurde acuzații.

Liderii PCR au participat cu obediență la acest joc politic, reflectând cu fidelitate interesele și așteptările Moscovei. Autorii Cominformiști au scris scenariul, dar a depins de stalinistii români, bulgari, polonezi sau maghiari să îl interpreteze în modul cel mai convingător. Pentru a înțelege aceste aspecte ale istoriei PCR, trebuie examinate trăsăturile elitelor comuniste românești, luptele lor fracționiste, precum și cele mai importante personalități care au contribuit la stalinizarea României și la transformarea ei într-un satelit docil al Uniunii Sovietice. PCR întruchipa o sectă revoluționară: fundamentalist în credința sa, opunându-se oricărei forme de gândire critică, militarist, disciplinat, conspiraționist, ascetic, milenarist și doctrinar. Forțat să activeze în clandestinitate după adoptarea Legii Mârzescu în 1924, PCR nu a reușit să-și creeze o bază de masă în rândurile clasei muncitoare din industrie sau ale altor categorii defavorizate. Sectarismul său doctrinar a constituit cauza principală pentru care partidul a rămas un grup străin, ale cărui sloganuri propagandistice abia atingeau vreo coardă sensibilă în rândurile populației.

Luptele interne de la vârful ierarhiei, conflictele dintre diferitele grupări și atitudinea condescendentă a Cominternului au exacerbat complexul de inferioritate al partidului. Acest complex a reprezentat singura caracteristică psihologică importantă a elitelor succesive, de la prima generație cominternistă la Gheorghiu-Dej și Nicolae Ceaușescu. Deși pretindea că vorbește în numele clasei muncitoare, PCR era de fapt doar un purtător de cuvânt al unor teze și directive formulate în afara României și aflate deseori în contrast flagrant cu bunul simț politic și cu interesele partidului. Această partid a ales să rămână, pe tot parcursul perioadei interbelice, în afara curentelor principale din politica românească, lipsit de înțelegere față de problemele esențiale ale construcției naționale, statale sau instituționale²⁹.

Pentru PCR, evenimentul cel mai catastrofal din anii ce au precedat al II-lea război mondial a fost exterminarea vechii gărzi staliniste în timpul Marii Epurări: rezultatul a fost eliminarea oricărei surse potențiale de gândire sau acțiune autonomă în interiorul partidului. Deși PCR nu a fost dizolvat, nici un alt partid european nu a trecut printr-o epurare de proporțiile celei la care a fost supusă elita istorică a PCR (cu excepția celui polonez).

După Congresul al VII-lea al Cominternului (1935), PCR a îmbrățișat retorica antifascistă a „frontului popular”, a încercat să-și extindă baza de masă și a căutat să stabilească alianțe cu grupurile cu înclinații de stânga din interiorul partidelor tradiționale și legale (în special cu membri ai aripii de stânga a Partidului Național Țărănesc și cu social-democrații conduși de Constantin-Titel Petrescu, care fuseseră denigrați până atunci). Cu toate acestea, echipa de la conducerea PCR a rămas complet dominată de militanți rigizi care nu înțelegeau problemele interne ale țării (grupul Boris Ștefanov). Între 1940 și 1944, elita PCR a fost afectată de lupte fracționiste între diferite forțe și grupuri aflate în competiția pentru putere.

Cele trei centre

Din punct de vedere structural, următoarele facțiuni au funcționat în interiorul PCR în timpul celui de-al Doilea Război Mondial:

1. Comitetul Central aflat în ilegalitate. Acesta era condus de Ștefan Foriș (alias Marius) și îi mai includea pe Constantin Pîrvulescu, Constanța Crăciun, Ileana Răceanu, Victoria Sîrbu (alias Mira) și pe inginerul Remus Koffler. Alte personalități legate de Comitetul Central aflat în ilegalitate erau Lucrețiu Pătrășcanu (înainte de a fi trimis cu domiciliu obligatoriu la Poiana Țapului), Ana Grossman-Toma (care a fost căsătorită timp de

²⁹ Pentru comportamentul PCR înainte și în timpul preluării puterii, vezi Henry L. Roberts, *Rumania. Political Problems of an Agrarian State*, New Haven, Yale University Press, 1951; Ghiță Ionescu, *Communism in Rumania*, Oxford, Oxford University Press, 1964.

câțiva ani cu Pîrvulescu și al cărei prim soț, Sorin Toma, se afla în exil în URSS) și Ion Gheorghe Maurer (un avocat specializat în apărarea comuniștilor persecutați). În cadrul acestei facțiuni ilegale a partidului a activat și Emil Bodnăraș – un fost ofițer în armata română, pe jumătate ucrainean, pe jumătate german, care în 1931 a fugit în Uniunea Sovietică, apoi s-a întors ca agent sovietic, însă a fost arestat și ținut în închisoare până în 1942³⁰. Bodnăraș a luat parte la complotul care a dus la înlocuirea secretariatului lui Foriș, numit de Comintern, de către un grup loial lui Gheorghiu-Dej, care îi includea pe Petre Gheorghe (șeful Comitetului de Partid București), Bodnăraș și Iosif Rangheț și care l-a cooptat și pe Pîrvulescu. Conflictul era legat de situația partidului ilegal (care avea sub 1000 de membri), în care fiecare îi suspecta pe toți ceilalți de colaborare cu Siguranța și cu „dușmanul de clasă”. Legăturile lui Foriș cu Cominternul erau rupte, iar conducerea partidului trebuia să acționeze pe cont propriu. În acest context, conflictele dintre membrii săi au decimat acest grup de dimensiuni reduse. Controlul complet al Moscovei asupra elitei PCR a creat o relație asimetrică de subordonare, care a generat sentimente de umilință și frustrare printre mulți activiști. Deși mascate de diverse justificări, aceste sentimente au influențat orientarea antisovietică a PCR după 1958, sub Gheorghiu-Dej³¹.

Un comando clandestin a fost creat de către Bodnăraș pentru a scăpa de Foriș. Având în vedere trecutul de agent sovietic al lui Bodnăraș, care fusese antrenat în URSS în școli speciale ale NKVD, este puțin probabil ca această inițiativă de a-l elimina pe liderul numit de Moscova să fi fost o acțiune spontană locală³². Arhivele PCR păstrează plângeri trimise la Moscova în timpul războiului, ceea ce arată că s-a căutat binecuvântarea Kremlinului pentru conspirația împotriva lui Foriș. Între timp, triumviratul Bodnăraș-Rangheț-Pîrvulescu era în legătură cu o altă facțiune influentă, și anume, nucleul din închisori, care avea, de asemenea, o atitudine critică față de atitudinea presupus pasivă și „capitulardă” a lui Foriș. De ce, s-a pus întrebarea, nu a fost inițiat în România un război de partizani împotriva naziștilor? Foriș și Koffler au fost desemnați ca principali vinovați pentru aceasta.

2. Gheorghiu-Dej și „Centrul din închisori”. Gheorghiu-Dej a fost ultimul supraviețuitor, singurul lider cominformist est-european care a rezistat tuturor epurărilor și

³⁰ Pentru o analiză a rolului jucat de Bodnăraș și Maurer în „fabricarea” lui Gheorghiu-Dej și Ceaușescu drept lideri de partid, vezi Cristina Luca-Boico, *Les Hommes qui ont porté Ceaușescu au pouvoir*, în „Sources: Travaux historiques”, nr. 20, 1989, pp. 23-32.

³¹ În cartea sa, *Revolutionary Breakthroughs and National Development*, Ken Jowitt subliniază relația „patrimonială” dintre identitatea politică a liderului și putere în cazul elitei PCR; pentru lipsa de legitimitate a PCR și căutarea unei baze naționale, vezi Pavel Câmpeanu, *National Fervor in Eastern Europe. The Case of Romania*, în „Social Research”, vol. 58, nr. 4, iarna 1991, pp. 804-828. Venind de la un supraviețuitor din perioada de ilegalitate a partidului, explicația lui Câmpeanu cu privire la alegerea lui Dej de către Stalin merită citată: „O astfel de promovare nu ar fi putut să aibă loc într-o țară ocupată de Armata Roșie decât la inițiativa, sau cel puțin cu consimțământul, lui Stalin. Aceasta arată cu claritate că PCR putea conduce țara numai dacă ar fi încetat să fie ceea ce Kremlinul făcuse din el – o sectă antinațională, compusă din, și condusă de, minorități sau străini” (p. 813). Conferința națională a PCR din acel an nu a făcut decât să aprobe formal avansarea lui Dej la poziția de secretar general. Mai mult, Ana Pauker a susținut promovarea lui Dej. Deși era ambițioasă și orgolioasă, Pauker a înțeles că nu era posibil ca ea, o evreică, să devină dictatoarea României. Dacă era vorba de o competiție, aceasta îi opunea pe Dej și pe Teohari Georgescu – un muncitor etnic român pe care Cominternul intenționase să-l numească secretar general în 1940.

³² După moartea lui Emil Bodnăraș, survenită în 1976, Securitatea i-a confiscat documentele personale, inclusiv memoriile, care au avut astfel soarta jurnalelor lui Miron Constantinescu, preluate de Securitate în același fel în vara lui 1974. Documentele personale ale lui Bodnăraș sunt de o importanță crucială pentru cercetarea preluării puterii de către PCR, având în vedere rolul esențial jucat de Bodnăraș ca șef al Serviciului Secret, temutul precursor al Securității, în perioada martie 1945-noiembrie 1947, când acest fost spion sovietic a devenit ministru al Apărării (poziție pe care a deținut-o până în 1956, când a devenit ministru al Transporturilor). Asemănarea dintre numirea lui Bodnăraș ca Ministru al Apărării în România (un afront adus Armatei Române) și impunerea mareșalului sovietic Konstantin Rokossovsky ca ministru al Apărării în Polonia îndeamnă la reflecție. Se pare însă că Bodnăraș a jucat un rol cheie în influențarea lui Hrușciiov pentru ca acesta să retragă trupele sovietice din România în iunie 1958, pregătind astfel terenul pentru politica de autonomie a lui Dej.

frământărilor, atât sub Stalin, cât și după, fără să-și piardă poziția. Cervenkov, Slánský, Ana Pauker și Rákosi, toți și-au sfârșit carierele în dizgrație. Gheorghiu-Dej însă a rămas la putere, și-a condus partidul și a îmbrățișat chiar un fel de „comunism național”. În ciuda aparenței sale de om de încredere, modest, el era un intrigant perfect, șiret și hotărât, precum și un negociator sofisticat. Gheorghiu-Dej a fost un stalinist machiavelic, care a condus o luptă sângeroasă pentru putere³³. Miron Constantinescu, care îl cunoscuse destul de bine – fuseseră împreună membri ai Biroului Politic până în iunie 1957 – a spus odată: „Dej a fost cel care a introdus metode bizantine în viața partidului nostru”³⁴.

Spre deosebire de alți lideri comuniști postbelici din Europa Centrală și de Est, Gheorghiu-Dej nu era un cominternist tipic. Trebuie subliniat rolul jucat de grupul de agenți sovietici care se aflau în închisorile românești în anii 1930 în adoptarea de către Gheorghiu-Dej a valorilor și practicilor caracteristice stalinismului. Cel mai eficient dintre aceștia a fost ucraineanul Pantelei Bodnarenko (Pantiușa), care a condus mai târziu Securitatea până în anul 1960 sub numele de Gheorghe Pintilie și care i-a fost loial lui Gheorghiu-Dej³⁵.

Înțelegerea tacită dintre nucleul din închisori al lui Gheorghiu-Dej și conspiratorii din ilegalitate aflați în afară (Bodnăraș, Pîrvulescu și Rangheț) a culminat cu răpirea lui Foriș, în aprilie 1944, printr-o lovitură de partid care avea să fie un fel de repetiție pentru încercarea comuniștilor de a deturna lovitură de stat democratică și antifascistă din august. (De fapt, mareșalul Antonescu va fi sechestrat în casa conspirativă a partidului, în care fusese ținut prizonier și Foriș în perioada aprilie-august 1944). Foriș a fost acuzat mai întâi de a fi acționat împotriva mișcării revoluționare și a fost înlăturat de la conducerea partidului. Apoi, după august 1944, nucleul din închisori al lui Gheorghiu-Dej împreună cu comuniștii români care se întorseseră de la Moscova cu Armata Roșie s-au înțeles să-l elimine. La începutul lui ianuarie 1945, Foriș a fost eliberat, dar apoi, pe data de 9 iunie 1945, a fost capturat din nou de către o bandă condusă de Gheorghe Pintilie, care, ajutat de subalternul său, Dumitru Neciu (care se întâmpla să fie șoferul personal al agentului sovietic Pantelei Bodnarenko, zis Pantiușa), l-a ucis în bătaie pe Foriș, lovindu-l cu o rangă, în vara lui 1946, acționând la ordinele noului cvartet de la conducerea PCR, Ana Pauker, Vasile Luca, Gheorghiu-Dej și Teohari Georgescu³⁶.

³³ Pentru detalii cu privire la Dej, vezi Vladimir Tismăneanu, *Fantoma lui Gheorghiu-Dej*, București, Editura Univers, 1995.

³⁴ Miron Constantinescu, citat de mai mulți veterani ai PCR, precum Cristina Luca-Boico, în discuțiile purtate cu VT.

³⁵ Pantiușa s-a căsătorit cu Ana Toma în 1946. Împreună, au constituit unul dintre cele mai puternice și temute cupluri din PCR de la sfârșitul anilor 1940 și începutul anilor 1950. Deoarece era foarte apropiat de Dej, iar soția sa era prim-adjunctul Anei Pauker la MAE, cuplul putea influența ambele facțiuni aflate în competiție. Pantiușa a fost șeful Securității până în 1959, când Dej l-a numit șeful Miliției. În 1961, Dej l-a obligat să iasă la pensie, împreună cu alte elemente din rețeaua stalinistă (Serghei Nicolau-Nikonov, A. Rogojinschi, Ivan Didenko-Vidrașcu, Petr Goncearuk, Vasile Bucikov, Mihai Postanski-Posteucă, Alexandru Grünberg-Nicolschi, Grigore Naum). Deși a fost denunțat de Ceaușescu și exclus din partid, agentul sovietic a primit Ordinul „Tudor Vladimirescu” clasa a II-a, o decorație importantă, în 1971 (și a continuat să se bucure de pensia specială și de alte privilegii până la moartea sa în 1986, când a fost înmormântat, cu onorurile aferente unui general de armată, în Cimitirul Militar Ghencea). Ana Toma a rămas membră a CC până în 1965, dar, după moartea lui Dej, și-a pierdut poziția de ministru adjunct al Comerțului Exterior și a fost numită vicepreședinte al UCECOM. Pentru amănunte, vezi Vladimir Tismăneanu, *Arheologia terorii*, București, Editura Eminescu, 1992. La începutul anilor 1950, ca atâția alți foști ilegaliști, Pantiușa și Ana Toma au adoptat doi copii, Radu, care a murit la începutul anilor 1980, și Ioana, arhitectă, care a emigrat în Israel. Se pare că, la începutul anilor 1950, Ana Toma a avut relații strânse cu Dej și nu a ezitat să-l informeze despre orice lucru semnificativ din viața Anei Pauker (pentru a o convinge pe Pauker de loialitatea sa, era gata să-i calce rochiile). În anii 1970, Ana Toma încă mai păstra fotografia cu autograf a lui Dej în sufragerie, acolo unde stătea alcoolicul Pantiușa ascultând Radio Europa Liberă.

³⁶ Pentru detalii privind cazul Foriș, vezi Dan Cătănuș, Ioan Chiper (editori), *Cazul Ștefan Foriș. Lupta pentru putere în PCR de la Gheorghiu-Dej la Ceaușescu*, București, Editura Vremea, 1999.

În închisoare – mai întâi la Doftana, apoi la Caransebeș și, în sfârșit, în lagărul pentru deținuți politici de la Târgu-Jiu –, Gheorghiu-Dej și-a câștigat autoritatea de șef al grupării care a preluat controlul în PCR după august 1944. Gheorghiu-Dej se bucura de o autoritate absolută în rândurile grupului din închisoare. Complotul pe care l-a urzit alături de agentul sovietic Emil Bodnăraș, care i-a devenit prieten după 1943, a deschis drumul eliminării în stil mafiot a lui Foriș. Conflictul dintre Gheorghiu-Dej și Comitetul Central condus de Foriș nu avea o dimensiune filosofică: nici unul dintre ei nu pune sub semnul întrebării dreptul Kremlinului de a stabili strategia partidului communist din România. Problema era cine putea să pună mai bine în practică ceea ce Stalin (acționând prin Biroul PCR de la Moscova) avea în minte pentru România.

3. Ana Pauker și Biroul pentru emigranții români de la Moscova. Între 1922, când a fost aleasă pentru prima oară în Comitetul Central, și 1952, când a fost expulzată de Gheorghiu-Dej, care a acuzat-o simultan de deviaționism de „dreapta” și de „stânga”, Ana Pauker a fost o figură importantă a comunismului românesc. Autoritatea Anei Pauker își avea originea în contactele ei cu cartierul general al Cominternului, unde era percepută ca o stalinistă inflexibilă, în care se putea avea încredere. În interiorul PCR, autoritatea Anei Pauker a fost sporită de comportamentul ei din timpul procesului de la Craiova, din 1936, căruia i s-a făcut o publicitate intensă în mijloacele de informare antifasciste naționale și internaționale. În perioada în care a stat în închisoare (până în 1940, când a fost eliberată de guvernul român în schimbul unui politician basarabean ținut prizonier de către regimul sovietic și a putut pleca, în felul acesta, la Moscova), Ana Pauker a fost unul dintre liderii mișcării comuniste din închisori (Mislea și Dumbrăveni).

Ana Pauker l-a întâlnit pe Gheorghiu-Dej și a avut discuții lungi cu acesta în închisoarea de la Caransebeș. Militanții devotați, care au dezvoltat un adevărat cult pentru „neînfricată tovarășă Ana”, considerau directivele și părerile ei ca fiind infailibile³⁷. Ana Pauker s-a abținut să-și exprime orice îndoieli cu privire la procesele de la Moscova și la Marea Epurare, chiar și atunci când propriul ei soț, Marcel Pauker (Luximin), a fost împușcat ca un „inamic al poporului”. Toate sursele converg în a indica susținerea totală a Anei Pauker pentru vânătoarea de vrăjitoare organizată de Stalin împotriva comuniștilor străini, inclusiv a elitei PCR. Este adevărat că ea nu l-a criticat pe Marcel Pauker și unii vechi tovarăși (de exemplu, Zina Brîncu și Liuba Chișinevschi) și-au amintit despre această reținere a ei în timpul investigațiilor din 1952. În același timp, după cum a admis Ana Pauker însăși cu diferite ocazii în timpul numeroaselor discuții (interogatorii) care au urmat căderii ei din mai 1952, ea nu s-a îndoit niciodată de înțelepciunea și necesitatea Marii Epurări, și nici chiar de acuzațiile grave împotriva liderilor istorici ai PCR, printre care se aflau prieteni apropiați și soțul ei, tatăl a doi dintre copiii ei³⁸.

După sosirea sa la Moscova în toamna anului 1940, Ana Pauker a reorganizat emigrația politică română. Era în relații apropiate cu multe dintre celebritățile Cominternului (printre care Gheorghiu Dimitrov, Vasil Kolarov, Palmiro Togliatti, Dimitri Manuilski și Maurice Thorez), astfel încât a fost cooptată în Comitetul Executiv al acestuia, în cadrul căruia a jucat un rol important în trasarea planurilor Kremlinului nu numai pentru România, dar și pentru întreaga zonă a Balcanilor. Există dovezi că a intervenit pe lângă NKVD pentru a-i aduce pe câțiva dintre supraviețuitorii români ai epurărilor înapoi la Moscova, printre care și pe Vanda Nicolschi, care a făcut parte o singură dată din Biroul Politic al PCR, o aliată a fostului secretar general Alexander Ștefanski-Gorn (executat în timpul Epurărilor), care a

³⁷ De la Chivu Stoica și Teohari Georgescu la Leontin Sălăjan și Leonte Răutu, numeroși activiști de vârf ai PCR și-au numit fiicele Ana. La fel, membrii elitei comuniste (precum Apostol, Bodnăraș, Chișinevschi, Alexandru Sencovici, Vasile Vilcu și Ghizela Vass) aveau tendința de a le pune băieților lor numele de Gheorghe. Din acest punct de vedere, Ceaușescu a fost o excepție, copiii săi având numele de Valentin, Zoia și Nicolae.

³⁸ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, ed. cit., p. 123 și p. 325.

devenit apoi una dintre colaboratoarele cele mai apropiate ale lui Pauker din Biroul pentru Emigranții Români.

În afară de Ana Pauker și Vanda Nicolschi, alte figuri importante ale emigrației – care urmau să devină extrem de influente în anii următori – au fost: Vasile Luca (Luka László), un activist sindical de origine maghiară, care a adoptat cetățenia sovietică și a servit ca membru al Sovietului Suprem Ucrainean între 1940 și 1941, Dumitru Coliu, un militant de origine bulgară care a devenit ulterior șeful Comisiei Centrale de Control a PMR și membru supleant al Biroului Politic (sub Gheorghiu-Dej, între 1954 și 1965) și Leonte Răutu (Lev Oigenstein), șeful Serviciului Român al Radio Moscova, care, la sfârșitul anilor 1930, a fost redactorul ziarului PCR, „Scânteia”, și care a emigrat în Basarabia după anexarea acesteia de către URSS. După război, Răutu a devenit principalul ideolog al PCR, colaborând îndeaproape cu un alt basarabean, Iosif Roitman-Chișinevschi, pentru impunerea dogmelor staliniste asupra culturii române. Chișinevschi, însă, nu a emigrat în URSS și deci nu a participat la activitățile grupului de la Moscova. Acest aspect subminează dihotomiile simpliste, atât de îndrăgite de aceia care explică fracționismul din interiorul partidului ca pe un conflict între etnicii români, care au stat în țară, și neromânii din emigrație.

Simpatiiile sau antipatiile din interiorul elitei PCR erau legate de experiențele personale care modelaseră convingerile și amintirile, precum greva de la atelierele Grivița, Războiul Civil din Spania, închisorile și lagărele de concentrare sau exilul în Uniunea Sovietică. În această privință, cineva precum Chișinevschi era mai apropiat de Gheorghiu-Dej, Apostol sau Drăghici decât de Răutu, Pauker sau de militantul de origine bulgară Petre Borilă (Iordan Dragan Rusev). Borilă a făcut parte din Comitetul Executiv al Internaționalei Comuniste a Tineretului (KIM), a fost ofițer politic de rang superior în Războiul Civil din Spania, a lucrat la Moscova pentru Comintern, s-a întors în România cu divizia Tudor Vladimirescu, alcătuită din prizonieri de război români, a devenit șeful direcției politice a armatei române (înainte ca Nicolae Ceaușescu să fie numit în această poziție), și a fost membru al Biroului Politic și apropiat al lui Gheorghiu-Dej până la moartea acestuia în martie 1965. Valter Roman (Ernest Neuländer) era un militant de origine maghiaro-evreiască care obținuse o diplomă în inginerie la Brno (Cehoslovacia). A luptat în Spania într-o unitate românească de artilerie din cadrul Brigăzilor Internaționale, a condus stația de transmisie în limba română a Cominternului, „România Liberă”, și s-a întors în România cu armata sovietică, după care a devenit general cu atribuții politice în armata română și ministru al telecomunicațiilor. Roman a fost epurat la începutul anilor 1950, dar a fost apoi reabilitat și numit de către Gheorghiu-Dej director al editurii partidului, slujbă pe care a păstrat-o (împreună cu poziția de membru al Comitetului Central) până la moartea sa în 1983.

Nu mai puțin importanți au fost foștii conducători ai grevelor de la Grivița, care evadaseră din închisoarea Doftana și se refugiaseră în URSS. Dintre aceștia, Constantin Doncea era privit ca adevăratul lider al grevelor de la Grivița. Doncea – care luptase în Războiul Civil din Spania – cu greu se putea supune disciplinei spartane a Cominternului. Dumitru Petrescu (Gheorghe), un alt fost lider al grevelor muncitorilor feroviari și un supraviețuitor al epurărilor de la Moscova, a lucrat la Editura de Stat de la Moscova până în momentul cooptării sale în Biroul pentru Emigranții Români al PCR. Gheorghe Stoica (Moscu Cohn) – un stalinist experimentat și membru fondator al partidului, care a fost implicat adânc în luptele fracționiste din 1928-1929, în aparență de partea lui Marcel Pauker – a fost unul dintre instructorii de partid din comitetul de grevă de la Grivița și a servit ca ofițer politic în timpul Războiului Civil din Spania, având presupuse legături cu NKVD.

După ce s-au întors în România cu divizia Tudor Vladimirescu, aceștia trei au avut cariere foarte diferite. Doncea s-a afirmat cu brutalitate ca primar al Bucureștiului, a fost cooptat în Comitetul Central pentru o vreme, dar a fost epurat de către Gheorghiu-Dej cu prilejul Plenarei din iunie 1958, fiind acuzat de „fracționism” (ceea ce însemna, de fapt, că îl

criticase pe Gheorghiu-Dej pentru atrocitățile de tip stalinist și pentru aberațiile economice). Petrescu, un individ mai temperat și mai înțelept decât Doncea, descris adeseori ca un muncitor autodidact, a servit pentru o vreme ca general cu atribuții politice, apoi a fost șeful Secției Organizatorice a Comitetului Central al PCR, ministru de finanțe (succedându-i lui Vasile Luca) și adjunct al primului ministru până la eliminarea sa cu ocazia aceleiași Plenare din iunie 1958. Reabilitat de Ceaușescu în mai 1965 (la două luni după moartea lui Gheorghiu-Dej și alegerea lui Ceaușescu ca secretar general), Petrescu a devenit vicepreședinte al Consiliului de Stat (o poziție simbolică, desigur), iar în 1969, la Congresul al X-lea al PCR, a fost ales membru al Prezidiului Permanent al Comitetului Executiv al PCR, dar a murit câteva luni mai târziu.

Gheorghe Stoica a devenit șeful organizației de partid București și membru al Comitetului Central, iar apoi a deținut o serie de poziții în aparatul central de partid, printre care aceea de membru în Comisia Controlului de Partid, unde, alături de Coliu, Pîrvulescu, Elvira Gaisinski și Vincze János (cunoscut mai bine sub numele românizat de Ion Vințe), a putut să-și valorifice talentele de anchetator terorizându-i pe cei care erau investigați. Stoica a fost deosebit de violent în denigrarea vechilor săi tovarăși, Ana Pauker, Luca, Chișinevschi, Doncea și Petrescu la Plenara din decembrie 1961, una dintre cele mai sălbaticе reglări de conturi din întreaga istorie a partidului. Stoica a fost selectat de Ceaușescu să reprezinte vechea gardă în Biroul Politic reorganizat după Congresul al IX-lea al PCR în iulie 1965, când a fost ales membru plin al Comitetului Executiv al partidului. Misiunea sa principală a fost aceea de a conduce comisia secretă formată de Ceaușescu pentru a analiza asasinatul judiciar comis asupra lui Lucrețiu Pătrășcanu în aprilie 1954 și măsurile represive luate împotriva altor veterani ai partidului și pentru a formula acuzația împotriva lui Alexandru Drăghici, principalul călău în slujba lui Gheorghiu-Dej. Astfel, grupul celor care emigraseră la Moscova în timpul celui de-al II-lea război mondial a continuat să influențeze viața politică a comunismului românesc și după eliminarea așa-numitei facțiuni Pauker-Luca în iunie 1952.

Sfidarea lui Pătrășcanu

Cazul lui Lucrețiu Pătrășcanu este cel mai interesant pentru această perioadă deoarece acesta a încercat să formuleze o „cale spre socialism” românească. Deși Pătrășcanu nu avea predispoziții disidente, subtilitatea sa intelectuală și interesul său pentru probleme teoretice i-au nemulțumit pe Gheorghiu-Dej și pe Ana Pauker³⁹. Astfel, Pătrășcanu a fost ales pentru un proces spectacol în versiune românească pentru motive diferite.

În primul rând, atât „moscoviții”, cât și comuniștii „de acasă” ai lui Gheorghiu-Dej erau iritați de poziția lui în rândurile elitei. Pătrășcanu își făcuse un nume și își construise autoritatea în urma rolului cheie pe care îl jucase în negocierile și în alianțele care au dus la lovitura de stat antifascistă de la 23 august 1944. Lichidarea lui urma să servească la cimentarea unității elitei de partid, să-i avertizeze pe intelectualii din partid să nu pună prea multe întrebări, să întărească imaginea lui Gheorghiu-Dej în ochii lui Stalin, arătându-i acestuia că secretarul general român era la fel de vigilent ca și ceilalți lideri din Europa Centrală și de Est.

Unicitatea procesului lui Pătrășcanu a constat în refuzul personajului desemnat a fi principalul acuzat de a coopera cu tortionarii săi și de a se lansa pseudoconfesiuni și de a se acuza singur. În mod paradoxal, s-a întâmplat într-una dintre cele mai mici și mai bine controlate foste secțiuni ale Cominternului ca scenariul stalinist de „demascare” a dușmanilor de clasă infiltrați la vârful elitei să se lovească de cea mai încăpățânată rezistență. Mai mult,

³⁹ Vezi Tismăneanu, *From Arrogance to Irrelevance. Avatars of Marxism in Romania*, în *loc. cit.*

Pătrășcanu a fost plin de dispreț față de încercările colegului său de pe banca acuzaților, Belu Zilber, de a coopera cu acuzația în speranța vană că aceasta i-ar putea micșora pedeapsa⁴⁰.

Care ar fi fost altfel viitorul lui Pătrășcanu nu se poate ști, pentru că în urma farsei judiciare de la procesul său din aprilie 1954, el a fost executat în secret: Biroul Politic nu a discutat în mod formal sentința sa, după cum a afirmat mai târziu Miron Constantinescu în fața „Comisiei pentru reabilitări” instituite de Ceaușescu. Ținând cont de evoluțiile din comunismul mondial, inclusiv de disoluția unității de monolit în jurul Moscovei și de ascensiunea mișcărilor și a grupurilor neomarxiste revizioniste în alte țări est-europene, se poate afirma că Gheorghiu-Dej a eliminat pur și simplu alternativa credibilă – care ar fi putut apare din interiorul partidului – la propria-i putere. Eliminarea lui Pătrășcanu a echivalat cu o lovitură de grație dată oricărei speranțe de dezvoltare a unui comunism național românesc autentic. Ceea ce s-a întâmplat în schimb a fost simularea unei rupturi cu Moscova, etnicizarea (românizarea) unei elite care avea prea puțin de-a face cu tradițiile naționale și elaborarea, sub Ceaușescu, a unei „ideologii românești” corporatist-etnocentrice.

În concluzie, în 1948, la începuturile stalinizării depline a României, elita PCR includea grupuri care se suspectau reciproc și care aveau experiențe de viață diferite. Toate aceste grupuri erau însă gata să sprijine internaționalismul stalinist. Conflictele dintre cele trei centre analizate mai sus au apărut în primul rând din cauza unor ostilități personale, subiective. Toți comuniștii români, fără excepție, se luptau pentru sprijinul și aprobarea Kremlinului. Pentru ei toți, soarele răsărea în est, la Moscova. Lichidarea lui Foriș, arestarea colaboratorilor săi apropiați și eliminarea lui Pătrășcanu ca un „deviaționist naționalist” (alături de mulți alți foști lideri din ilegalitate) au pus bazele alianței provizorii dintre Gheorghiu-Dej și grupul său, pe de o parte, și „moscoviții” Pauker și Luca, pe de altă parte.

Teohari Georgescu, unul dintre colaboratorii cei mai apropiați ai Anei Pauker, a fost cel care, la Congresul I al Partidului Muncitoresc Român, în februarie 1948, l-a atacat primul în mod direct pe Pătrășcanu. Făcând acest lucru, Georgescu relua afirmații făcute anterior împotriva lui Pătrășcanu de Gheorghiu-Dej, în special criticile din 1946 referitoare la formulările controversate ale ministrului de justiție, exprimate în Transilvania cu privire la disputele etnice dintre maghiari și români.

În iunie 1948, ședința Cominformului a adoptat prima rezoluție a acestuia împotriva lui Tito. Tonul campaniei antiugoslave a devenit, de la săptămână la săptămână, din ce în ce mai vehement. În Ungaria, László Rajk, un membru al Biroului Politic maghiar, a fost arestat și apoi judecat sub acuzațiile de titoism, naționalism și, evident, de trădare. Aflat sub arest la domiciliu, lui Pătrășcanu i s-a cerut să mărturisească greșeli naționaliste. În 1949, la o altă ședință a Cominformului, ținută la Budapesta, unde a prezentat un raport (scris, desigur, de către ruși) intitulat *Partidul Comunist din Iugoslavia în mâinile unor asasini și spioni*, Gheorghiu-Dej i-a denunțat pe Rajk, Kostov și Pătrășcanu ca fiind agenți imperialiști infiltrați în mișcarea clasei muncitoare. Comunismul internațional intra în epoca suspiciunii generalizate, a conspirațiilor diabolice și a terorii de masă.

Stalinismul dezlănțuit, 1948-1956

După preluarea puterii politice de către comuniști în Europa Centrală și de Est, conducătorii sovietici și subordonații lor locali nu au precupețit nici un efort pentru a stabili sisteme monopoliste, monopartinice, bazate pe dogmele ideologice izvorâte din interpretarea pe care Stalin a dat-o bolșevismului. Comuniștii și-au moderat pretenția ideologică de a înființa „democrația populară” și au insistat asupra imperativului de a construi „dictaturi ale proletariatului” de tip sovietic. Planul stalinist pentru Europa de Est s-a bazat pe o strategie unică de transformare a culturilor politice naționale în copii la indigo ale celei din URSS.

⁴⁰ Cu privire la teroarea stalinistă din România (și, într-adevăr, din toată Europa Centrală și de Est), vezi memoriile lui Zilber, *Monarhia de drept dialectic*.

Liderii partidelor comuniste locale și aparatele administrative și polițienești din ce în ce mai dezvoltate au pus în aplicare acest plan, transplantând și chiar accentuând caracteristicile sistemului totalitar de tip sovietic⁴¹.

În sfera economică, era vorba despre transformarea unei economii bazate pe piață, aflate în proprietate privată, într-o economie planificată de la centru, aflată în proprietatea statului. Înainte de toate, aceasta însemna naționalizarea principalelor mijloace de producție din țară, acesta fiind un punct important al programului comunist de dinainte de război. Deși, din prudență, punctul acesta fusese eliminat din platforma PCR din 1946, pregătirile pentru această măsură au început din decembrie 1945, atunci când comuniștii au preluat controlul asupra Ministerului Industriei. Un pas intermediar a fost naționalizarea Băncii Naționale a României pe 28 decembrie 1946. Mișcarea decisivă a constituit-o o legea din 11 iunie 1948, care prevedea naționalizarea întreprinderilor industriale, a băncilor, a societăților de asigurare, a minelor și a societăților de transport și care, în viziunea Comitetului Central al PMR, urma să rezolve contradicția rezultată din faptul că, deși își asumase puterea politică, clasa muncitoare nu putea să controleze economia⁴².

În al doilea rând, stalinizarea însemna dezvoltarea industriei grele, în special a celei constructoare de mașini. Stalin, ca și Lenin, se maturizase într-o epocă în care industria siderurgică, cea a mașinilor electrice și industria chimică ajunseseră să domine economiile capitaliste occidentale și credea că puterea unui stat se baza pe aceste industrii gigant⁴³. Pentru o țară predominant agrară, cum era România, dezvoltarea industriei grele însemna distrugerea unei surse de creștere economică cu un potențial ridicat, precum și a echilibrului dintre diferitele ramuri economice. Cât despre transformarea economiei într-o economie planificată de la centru (de comandă), un decret emis pe data de 18 iulie 1948 a stabilit înființarea unei comisii de stat pentru planificare, care urma să exercite un control complet asupra dezvoltării tuturor ramurilor economiei naționale. Președintele acesteia era însuși Gheorghe Gheorghiu-Dej, ministrul Economiei naționale și secretarul general al PMR. Pe parcursul următoarelor decenii, dogma planului stabilit de la centru a rămas neschimbată în România. Mecanismele de piață au fost distruse, micile întreprinderi au dispărut, iar planul a devenit, efectiv, un obiect de cult. De la Gheorghiu-Dej la Ceaușescu, proprietatea colectivă (adică, a statului) asupra resurselor economice a fost considerată piatra de încercare în ce privește devotamentul autentic față de idealul marxist al societății lipsite de clase.

În domeniul agriculturii, stalinizarea însemna abolirea proprietății private asupra pământului și înființarea gospodăriilor colective. Acest țel a fost ascuns la început, iar primul guvern dominat de comuniști, cel condus de Petru Groza, a introdus, în martie 1945, un program de reformă agrară prin care s-au distribuit efectiv 1 057 674 de hectare unui număr de 796 129 de familii⁴⁴. Cu toate acestea, în conformitate cu crezul marxist-leninist, țărănimea, din cauza atașamentului față de proprietatea privată, era o clasă reacționară care trebuia să fie reeducată într-o comunitate socialistă. Războiul total împotriva țăranilor era esențial pentru a obține a economie complet controlabilă. Inspirându-se din tradiția bolșevică, comuniștii români erau convinși că diferențele dintre sectoarele socialist (industrial) și nesocialist (agrar) ale economiei trebuiau eliminate.

Începutul „transformării socialiste a agriculturii” în România a fost anunțat de către rezoluția Plenarei Comitetului Central al PMR din 3-5 martie 1949. Justificarea teoretică

⁴¹ Pentru cazul polonez, vezi Teresa Torańska, *Them. Stalin's Polish Puppets*, New York, Harper & Row, 1987. Pentru cazul românesc, vezi Lavinia Betea, *Maurer și lumea de ieri. Mărturii despre stalinizarea României*, Arad, Editura Ioan Slavici, 1995.

⁴² Ghiță Ionescu, *Communism in Rumania*, pp. 161-165.

⁴³ Vezi Daniel Chirot, *What Happened in Eastern Europe in 1989*, în Vladimir Tismăneanu (coord.), *Revolutions of 1989*, London, Routledge, 1999, pp. 19-40.

⁴⁴ Lotul mediu avea suprafața de 1,3 hectare, mult mai puțin decât în cazul reformei agrare din 1919-1921, cea mai radicală din Europa de Est, când lotul mediu avea suprafața de aproximativ 4 hectare.

pentru campania de colectivizare a fost oferită de teoria stalinistă cu privire la alianța dintre clasa muncitoare și țăranii săraci, văzută ca baza socială pentru „dictatura proletariatului”. Drumul spre desăvârșirea colectivizării în România a fost lung. Început în 1949, procesul impus asupra țăranilor a fost abandonat temporar în 1952, a fost reluat în 1958 și, în sfârșit, s-a anunțat că a fost încheiat în 1962⁴⁵.

În al treilea rând, stalinizarea a urmărit distrugerea completă a societății civile și înregimentarea vieții intelectuale și a culturii. Pentru a distruge relațiile interumane, indivizilor le-a fost indus un sentiment universal de teamă, aceștia fiind tratați ca simple rotițe în angrenajele mașinării statului totalitar. Comuniștii au câștigat controlul asupra Ministerului de Justiție prin Lucrețiu Pătrășcanu, care a devenit ministru în noiembrie 1944, și treptat au preluat controlul asupra Ministerului de Interne. După formarea „primului guvern democratic” condus de Petru Groza, Teohari Georgescu, care până atunci era doar subsecretar de stat la Ministerul de Interne (din 4 noiembrie 1944), a devenit șeful acestei instituții după 6 martie 1945⁴⁶. Teroarea aleatorie a fost îndreptată împotriva tuturor straturilor sociale și împotriva tuturor categoriilor de inamici politici, de la membrii partidelor tradiționale până la membrii partidului comunist, mergând până la cel mai înalt nivel. Sistemul juridic a fost reconfigurat în așa fel încât să-l priveze pe individ de orice sentiment de protecție sau de susținere potențială. Au fost numiți noi judecători, iar întregul sistem juridic a devenit un instrument al regimului.

În domeniul vieții intelectuale, scopul partidului comunist a fost acela de a anihila orice formă de creativitate autentică: literatura, istoria, arta și filosofia trebuiau să se subordoneze ideologic sferei politice⁴⁷. Tradiția culturală a fost reinterpretată în conformitate cu noile dogme: principalele personalități din literatura română au fost eliminate din publicațiile oficiale, cenzura a fost aplicată drastic pentru a elimina orice aducea a „naționalism”, „cosmopolitism”, „obiectivism” sau alte forme de „decadență burgheză”. În 1950, cu ocazia centenarului nașterii poetului național, Mihai Eminescu, propaganda de partid a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-l prezenta pe pesimistul poet romantic ca pe un precursor al luptelor proletariatului împotriva „capitalismului lipsit de suflet”. Între timp, au fost organizate campanii împotriva celor care refuzau să susțină pe deplin simplistele și tendențioasele dogme oficiale. Cotidianul partidului, „Scânteia”, a jucat un rol important în aceste campanii: chiar redactorul șef, Sorin Toma, a fost însărcinat să scrie un pamflet vulgar pentru a-l ataca pe unul dintre cei mai elogiați poeți ai României, Tudor Arghezi⁴⁸.

Filosofia, istoria, sociologia și alte științe sociale au fost principalele victime ale acestei politici jdanoviste. Academia Română a fost restructurată prin eliminarea unora dintre cei mai prestigioși membri ai ei, acuzați de convingeri „burgheze”. Scribi ai partidului precum Mihail Roller sau Petre Constantinescu-Iași au devenit adevărații îndrumători ai științei și culturii în „România populară”. Echipa care a controlat Secția de Propagandă și Agitație între 1946 și 1953 – formată din Iosif Chișinevschi, Leonte Răutu, Ofelia Manole și Mihail Roller – a impus și a supravegheat supunerea totală față de linia oficială a partidului. În timp ce tehnicienii erau necesari pentru îndeplinirea planurilor de industrializare ale partidului, inteligența creatoare era destinată să construiască o nouă cultură bazată pe realismul

⁴⁵ Pe 27 aprilie 1962, în cadrul unei sesiuni speciale a Marii Adunări Naționale, Gheorghiu-Dej a anunțat că procesul de colectivizare se încheiește; Ghiță Ionescu, *Communism in Rumania*, p. 337.

⁴⁶ Ioan Scurtu, Gheorghe Buzatu, *Istoria românilor în secolul XX*, pp. 491-492.

⁴⁷ În acest sens, un exemplu sugestiv îl constituie reinterpretarea totală a istoriei României de către o echipă condusă de Mihail Roller. În general, influența occidentală a fost neglijată, în timp ce marele popor rus, apoi sovietic, era prezentat întotdeauna ca protectorul românilor sau, cel puțin, al celor oprimați în România. Roller a fost principalul autor al unui manual școlar pentru licee care a servit, până la moartea lui Stalin, drept versiunea definitivă, incontestabilă, a viziunii comuniste cu privire la istoria României.

⁴⁸ Mai târziu, Toma și-a exprimat regretul profund pentru această greșeală teribilă și a susținut că pamfletul care îl ataca pe Arghezi fusese scris în urma unor ordine exprese venite de la vârful ierarhiei de partid.

socialist jdanovist transplantat în România. „Uniunile de creație” (precum Uniunea Scriitorilor, condusă de Traian Șelmaru, Mihai Novicov, Nicolae Moraru și Mihai Beniuc, Uniunea Compozitorilor și Uniunea Artiștilor Plastici) au devenit principalele instrumente ale partidului pentru controlul, coruperea și cooptarea intelighenței⁴⁹.

„Școala de științe sociale Andrei Jdanov” – un mecanism de îndoctrinare special, controlat de partid – subordonată direct secției de agitație și propagandă a Comitetului Central, a fost înființată pentru a educa noua generație de comuniști care nu trecuseră niciodată prin experiența vieții de partid din ilegalitate sau prin cea a luptei antifasciste⁵⁰. Cei care au fost pregătiți în această școală și care s-au maturizat în anii în care se afirma noua clasă comunistă, îi vor înlocui treptat pe liderii generației anterioare, care vor fi eliminați din conducerea partidului unul după altul, în urma unei lupte sălbatice pentru putere.

Intellectualul leninist și partidul: cazul Lucrețiu Pătrășcanu

În Europa de Est, sfârșitul anilor 1940 a reprezentat o perioadă de teroare stalinistă, instituită de poliția politică aflată sub controlul consilierilor și agenților sovietici⁵¹. Conflictul din 1948 dintre Iugoslavia și Uniunea Sovietică a contribuit la strângerea șurubului în domeniul politic. Potrivit demonologiei politice staliniste, perfidul „dușman de clasă” se infiltrasă în partidele comuniste. Pentru Stalin (și, desigur, pentru adepții săi din Europa Centrală și de Est), nu se putea avea încredere deplină în nimeni. Rákosi, Berman, Gottwald, Gheorghiu-Dej și Ana Pauker, cu toții puteau fi suspectați de trădare și fiecare dintre ei era un potențial candidat pentru rolul principal într-un proces spectacol. Dacă Tito, cu palmaresul său de cominternist și de partizan antinazist, se dovedise a fi un renegat duplicitar, atunci oricine putea fi suspectat de înclinații mârșave similare. Epurările au fost lansate pentru a-i stârpi pe „conspiratorii ascunși”⁵².

S-a afirmat că partidele staliniste din Europa de Est s-au caracterizat prin fracționism și sectarism. De fapt, cu cât un partid comunist era mai marginal și mai puțin reprezentativ din punct de vedere istoric, cu atât mai profund era sectarismul acestuia. Cazul românesc constituie un exemplu perfect. Sfâșiat de lupte interne între cele trei centre din timpul perioadei de ilegalitate, PCR a păstrat o mentalitate de fortăreață asediată chiar și după al II-lea război mondial. Având în vedere că înainte de 1945 acuzațiile reciproce au dus în general la expulzarea membrilor facțiunii învinse, odată ce partidul a ajuns la putere efectele acestor

⁴⁹ Pentru detalii privind cooptarea intelectualității, vezi Marin Nițescu, *Sub zodia proletcultismului. O carte cu domiciliu forțat (1979-1995). Dialectica puterii. Eseu politologic*, București, Editura Humanitas, 1995, Eugen Negrici, *Poezia unei religii politice. Patru decenii de agitație și propagandă*, București, Editura Pro, f. a. și Ana Selejan, *Reeducare și prigoană. România în timpul primului război cultural, 1944-1948*, vol. 2, Sibiu, Editura Thausib, 1993.

⁵⁰ Amănunte privind școala „Jdanov” și programul acesteia, vezi în *News from behind the Iron Curtain*, iunie 1944, pp. 22-26. În același timp, școala de partid „Ștefan Gheorghiu” a fost creată pentru a forma cadre în domeniul organizatoric. Cele două școli, „Jdanov” și „Ștefan Gheorghiu”, s-au unit la sfârșitul anilor 1950. „Ștefan Gheorghiu” a rămas principala școală de cadre a PCR până în decembrie 1989. La începutul anilor 1970, rectorul acesteia a fost Miron Constantinescu, urmat de Leonte Răutu, care a fost destituit în 1981. Ultimul rector al școlii de partid „Ștefan Gheorghiu” a fost Dumitru Popescu, unul dintre principalii doctrinari ai socialismului lui Ceaușescu.

⁵¹ Materiale publicate în timpul Primăverii de la Praga descriu sistemul represiv condus de poliția politică și confirmă implicarea poliției secrete sovietice în procesele-spectacol din Cehoslovacia; Eugen Loeb, *My Mind on Trial*, New York, Harcourt Brace Jovanovich, 1976; Jiří Pelikan (coord.), *The Czechoslovak Political Trials*, Stanford, Stanford University Press, 1971. În România, agenții sovietici au jucat un rol și mai important, de vreme ce ei erau ofițeri ai poliției politice și membri ai entourageului lui Gheorghiu-Dej. Când România a intrat în conflict cu URSS, acești agenți au fost înlocuiți din funcții, dar și-au continuat existența ca cetățeni privilegiați ai României.

⁵² Adam B. Ulam, *Titoism and the Cominform*, Cambridge, Mass., Harvard University Press, 1952; Zbigniew Brzezinski, *The Soviet Bloc. Unity and Conflict*, Cambridge, Mass., Harvard University Press, 1967; Hélène Carrère d'Encausse, *Le Grand frère. L'Union soviétique et l'Europe soviétisée*, Paris, Flammarion, 1983.

lupte nesfârșite au fost catastrofale. Din momentul în care a devenit partid de guvernământ, PCR a proiectat la nivel național o viziune bazată pe dogmatism și suspiciune generalizată. Partidul cerea din partea membrilor săi anularea facultăților critice. Dacă Secretariatul îl găsea pe vreunul dintre membrii de partid vinovat de o „deviație”, individul astfel stigmatizat era pierdut. Prietenii și, în multe cazuri, chiar rudele apropiate, îl abandonau cu speranța de a convinge conducerea de propriul atașament față de interesele supreme ale partidului.

În cazul PCR, o serie de elemente legate de complexul de inferioritate al celor care dominau elita partidului au agravat prejudecățile antiintelectuale ale unor activiști de origine muncitorească și ale ideologilor partidului (Leonte Răutu, Mihail Roller, Sorin Toma, Ștefan Voicu, Nestor Ignat, Constanța Crăciun, Zina Brîncu, Nicolae Moraru) angajați, conform jargonului comunist, pe „frontul ideologic” în lupta împotriva rămășițelor mentalităților burgheze. Cu excepția lui Alexandru Dobrogeanu-Gherea și a lui Lucrețiu Pătrășcanu, în perioada timpurie și, ulterior, a lui Miron Constantinescu, Grigore Preoteasa și Ion Gheorghe Maurer, intelectualii fuseseră în mod evident absenți din eșaloanele superioare ale partidului. Acest antiintelectualism își avea originea în conceptul marxist-leninist care vedea în proletariat clasa revoluționară predestinată. Intelectualii erau priviți ca niște ființe debile și instabile, cărora le lipseau convingerile și principiile ferme și care puteau fi, în cel mai bun caz, interpreții „condiției proletare”. Departe de a garanta o carieră în partidele leniniste, o reputație de intelectual stârnea astfel suspiciune. Mai mult, din moment ce nu era legată de istoria și cultura națională a României, platforma politică și ideologică a PCR nu a fost atrăgătoare pentru inteligența românească interbelică. Partidul a aderat necondiționat la teza Cominternului potrivit căreia România era o „construcție imperialistă multinațională” și a susținut ideea autodeterminării pe baze etnice până la secesiunea completă. Datorită acestei linii mioape, sectare și, până la urmă, autodistructive, compoziția etnică a PCR a fost dezechilibrată.

Comunismul românesc a fost izolat de curente de idei și de valorile fundamentale din perioada interbelică. De asemenea, comunismul românesc s-a exprimat prin autoritarism, centralism birocratic, fracționism, intoleranță și supunere necondiționată față de Moscova, centrul comunismului mondial. Tuturor acestora li s-au adăugat caracteristicile experienței conspirative din ilegalitate, în special refuzul dialogului și perpetuarea climatului de teamă și suspiciune. Din cultura politică națională românească, PCR a preluat și a dezvoltat o anumită versatilitate în privința principiilor și o tentație spre nepotism și corupție.

Eliminarea lui Lucrețiu Pătrășcanu, începută prin epurarea sa în 1948, urmată de procesul și executarea sa în 1954, reprezintă unul dintre cele mai dezgustătoare episoade din istoria comunismului românesc, precum și unul dintre cele mai puțin studiate procese politice din Europa de Est⁵³. Acest episod ține de cea de-a doua fază de represiune stalinistă: persecutarea unor lideri naționali importanți ai partidelor comuniste, care activaseră în rezistența clandestină împotriva naziștilor (László Rajk și, ulterior, János Kádár în Ungaria, și Władisław Gomułka în Polonia)⁵⁴. Pătrășcanu era unul dintre liderii cei mai înzestrați și mai populari ai partidului. Născut în anul 1900 la Bacău, într-o familie burgheză, avea pregătire de avocat, cu un doctorat luat la Leipzig⁵⁵. S-a alăturat mai întâi mișcării socialiste în 1919, iar în

⁵³ Pentru o analiză a procesului Pătrășcanu în context est-central european, vezi George Hodos, *Show Trials. Stalinist Purges in Eastern Europe, 1948-1954*, New York, Praeger, 1987, pp. 93-111. Vezi și introducerea bine informată a Sandei Golopenția la Anton Golopenția, *Ultima carte*, București, Editura Enciclopedică, 2001.

⁵⁴ În prima fază, au fost atacate partidele politice „burgheze”; a treia fază a fost îndreptată împotriva unora dintre cei mai credincioși susținători ai Moscovei, care fuseseră implicați în operațiuni ale Cominternului și care „fuseseră legați de Stalin pe tot parcursul istoriilor lor personale”. Vezi Carrère d'Encausse, *Le Grand frère*, pp. 115-127.

⁵⁵ Tatăl său, D. D. Pătrășcanu, care era binecunoscut în România, aparținuse grupului de stânga ieșean din jurul revistei „Viața Românească”, dar, sub influența prietenului său Constantin Stere, intrase în Partidul Național Liberal la începutul secolului.

1921, atunci când s-a înființat PCR, s-a numărat printre membrii fondatori. În anii 1920, Pătrășcanu a fost avocatul apărării în procesele câtorva comuniști importanți. A devenit membru al Comitetului Central în anii 1930 și a reprezentat PCR la Comintern în perioada 1935-1936. În 1931, Pătrășcanu a fost ales în parlament ca membru al Blocului Muncitoresc-Țărănesc⁵⁶. A fost unul dintre organizatorii politici ai grevei de la Grivița din februarie 1933. Între anii 1924 și 1941, Pătrășcanu a fost închis de șase ori, dar, spre deosebire de ceilalți comuniști, a fost eliberat în scurt timp. În 1943, a fost închis în același lagăr pentru deținuți politici ca și Gheorghiu-Dej, la Târgu-Jiu. A fost eliberat însă după numai opt luni și i s-a permis să stea în stațiunea Poiana Țapului, unde părinții săi aveau o vilă, lucru care l-a iritat pe Gheorghiu-Dej, care ispășea o pedeapsă grea.

Pătrășcanu a colaborat cu Ion Gheorghe Maurer și cu Emil Bodnăraș pentru orchestrarea operațiunii din aprilie 1944 împotriva lui Foriș. Încă de dinainte de război, el stabilise relații apropiate cu tineri intelectuali comuniști, care îi admirau profunzimea teoretică, precum Miron Constantinescu și Grigore Preoteasa. După înlăturarea lui Foriș, conducerea provizorie a PCR l-a numit pe Pătrășcanu reprezentantul partidului în negocierile cu liberalii, cu național-țărăniștii și cu cercurile de la palatul regal, care au condus la lovitura de stat de la 23 august 1944.

A fost numit ministru fără portofoliu în primul guvern de coaliție care s-a format în urma loviturii de stat, apoi a devenit ministru de justiție, poziție pe care a deținut-o din noiembrie 1944 până la începutul anului 1948. A fost membru al delegației care s-a deplasat la Moscova în septembrie 1944 pentru a negocia armistițiul dintre România și Uniunea Sovietică. Acolo, fiindu-le practic necunoscut liderilor sovietici (spre deosebire de Ana Pauker și de Vasile Luca), a fost primit cu indiferență. Se pare că unele dintre remarcile sale din timpul discuțiilor privind armistițiul au fost interpretate de ruși ca un semn de „aroganță naționalistă”. De asemenea, Pătrășcanu a făcut parte din delegația română care a participat la Conferința de pace de la Paris din 1946.

După cum s-a sugerat deja, originea conflictului dintre Gheorghiu-Dej și Pătrășcanu a fost de natură personală. Cei doi avuseseră o relație tensionată în lagărul de la Târgu-Jiu. Pe Gheorghiu-Dej l-au iritat eforturile lui Pătrășcanu de a se afirma ca un personaj marcant în cadrul organizației de partid. Mai târziu, Gheorghiu-Dej i-a criticat pe Constantin Pîrvulescu și pe alți membri ai conducerii din clandestinitate pentru că l-au numit pe Pătrășcanu într-o poziție crucială precum cea de delegat din partea comuniștilor la negocierile cu partidele „burgheze”. Pentru Gheorghiu-Dej și apropiații săi, Pătrășcanu nu fusese niciodată unul dintre ai lor. Acestora le displăceau lipsa lui de interes față de intrigile de partid și refuzul de a profita de veniturile suplimentare sau de privilegiile speciale, la care se adauga nemulțumirea lui Gheorghiu-Dej față de popularitatea lui Pătrășcanu printre intelectuali și studenți. Pentru a împiedica dezvoltarea unei facțiuni pro-Pătrășcanu în cadrul partidului, Gheorghiu-Dej și, pe atunci, apropiatul său aliat, Iosif Chișinevschi, au decis să-l acuze de păcatul imaginar al șovinismului.

Ana Pauker, care, încă din anii 1920, îl cunoscuse pe Pătrășcanu, și-a exprimat rezervele în legătură cu profunzimea și trăinicia convingerilor leniniste ale lui Pătrășcanu⁵⁷. În 1946, în timpul campaniei electorale, Gheorghiu-Dej l-a atacat pe Pătrășcanu din cauza unui discurs pe care îl ținuse în fața studenților români din Cluj ca urmare a unor incidente cu caracter interetnic care avuseseră loc acolo. Pătrășcanu încercase să sublinieze atașamentul

⁵⁶ Vezi Henry L. Roberts, *Rumania: Political Problems of an Agrarian State*, pp. 256, 290 și Ghiță Ionescu, *Communism in Rumania*, pp. 40, 151-160, 354.

⁵⁷ De fapt, Pătrășcanu a afirmat că, încă din toamna lui 1944, Pauker, Luca și Gheorghiu-Dej șovăiau să-i dea spre îndeplinire vreo sarcină importantă în numele partidului; vezi *Greșelile mele ca activist de partid*, în *Principiul bumerangului. Documente ale procesului Lucrețiu Pătrășcanu*, București, Editura Vremea, 1996, pp. 20-28.

PCR față de valorile patriotice românești, dar discursul său a fost distorsionat de Gheorghiu-Dej și invocat împotriva lui în raportul secretarului general asupra „curentelor șoviniste și revizioniste” de la Plenara Comitetului Central din noiembrie 1946⁵⁸.

La Congresul PMR din februarie 1948 Pătrășcanu și-a pierdut locul din Comitetul Central, fără a i se permite să ia cuvântul pentru a se apăra. Atacul a fost lansat de Teohari Georgescu, secretar al Comitetului Central și membru al Biroului Politic, care le-a comunicat participanților la congres că fostul ministru de justiție „căzuse sub influența burgheziei”, „devenise un exponent al ideologiei burgheze” și „supraestimase forțele inamice”⁵⁹. Câteva luni mai târziu, după ruptura cu Iugoslavia, Pătrășcanu a fost acuzat și de a fi fost agent „titoist-fascist” și spion în slujba serviciilor secrete occidentale. Pe 28 aprilie 1948 a fost arestat din ordinul lui Gheorghiu-Dej și a fost inițial interogată de o comisie de partid compusă din Teohari Georgescu, Iosif Rangheț, Alexandru Drăghici și Gheorghiu-Dej însuși. Pătrășcanu a fost închis împreună cu soția și câțiva prieteni apropiați și supus unor interogatorii extenuante⁶⁰. Pe data de 1 mai 1948, înainte de începerea interogatoriilor, Pătrășcanu a adresat o scrisoare emoționantă secretariatului, cu alte cuvinte către Gheorghiu-Dej, Pauker, Luca și Georgescu, arătând că era nevinovat⁶¹.

Lucrețiu Pătrășcanu a stat închis timp de șase ani, fiind executat numai în 1954. Spre deosebire de László Rajk și Rudolf Slánský, Pătrășcanu nu a consimțit să-și mărturisească presupusele crime. Gheorghiu-Dej l-a criticat pe Teohari Georgescu pentru incapacitatea sa de a-l „demasca” pe Pătrășcanu, de unde reiese că atât timp cât Gheorghiu-Dej împărțea puterea în secretariat cu Pauker, Luca și Georgescu, investigațiile nu au reușit să producă dovada necesară pentru ca un proces precum cel al lui Rajk să aibă loc în România.

În vara lui 1952, după epurarea grupului Pauker-Luca-Georgescu, a fost format un comitet special pentru finalizarea investigațiilor asupra lui Pătrășcanu și a celor închiși împreună cu el. Noul comitet era îndrumat de Alexandru Drăghici, proaspăt desemnat ministru de interne, care primea instrucțiuni direct de la Gheorghiu-Dej și de la numărul doi în partid, secretarul Comitetului Central însărcinat cu „organele speciale”, Iosif Chișinevschi. Echipa de investigatori era condusă de colonelul de securitate Ioan Șolțuțiu, care fusese la Praga în timpul pregătirilor pentru procesul-spectacol regizat lui Slánský pentru a studia cum se obțin confesiunile⁶². Șolțuțiu a schimbat stilul interogatoriilor: începând din septembrie

⁵⁸ Materiale de arhivă arată că afirmația incriminatoare „sunt român înainte de a fi comunist” nu a fost făcută, de fapt, de Pătrășcanu, ci i-a fost atribuită de un informator, Pavel Apostol; vezi Lavinia Betea, *Lucrețiu Pătrășcanu. Moartea unui lider comunist*, București, Editura Humanitas, 2003.

⁵⁹ Ghiță Ionescu, *Communism in Rumania*, pp. 151-156.

⁶⁰ Pe lângă soția lui Pătrășcanu, Elena (născută Hertha Schwammen), au mai fost arestați și interogați Lena Constante, Harry Brauner și Belu Zilber, cu toții prieteni apropiați ai familiei Pătrășcanu. Elenei Pătrășcanu i s-a spus că soțul ei avusese o legătură cu Lena Constante, determinând-o astfel să depună mărturie împotriva acestuia. Elena Pătrășcanu a fost condamnată la 14 ani de închisoare, dar a fost eliberată în 1956. Vezi ordinul de eliberare a sa în Gheorghe Buzatu, Mircea Chirțoiu (editori), *Agresiunea comunismului în România. Documente din arhivele secrete, 1944-1989*, vol. I, București, Editura Paideia, 1998, pp. 102-103. Mai târziu, s-a căsătorit cu regizorul de teatru Yannis Veakis, un comunist grec exilat. Despre cercul intim al lui Pătrășcanu, vezi Petre Pandrea, *Memoriile mandarinului valah*, București, Editura Albatros, 2000. Pandrea însă avea motive personale pentru a o antipatiza pe Elena Pătrășcanu; în consecință, memoriile sale trebuie citite cu anumite rezerve atunci când este vorba despre părerile sale cu privire la cine a fost cu adevărat responsabil de căderea lui Lucrețiu Pătrășcanu.

⁶¹ Arhiva Serviciului Român de Informații (ASRI), fond P, dosar 40002, vol. 3, ff. 339-400.

⁶² Se pare că a existat o încercare de a lega cazul Pătrășcanu de „grupul Pauker-Luca-Georgescu”, așa cum se poate vedea dintr-un raport al lui Ioan Șolțuțiu, la două luni după ce investigațiile au fost reluate. Această ipoteză este avansată de Robert Levy în „Sfera Politicii”, nr. 29-30, iulie-august 1995, pp. 39-42. Pentru raportul lui Șolțuțiu, vezi ASRI, fond Y, dosar 40002, 16, ff. 2-16 și „Sfera Politicii”, nr. 29-30, iulie-august 1995, pp. 43-45; nr. 31 septembrie 1995, pp. 42-45 și nr. 32, octombrie 1995, pp. 43-44. O posibilă legătură între cele două procese a fost Egon Balas, un prieten al lui Alexandru Iacob, care a fost mâna dreaptă a lui Vasile Luca la Ministerul de Finanțe și care a fost și el implicat în procesul șefului său. Jacques Berman, care a fost implicat în

1952 au fost folosite tortura și presiunile morale pentru a-i „convinge” pe cei arestați să mărturisească crimele lor și ale celorlalți din grup⁶³.

Pătrășcanu s-a dovedit a fi o persoană puternică. Ca dovadă a presiunilor la care a rezistat stă scrisoarea din 13 noiembrie 1952, pe care a trimis-o ministrului de interne, Drăghici⁶⁴. Deși „verificarea” a continuat până la sfârșit în stilul impus de Șolțuțiu, Pătrășcanu și-a sfidat investigatorul și a respins minciunile ticluite în principal de fostul său prieten și coleg de proces, Belu Zilber. După luni de tortură fizică, Zilber, un intelectual sofisticat și cinic, a ajuns la concluzia că rezistența era inutilă și că strategia cea mai bună era cooperarea cu tortionarii. Prin urmare, el a conceput un halucinant scenariu al conspirației și trădării, iar întreaga serie de acuzații împotriva lui Pătrășcanu s-a bazat pe născocirile care plecau de la mărturiile date de ceilalți acuzați, în primul rând de la auto-rechizitoriul lui Zilber⁶⁵.

Procesul a fost pus în scenă între 12-14 aprilie 1954, dar, din cauza refuzului lui Pătrășcanu de a-și admite greșeala, acesta s-a ținut în fața unei audiențe selecționate dintre militanții de partid și cadrele Securității. În acest fel, i-au lipsit efectele de senzație ale precedentelor procese-spectacol din celelalte țări est europene. Probele s-au limitat numai la „confesiunile” celorlalți deținuți⁶⁶. Pătrășcanu a fost acuzat de crime împotriva păcii și de înaltă trădare, fiind condamnat la moarte. În afară de Pătrășcanu, singurul condamnat la moarte în acest proces a fost Koffler, adjectul lui Foriș, a cărui demitere din biroul politic în 1944 fusese susținută de Pătrășcanu⁶⁷. În afară de cei doi, era implicat un grup eterogen, din rândurile căruia mulți aveau legături personale cu Pătrășcanu și cu soția sa, printre care Belu Zilber, Harry Brauner (muzicolog și folclorist) și prietena acestuia, Lena Constante (cunoscută ca artist plastic, cu o sensibilitate literară deosebită). Din același grup făcea parte Ion Mocsony-Stârcea (fost mareșal al palatului, care fusese activ în lovitura de stat de la 23 august), inginerul Emil Calmanovici, Herant Torossian (om de afaceri american și fost consul la Paris), Jacques Berman (fost diplomat), Alexandru Ștefănescu și văduva lui Foriș, Victoria Sîrbu⁶⁸.

procesul Pătrășcanu, a fost obligat să depună mărturie că s-a angajat în acțiuni de spionaj împreună cu Balas pe când cei doi se aflau împreună la Legația României de la Londra; vezi Egon Balas, *Will to Freedom. A Perilous Journey through Fascism and Communism*, Syracuse, N.Y., Syracuse University Press, 2000, pp. 312-316 și declarația lui Jacques Berman din data de 22 ianuarie 1953 în *Principiul bumerangului*, pp. 140-163.

⁶³ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 154 și p. 329.

⁶⁴ Scrisoarea lui Lucrețiu Pătrășcanu din 13 noiembrie 1952, ASRI, fond P, dosar 40002, 10, f. 401.

⁶⁵ Pentru propria mărturie a lui Zilber cu privire la proces și la comportarea sa în timpul anchetei, vezi cele două versiuni ale memoriilor sale, *Actor în procesul Pătrășcanu și Monarhia de drept dialectic*. După ce prima versiune i-a fost confiscată de poliția secretă, Zilber și-a rescris memoriile sub pseudonim, însă rezultatul este diferit. Prima versiune a fost recuperată mai târziu din arhivele fostei Securități și ambele versiuni au fost publicate.

⁶⁶ Pe lângă mărturia lui Zilber, care, în memoriile sale, a admis că a recunoscut că ar fi comis crimele puse pe seama sa, vezi și mărturia Lenei Constante, implicată în acest proces, *The Silent Escape. Three Thousand Days in Romanian Prisons*, Berkeley, University of California Press, 1995. În plus, comisia de partid care, la cererea lui Ceaușescu, a investigat acest proces pentru a-l incrimina pe Gheorghiu-Dej, dar mai ales pe Alexandru Drăghici, care trebuia îndepărtat, a descris toate metodele utilizate pentru a obține mărturisirile.

⁶⁷ În timpul pregătirii procesului, Koffler a scris o serie de autocritici grotesc de masochiste, în care admitea că era un maniac sexual, un asasin și un trădător; vezi Autobiografie, ASRI, fond P, dosar 40002, 45, pp. 34-80. Printre cei care au depus mărturie împotriva Koffler la proces s-au numărat foști membri ai conducerii partidului din ilegalitate (Ana Toma și Ilka Melinescu), care l-au acuzat pe fostul șef al serviciului financiar al partidului de legături cu poliția secretă al lui Antonescu (Siguranța).

⁶⁸ Pătrășcanu și Koffler au fost condamnați la moarte și executați pe data de 17 aprilie 1954. Ceilalți au fost condamnați la închisoare pe diverse termene: Belu Zilber, Alexandru Ștefănescu și Emil Calmanovici la închisoare pe viață; Ion Mocsony-Stârcea și Herant Torossian la 15 ani de închisoare; Lena Constante și Harry Brauner la 12 ani; Jacques Berman la 10 ani și Victoria Sîrbu la 8 ani. Pentru documentele privind procesul, vezi *Principiul bumerangului*, pp. 361-381.

Procesul a avut câteva obiective: să-l prezinte pe Pătrășcanu ca un trădător a cărui viață politică fusese un șir de conspirații împotriva intereselor ale clasei muncitoare, să-l asocieze pe el și grupul său cu operațiunile de spionaj occidentale și să demonstreze activitățile subversive ale conducerii PCR sub Foriș-Koffler în timpul războiului. Cu alte cuvinte, numai datorită lui Gheorghiu-Dej și a „nucleului său sănătos, leninist” dușmanii au fost identificați, iar planurile lor au fost înăbușite în fașă.

Deși în multe dintre analizele occidentale Pătrășcanu a fost considerat un potențial Tito, nici una dintre scrierile sale nu sugerează existența unei abordări originale a revoluției socialiste⁶⁹. Scopul procesului nu a fost acela de a distruge „titoismul” din cadrul partidului român, ci acela de a elimina rivalii și a discredita vechea gardă a partidului. Pătrășcanu nu a fost un potențial Tito, ci mai degrabă un potențial Gomulka român – un comunist pentru care devotamentul față de Stalin nu însemna abandonarea oricărui sentiment patriotic. Tragedia lui a fost aceea că a subestimat intensitatea resentimentelor lui Gheorghiu-Dej și a abilității tactice a acestuia de a se debarasa de inamici. Pătrășcanu detesta lipsa de cultură a lui Gheorghiu-Dej și aroganța Anei Pauker. El îl considera pe Gheorghiu-Dej o cantitate neglijabilă și nu și-a dat seama că secretarul general juca un rol din ce în ce mai influent în cadrul cvartetului conducător (Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu) care a dominat partidul până în 1952. Într-un moment în care conflictul cu Iugoslavia putea fi deja anticipat, la câteva luni după stabilirea Cominformului în septembrie 1947, liderii PCR au găsit în Pătrășcanu țapul ispășitor perfect pentru orice tip de deviație de care Stalin i-ar fi putut acuza pe ei.

Procesul lui a avut loc în 1954, atunci când Malenkov și Hrușciiov se debarasaseră de Beria, iar noul curs era nu numai tolerat, dar chiar încurajat în țările satelite⁷⁰. În alte țări est-europene procesele politice au continuat de-a lungul anilor 1954 și 1955 (de exemplu, în Cehoslovacia lui Antonin Novotny), dar acestea au afectat numai eşaloanele de mijloc ale partidului, nu pe cei de la vârf. Cu alte cuvinte, la un an după moartea lui Stalin, procesele staliniste care mai aveau loc în diverse țări erau mai degrabă afaceri de natură internă decât unele inspirate și controlate de Moscova.

Execuția lui Pătrășcanu a fost, prin urmare, o inițiativă românească, nu una sovietică, cu toate că românii au primit sfaturi din partea sovieticilor în perioada pregătirii procesului, iar rușii nu s-au opus pedepsei cu moartea⁷¹. Întemnițarea pentru o perioadă de aproape șase ani nu a fost posibilă fără aprobarea sovieticilor și fără implicarea acestora în investigațiile aferente cazului. Pătrășcanu a fost lichidat pentru că Gheorghiu-Dej a realizat că vremurile se schimbau și că fostul ministru de justiție, care nu recunoscuse nimic, putea deveni o alternativă care îl putea pune în pericol pe el însuși și pe grupul său. Gheorghiu-Dej și apropiații săi se temeau că Pătrășcanu putea genera o reacție antistalinistă în cadrul partidului, care le putea submina propria poziție. Mai mult, ei se temeau că Pătrășcanu putea fi folosit ca un pion politic de către ruși, care se aflau în căutare de alternative pentru liderii staliști compromiși din Europa de Est⁷².

⁶⁹ Cartea lui Pătrășcanu, *Problemele de bază ale României*, București, 1944, era o lucrare pragmatică, cu caracter politic, gândită ca o contribuție la ideologia PCR. Celelalte scrieri ale sale, în special *Curenți și tendințe în filozofia românească*, retipărită în 1971 de Editura Politică din București, erau, fără îndoială, lucrări ortodoxe din punct de vedere ideologic.

⁷⁰ Se poate argumenta că procesul lui Beria ar fi putut servi ca model pentru procesul Pătrășcanu, așa cum sugerează Belu Zilber în *Actor în procesul Pătrășcanu*, pp. 123-24 (presupunând că Beria a fost, cât de cât, judecat).

⁷¹ Miron Constantinescu a dezvăluit mai târziu faptul că în 1954 fusese trimis la Moscova pentru a obține aprobarea sovieticilor pentru proces, dar că Malenkov i-a spus „asta este treaba voastră”.

⁷² Cu privire la evoluțiile din Europa de Est în epoca poststalinistă, vezi François Fejtő, *A History of the People's Democracies. Eastern Europe since Stalin*, New York, Praeger, 1971; Leszek Kolakowski, *Main Currents of Marxism*, vol. 3, *The Breakdown*, Oxford, Clarendon Press, 1978; Richard Löwenthal, *World Communism. The Disintegration of a Secular Faith*, New York, Oxford University Press, 1964; Leopold Labedz, *International*

Procesul lui Pătrășcanu a fost, în primul rând, o epurare care a eliminat un potențial rival, ale cărui merite și lung serviciu în slujba mișcării revoluționare le depășeau pe cele ale celor care îl persecutau. În al doilea rând, presupusa trădare a lui Pătrășcanu constituia o explicație pentru slăbiciunea partidului din timpul războiului și absența unei mișcări comuniste de rezistență în România. Din acest motiv, Pătrășcanu a fost asociat cu grupul lui Foriș, reprezentat de Remus Koffler, fostul număr doi din partid, eliminat în aprilie 1944 odată cu Foriș. În al treilea rând, prin legăturile stabilite între Gheorghiu-Dej și „moscoviți” în timpul afacerii Pătrășcanu, coeziunea grupului hegemonic s-a accentuat. În al patrulea, judecându-l pe Pătrășcanu, PCR a contribuit la propaganda sovietică împotriva Iugoslaviei lui Tito. În al cincilea, potențialii critici erau descurajați, iar orice tendință fracționistă suprimată. După 1954, poziția lui Gheorghiu-Dej în cadrul conducerii de partid a devenit mai puternică decât oricând. El chiar l-a numit pe locotenentul său de încredere, Gheorghe Apostol, prim-secretar al Comitetului Central (1954-1955), fără să-i fie teamă de competiție. Ca prim-ministru al țării, Gheorghiu-Dej a început să-și cultive propria imagine ca om politic luminat, interesat mai înainte de orice de creșterea economică, de dezvoltarea industrială și de creșterea standardului de viață al populației.

Nicolae Ceaușescu nu era pe-atunci membru al Biroului Politic pentru a susține decizia de executare a lui Pătrășcanu, luată de Gheorghiu-Dej și de Chișinevschi. Astfel, el personal nu a fost implicat personal în acel verdict. Mai târziu, Ceaușescu a câștigat capital politic din această îndoielnică inocență pentru a se pretinde antistalinist și pentru a-l discredita pe Gheorghiu-Dej. În cadrul ofensivei sale împotriva baronilor lui Gheorghiu-Dej de după 1965, Ceaușescu l-a reabilitat pe Pătrășcanu, dar nu și toate celelalte victime ale acestui proces. El nu numai că l-a atacat pe Alexandru Drăghici, ministrul de interne din perioada 1952-1965, pentru rolul jucat în realizarea efectivă a epurărilor staliniste, dar l-a făcut și pe Gheorghiu-Dej direct răspunzător pentru faptul că le ordonase⁷³.

Astfel, Ceaușescu îi avertiza pe foștii membri ai Biroului Politic, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș și Chivu Stoica, precum și pe proaspăt-reabilitatul Miron Constantinescu, că partidul cunoștea rolul lor în uciderea lui Pătrășcanu. Pentru a-și face drum către puterea absolută, Ceaușescu a orchestrat reabilitarea politică a lui Pătrășcanu și a obținut eliminarea dușmanului său principal, precum și neutralizarea principalilor suporteri ai lui Gheorghiu-Dej din cadrul conducerii partidului.

Mărirea și decăderea Anei Pauker

După eliminarea lui Pătrășcanu, se părea că între Gheorghiu-Dej, Pauker și Luca exista o colaborare armonioasă, care era subliniată de către mașina propagandistică orchestrată de Iosif Chișinevschi și Leonte Răutu. („Ana, Luca, Teo, Dej/bagă spaima în burgheji”) era un faimos slogan al vremii, iar ordinea numelor conducătorilor partidului nu era întâmplătoare. Se crease imaginea că exista o distribuție a responsabilităților între cei patru lideri, toți patru fiind secretari ai Comitetului Central al PCR și devotați Uniunii Sovietice și lui Stalin însuși. Gheorghiu-Dej, ca secretar general al PCR, deținea controlul asupra aparatului de partid. Ana Pauker și Vasile Luca controlau Ministerul Afacerilor Externe și, respectiv, Ministerul Finanțelor. Teohari Georgescu, care, deși fusese un membru al nucleului din închisori, îi era devotat Anei Pauker, conducea Ministerul de Interne.

Communism after Khrushchev, Cambridge, Mass., MIT Press, 1965; Imre Nagy, *Un Communisme qui n'oublie pas l'homme*, Paris, Plon, 1957; Tibor Meray, *Ce jour-là: 23 octobre 1956*, Paris, Robert Laffont, 1966 și Tamás Aczél (coord.), *Ten Years After. The Hungarian Revolution in the Perspective of History*, New York, Holt, Rinehart & Winston, 1966. Pentru o abordare din perspectiva „marxismului critic”, vezi Ferenc Fehér, Agnes Heller, *Hungary 1956 Revisited. The Message of a Revolution – A Quarter of a Century After*, London, George Allen & Unwin, 1983.

⁷³ Ceaușescu a subliniat în mod special faptul că Zilber nu trebuie reabilitat; Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p.158 și p. 330.

La început, balanța puterii părea a fi echilibrată între cei patru. În timpul ședinței Secretariatului din 24 octombrie 1945, la două zile după plenara care alesese Biroul Politic și Secretariatul, secretarii nou-aleși au decis că fiecare dintre ei va răspunde de un anumit domeniu⁷⁴. Gheorghiu-Dej, ca secretar general, era însărcinat cu educația politică și cu problemele organizatorice; Pauker superviza activitățile comuniste din cadrul guvernului și răspundea de problemele economice și administrative; Luca era responsabil cu organizațiile de femei, de tineret și ale minorităților; iar Georgescu conducea Frontul Unit Muncitoresc, care coordona relațiile cu social-democrații.

În perioada dintre septembrie 1944, când s-a reîntors de la Moscova, și toamna lui 1945, Ana Pauker a condus efectiv partidul, cu toate că nu a avut niciodată titlul oficial de prim-secretar sau de secretar general. Pe 24 octombrie 1945, toți secretarii Comitetului Central au căzut de acord ca Gheorghiu-Dej să fie secretar general, ca etnic român și muncitor care suferise 11 ani în închisorile și lagărele burgheziei. Pauker însăși a venit cu această idee, insistând că din orice punct de vedere, Gheorghiu-Dej i-ar fi preferabil ei ca lider la partidului. Luca însă a propus ca Dej să dețină această poziție numai formal, iar în practică adevăratul lider să fie Pauker. Ana Pauker a respins această propunere⁷⁵. Deși uniți de interese comune și de dorința de a consolida puterea comunistă în România, fiecare dintre ei avea ambiții personale, toți doreau poziții de conducere și căutau protecția Moscovei.

Trebuie subliniat înțelesul leninist al „fracționismului” – un păcat cardinal conform dogmei comuniste. Acest termen se referă la manevrele independente de organele alese ale partidului, în special în cercuri paralele de discuții și inițiative politice. În realitate, în ciuda retoricii despre unitatea partidului, elitele comuniste nu au fost niciodată omogene. Personalitățile și grupurile s-au ciocnit întotdeauna. De fapt, istoria politică a comunismului internațional este istoria epurării continue a diferitelor facțiuni etichetate de către învingători ca „deviaționiști anti-partinici”. Cei învinși în luptele pentru putere intrapartinice erau denumiți fracționiști, în timp ce câștigătorii erau celebrați ca fiind campionii „cauzei sfinte” a unității partidului.

Cazurile lui André Marty și Charles Tillon din Partidul Comunist Francez sau ale facțiunilor Heinrich Brandler-August Thalheimer și Ruth Fischer-Arkady Maslow din Partidul Comunist German sunt comparabile cu conflictul din interiorul Comitetului Central român dintre Gheorghiu-Dej și Pauker et al. Fiecare dintre părți se lupta cu disperare pentru binecuvântarea Kremlinului și își folosea relațiile pentru a o submina pe cealaltă. Nimeni nu putea ignora faptul că deciziile ultime în privința epurărilor din partidele conducătoare din țările satelite erau luate de Kremlin, în principal de Stalin.

Ana Pauker se bucura de sprijinul facțiunii Molotov-Kaganovici-Voroșilov de la Moscova, în timp ce Gheorghiu-Dej era în relații cu Gheorghii Malenkov, un posibil moștenitor al lui Stalin. Prin aliatul său, Iosif Chișinevschi, Gheorghiu-Dej avea contacte în aparatul de securitate sovietic, în special cu Lavrenti Beria. În timp ce Ana Pauker avea relații de prietenie cu ambasadorul sovietic la București, Serghei Kavtaradze, Gheorghiu-Dej și grupul său aveau legături cu editorul-șef al periodicului Cominformului „Pentru pace trainică, pentru democrație populară”, Mark Borisovici Mitin, membru al Comitetului Central al PCUS și unul dintre principalii doctrinari staliniști (era co-autorul oficialei *Scurtă biografie* a lui Stalin).

Cine erau protagoniștii acestei nemiloase lupte pentru putere? Născut la Bîrlad în 1901, Gheorghe Gheorghiu-Dej fusese muncitor feroviar, inițial atras de mișcarea socialistă.

⁷⁴ Secretariatul avea patru membri: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu. Biroul Politic era compus din aceștia patru și alți trei membri: Chivu Stoica, Gheorghe Vasilichi și Miron Constantinescu. Vezi stenograma ședinței plenare a CC al PCR din ziua de 22 octombrie 1945, în „Sfera Politicii”, nr. 40, 1996, pp. 29-34; nr. 41, 1996, pp. 26-29.

⁷⁵ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 159 și p. 330.

Abia în 1932, sau chiar în 1933, a devenit membru al PCR. A jucat un rol important, deși nu decisiv, în greva din februarie 1933 de la atelierele de reparații feroviare Grivița din București. După ce a fost condamnat la zece ani de închisoare în așa-zisul proces al muncitorilor ceferiști, în care au fost condamnați și Constantin Doncea, Dumitru Petrescu, Gheorghe Vasilichi și Chivu Stoica, Gheorghiu-Dej a fost ales în comitetul central al PCR, pe când se afla în închisoarea de la Doftana. În această poziție, singurul său rival din punct de vedere etnic și al originii sociale era Ilie Pintilie, de asemenea muncitor feroviar. Spre deosebire de ceilalți lideri est-europeni ai vremii (precum Walter Ulbricht în Germania de Est, Klement Gottwald în Cehoslovacia, Boleslaw Bierut în Polonia, Vîlko Cervenkov în Bulgaria și Iosip Broz Tito în Iugoslavia) și de alți comuniști români (precum Constantin Pîrvulescu, Iosif Chișinevschi, Petre Borilă și Gheorghe Stoica), Gheorghiu-Dej nu a studiat niciodată la școala leninistă a Cominternului. El a învățat limba rusă și și-a însușit ideologia stalinistă în forma în care era prezentată în *Problemele leninismului* și în *Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice*, în timp ce se afla în închisoare. Profesorii săi au fost agenții sovietici închiși în România, precum Simion Zeiger, un inginer comunist, care a devenit unul dintre principalii săi colaboratori după 1944. Spre deosebire de Petrescu, Doncea și Vasilichi, Gheorghiu-Dej nu a fost ajutat să evadeze din închisoarea Doftana de către aparatul comunist din ilegalitate și, din acest motiv, a avut resentimente față de acești membri ai PCR, mai norocoși și mai importanți în ochii Cominternului⁷⁶.

Gheorghiu-Dej nu era deci produsul direct al tradiției cominterniste, iar loialitatea sa necondiționată nu fusese testată. Avea însă câteva calități: numele său era relativ cunoscut în România datorită procesului din 1934 și detenției ce a urmat; ca etnic român și muncitor industrial, el a îmbunătățit autoritatea unui partid perceput de cei mai mulți ca fiind format aproape numai din membri ai minorităților naționale și a pacificat animozitățile dintre moscoviți cultivându-și un stil rezervat, dar prietenos și abordabil. Spre deosebire de Rákosi, Gottwald, Bierut, Tito, Ulbricht, Thorez, Pauker și Togliatti – toți educați de către Comintern – Gheorghiu-Dej era un aparatcic înnăscut. Era stalinist din instinct, nu datorită ideologiei.

În timp ce se afla în închisoare și-a dovedit capacitatea de intrigă și manipulare a celorlalți prizonieri, precum și abilitatea de a se prezenta pe sine ca fiind inofensiv. Era numit „bătrânul”, deși avea numai în jur de 40 de ani. Mai târziu și-a păstrat stilul, atrăgând intelectuali de stânga, cum ar fi Ion Gheorghe Maurer, Ilie Murgulescu, Mihai Ralea și chiar intelectuali necomuniști, precum C.I. Parhon, Traian Săvulescu, G. Călinescu și Mihail Sadoveanu. În închisoare și-a făcut două tipuri de relații: pe de-o parte, activiști ca Gheorghe Apostol, Chivu Stoica, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș și Nicolae Ceaușescu, iar pe de altă parte, spioni sovietici ca Pintilie Bodnarenko, Petea Goncearuk, Mișa Postanski (Posteucă), Simion Babenko și Seghei Nikonov (Nicolau). De la acești spioni sovietici a învățat Gheorghiu-Dej o limbă rusă primitivă, astfel încât era capabil să comunice direct cu Stalin și ulterior cu Hrușciov⁷⁷. În închisoare, Gheorghiu-Dej a început o campanie de denigrare a conducerii PCR din ilegalitate, al cărei șef era Ștefan Foriș. După evadarea din lagărul de la Târgu-Jiu, Gheorghiu-Dej a devenit liderul de necontestat al PCR.

În septembrie 1944, Ana Pauker și Vasile Luca s-au întors de la Moscova cu tancurile Armatei Roșii. Ana Pauker, născută Rabinsohn, personifică evoluția întortocheată a stalinismului românesc. S-a născut în 1893, într-o familie de evrei ortodocși din satul moldovean Codăești (jud. Vaslui), dar s-a mutat la București împreună cu părinții încă din copilărie. Influențată de scrierile revoluționare ale lui Constantin Dobrogeanu-Gherea și de revoluționarul româno-bulgar Cristian Racovski, s-a implicat de tânără în mișcarea socialistă.

⁷⁶ Frustrarea lui Gheorghiu-Dej pentru a nu fi fost inclus în planul de evadare este confirmată de memoriile unor membri ai partidului, precum Alexandru Sencovici, aflate în arhiva fostului Institut de Studii Politice și Sociale.

⁷⁷ Conform discuțiilor purtate de VT cu Corneliu Bogdan în primăvara lui 1989 cu privire la Gheorghiu-Dej și filiera spionilor sovietici și corespondenței purtate de VT cu Mircea Opreșan, Ilie Zaharia și Cristina Luca-Boico.

Pe 13 decembrie 1918 a luat parte la marșul antiguvernamental inspirat de sloganuri bolșevice al muncitorilor, care s-a terminat cu intervenția poliției și cu câțiva morți. Prin căsătoria cu Marcel Pauker, vlăstarul unui familii evreiești înstărite din București, care avea o considerabilă influență în presa de stânga, Ana Rabinsohn s-a radicalizat și mai mult.

Atunci când a avut loc Congresul al II-lea al PCR, în 1922, era deja membră a Comitetului Central al partidului. A părăsit România și s-a alăturat grupului de instructori ai Cominternului, care avea misiuni speciale în Franța⁷⁸. S-a întors în București în 1934, dar a fost arestată pe 14 iulie 1935, judecată împreună cu alți activiști comuniști, precum Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș, Liuba Chișinevski, și condamnată la 10 ani de închisoare. Toți ceilalți din lotul de condamnați vor colabora ulterior cu Gheorghiu-Dej pentru a o exclude din partid.

Episodul de la Craiova din 1936 a reprezentat unul dintre cele mai semnificative din istoria PCR. Stânga stalinistă internațională („Stalinternul”) a câștigat capital politic de pe urma procesului Anei Pauker, transformând-o într-un simbol al militantismului antifascist. În închisoare l-a întâlnit pe Gheorghiu-Dej, care îi succedase lui Ilie Pintilie la conducerea organizației comuniste de la Doftana și, în ciuda faptului că era un agent profesionist al Cominternului, a fost în mod evident sedusă de stilul modest și principial pe care Gheorghiu-Dej știa să-l mimeze. Astfel, a ajuns la concluzia că Dej merita să conducă partidul.

În noiembrie 1940, ca urmare a unei înțelegeri dintre guvernul român și cel sovietic, Ana Pauker a fost schimbată pentru un fost lider din parlamentul basarabean (Sfatul Țării), care votase în favoarea unirii cu România în 1918 și care fusese închis de către ruși după reocuparea Basarabiei de către forțele sovietice în iunie 1940. Pauker a fost lăsată să plece la Moscova, unde, datorită relațiilor ei cu lideri ai Cominternului ca Dimitri Manuilski, Dolores Ibárruri, Gheorghii Dimitrov, Vasil Kolarov, Maurice Thorez sau Palmiro Togliatti, a reușit să controleze grupul comuniștilor români din emigrație⁷⁹.

La Moscova, Ana Pauker a ajuns să facă parte din aristocrația Cominternului și și-a făcut contacte importante printre demnitarii sovietici⁸⁰. În calitate de membru al Comitetului Executiv al Cominternului, ea conducea Biroul Extern al PCR și elabora strategia partidului de preluare a puterii în România, împreună cu Vasile Luca, Petre Borilă, Valter Roman, Dumitru Petrescu, Gheorghe Stoica și Leonte Răutu, pentru a menționa numai câțiva dintre colegii ei „moscoviți”. În septembrie 1944 s-a întors împreună cu Vasile Luca la București, odată cu Armata Roșie, și au fost cooptați în Secretariatul Comitetului Central al PCR. În 1947, Pauker a devenit ministru de externe, poziție pe care a deținut-o până în 1952, când a fost epurată. La Congresul I al PMR din februarie 1948, ea a fost cea care a rostit cuvântul de închidere, fiind realeasă atât în Biroul Politic, cât și în Secretariat⁸¹.

Vasile Luca, colaboratorul apropiat al lui Pauker din „centrul” de la Moscova, a fost cel de-al doilea membru al cvartetului conducător care a fost epurat împreună cu ea. Născut ca Luka László în Transilvania, în 1898, era un etnic maghiar care din motive politice și-a schimbat numele într-unul care suna româneste. S-a alăturat cauzei comuniste încă din

⁷⁸ Vezi Philippe Robrieux, *Maurice Thorez. Vie secrète, vie publique*, Paris, Fayard, 1975, p. 145 și p. 656. În timp ce era trimisul Cominternului în Franța, sub numele conspirativ Marina, Ana Pauker a făcut parte din direcția consultativă colegială a Partidului Comunist Francez, condusă de către militantul cehoslovac Eugène Fried (Clément), împreună cu Ernő Gerő, Georges Kagan și alții. Cu privire la Fried, inclusiv despre legătura sa cu Ana Pauker, vezi Annie Kriegel, Stéphane Courtois, *Eugen Fried. Le Grand Secret du PCF*, Paris, Seuil, 1997.

⁷⁹ Gheorghe Buzatu, *Românii în arhivele Kremlinului*, București, Univers Enciclopedic, 1996, pp. 111-151 și pp. 358-370.

⁸⁰ Arkadi Vaksberg, *Hotel Lux. Les Partis frères au service de l'Internationale communiste*, Paris, Fayard, 1993, pp. 12-14.

⁸¹ În ce privește felul în care Ana Pauker era văzută de către românii anticomuniști la acea vreme, vezi *A Girl Who Hated Cream Puffs*, în „Time”, 20 septembrie 1948, pp. 31-34.

tinerețe. După încorporarea Transilvaniei în România Mare, a intrat în PCR. Informațiile disponibile despre Luca arată că era relativ necultivat, dar plin de sine și mândru de originile sale proletare. Aceste trăsături i-au servit în cadrul partidului. Luca a fost un intrigant abil. A fost activ în sucursala Brașov până la arestarea sa din 1924, iar apoi, după trei ani de închisoare, în cadrul Comitetului Central al PCR din ilegalitate.

Luca a fost implicat în luptele fracționiste din 1928-1929, dar a reușit să le supraviețuiască și să rămână în rândurile conducerii abandonându-și foștii colaboratori, Elek Köblös, Eugen Rozvan, Vitali Holostenco și chiar protectorul, Imre Aladar. A devenit din ce în ce mai activ în mișcarea sindicală și a participat la pregătirile grevei de la Lupeni din 1929. A fost promovat în Comitetul Central după Congresul al V-lea al PCR, atunci când partidul a fost complet bolșevizat. Arestat în 1933 și eliberat în 1938 pentru a fi arestat din nou, ajunge după 1940 în URSS. Ca promotor al concepției staliniste despre naționalitate, a devenit rapid cetățean sovietic și ulterior deputat în Sovietul Suprem Ucrainean.

Împreună cu Pauker, Luca s-a aflat în fruntea emigrației comuniste române de la Moscova după 1940. A participat la înființarea departamentului român al Radio Moscova și la activitățile postului de transmisie al Cominternului, „România Liberă”. Cei mai mulți dintre emigranții politici influenți din România erau implicați în aceste două întreprinderi propagandistice, inclusiv Leonte Răutu, Valter Roman, Zina Brîncu, Ana Pauker, Constantin Doncea, Dumitru Petrescu și Alexandru Bârlădeanu. Luca a jucat un rol esențial și în îndoctrinarea prizonierilor de război români din URSS⁸². După ce s-a reîntors în România împreună cu „tovarășa Ana” a promovat rapid spre vârful propagandei comuniste. Deși nu era un orator înzestrat și era dezavantajat de accentul său maghiar, s-a străduit să contribuie la subminarea firavei democrației românești, ținând nenumărate discursuri în care condamna forțele „reacționare” și cerea preluarea imediată a puterii de către comuniști. În conversațiile private cu Gheorghiu-Dej, Luca a criticat elita locală a partidului pentru faptul că participase la lovitura de stat antifascistă de la 23 august.

Ana Pauker și Vasile Luca s-au asociat cu Gheorghiu-Dej și cu grupul din închisori mai întâi pentru a lichida grupul Foriș-Koffler și apoi pentru a-l elimina pe Lucrețiu Pătrășcanu din partid. Oamenii care aparținuseră anturajului lui Gheorghiu-Dej la Doftana, Caransebeș și Târgu-Jiu – Gheorghe Apostol, Nicolae Ceaușescu, Iosif Chișinevschi, Miron Constantinescu, Alexandru Drăghici, Teohari Georgescu, Alexandru Moghioroș, Iosif Rangheț și ceilalți – s-au specializat în înscenări și epurări staliniste.

Teohari Georgescu a fost unul dintre acoliții lui Gheorghiu-Dej în campania împotriva lui Foriș din timpul războiului, dar și el a fost epurat în 1952 ca făcând parte din facțiunea „antipartinică” a Anei Pauker. El nu fusese membru al „coaliției emigranților”, dar Gheorghiu-Dej nu a putut uita că în 1940 Cominternul sugerase numirea lui Georgescu ca secretar general în încercarea de a româniza elita PCR⁸³. Se pare că Georgescu a refuzat această promovare, dar Gheorghiu-Dej nu a subestimat riscul ca Moscova să-l folosească pe Georgescu împotriva sa.

Conflictul dintre Gheorghiu-Dej și grupul Pauker-Luca-Georgescu nu trebuie văzut ca unul de natură politică. „Grupul antipartinic” a fost mai degrabă o construcție post-factum decât o asociație de conspiratori care gândeau la fel și care intenționau să-l detroneze pe Gheorghiu-Dej. Spre deosebire de Pauker și Luca, Georgescu – un muncitor de origine

⁸² Soția lui Luca, Elisabeta, participase ca voluntară în cadrul Brigăzilor Internaționale la Războiul Civil din Spania, unde ocupase un post în administrația spitalicească; vezi Vladimir Tismăneanu, *Arheologia terorii*, București, Editura All, 1998, p. 174.

⁸³ Mai mulți foști ilegaliști au oferit detalii despre vizita lui Georgescu la Moscova în 1940 și despre propunerea care i s-a făcut la sediul central al Cominternului de deveni secretar general al PCR. Acest fapt este confirmat de către Teohari Georgescu în stenograma declarației lui Teohari Georgescu privind activitatea lui Ștefan Foriș și suprimarea acestuia, în Dan Cătănuș, Ioan Chiper (editori), *Cazul Ștefan Foriș*, pp. 273-274.

română – nu petrecuse anii războiului în exilul sovietic, ceea ce poate explica ușurința cu care Nicolae Ceaușescu l-a reabilitat politic și i-a redat locul în Comitetul Central în 1972⁸⁴.

Epurarea grupului Pauker-Luca-Georgescu a fost pregătită cu minuțiozitate și înfăptuită pas cu pas. Prestigiul politic al Anei Pauker se diminuase ca urmare a campaniei de „verificare” a tuturor membrilor de partid, în urma căreia aproximativ 190 000 de „elemente exploatare și ostile” au fost date afară – cam 20% din total – cu ocazia plenarei din 23-24 ianuarie 1950. Comunicatul oficial al acestei ședințe și revista Cominformului, „Pentru pace trainică, pentru democrație populară”, au subliniat erorile comise în politica de recrutare a noilor membri în 1945-1946, atunci când Ana Pauker și Miron Constantinescu fuseseră responsabili pentru ceea ce în jargon marxist-leninist se chema „edificarea partidului.” În același timp, epurările masive care au avut loc în Comitetul Democratic Evreiesc și în Comitetul Maghiar (fronturi comuniste ale etnicilor evrei și maghiari din România) sugerează aceeași politică de subminare a liderilor „moscoviți”.

Astfel, internaționalismul perioadei cominterniste a fost treptat înlocuit de o atitudine cinică, pragmatică, cosmetizată cu motive naționaliste, chiar xenofobe. Gheorghiu-Dej și acoliții săi au speculat antisemitismul lui Stalin și nu au ezitat să joace aceeași carte. Miza era puterea absolută, iar evreitatea rivalilor reprezenta un argument care putea fi folosit în fața dictatorului sovietic.

Gheorghiu-Dej și grupul său s-au folosit de alegerile locale și de cele „parlamentare” din 1951 pentru a-și întări pozițiile din aparatul de stat. Aceste alegeri i-au permis lui Gheorghiu-Dej să-și impună protecția în poziții influente din administrația locală de stat. La cea de-a treizecea aniversare a PMR din mai 1951 se întrededea noua structură de putere: săracele cuvinte de laudă adresate de Gheorghiu-Dej colegilor săi din Secretariat subliniau deteriorarea ireversibilă a poziției acestora. Acțiunea lui Gheorghiu-Dej împotriva așa-zisului grup Pauker-Luca-Georgescu a mers mână în mână cu intensificarea represiei interne, cu stimularea unui climat de suspiciune și frică în interiorul partidului și cu întărirea campaniei anti-iugoslave, în special în paginile revistei „Pentru pace trainică, pentru democrație populară”⁸⁵.

Gheorghiu-Dej nu a făcut nici un pas fără să se consulte cu consilierii sovietici, care doreau o epurare în România în conformitate cu scenariul procesului Slánský din Cehoslovacia lui Gottwald. Pătrășcanu, la fel ca și Gomulka, Rajk și Kostov, fuseseră aleși în primul stadiu al atacurilor asupra deviației „naționalist-titoiste”. După 1951, Stalin era din ce în ce mai convins că o conspirație imperialist-sionistă amenința socialismul și că partidele comuniste trebuiau, în consecință, să-i debarce nu numai pe „trădători,” dar și pe toți cei percepuți ca elemente ostile sau șovăielnice „strecurate în rândurile partidului clasei muncitoare”. Numirea lui Iosif Chișinevschi, care era total devotat lui Stalin și URSS, în funcția de secretar al Comitetului Central și în cea de șef al Secției de cadre a acestuia dovedesc legătura directă dintre manevrele lui Gheorghiu-Dej și dorințele lui Stalin.

Primul dintre „deviaționiști” care a fost lovit de valul epurării a fost Vasile Luca. La întrunirea Biroului Politic din 19 februarie 1952, Miron Constantinescu a prezentat un raport care îl acuza pe Luca și pe colaboratorii săi din Ministerul de Finanțe și de la Banca Națională de activitate dușmănoasă și de sabotaj. Luca a fost obligat să-și facă o autocritică radicală pentru că se opusese reformei monetare, care fusese oricum introdusă la 28 ianuarie. La Plenara Comitetului Central din 29 februarie-1 martie 1952, Luca a fost acuzat de

⁸⁴ Vezi *Conferința Națională a Partidului Comunist Român, 19-21 iulie 1972*, București, Editura Politică, 1972, p. 552.

⁸⁵ Primul redactor șef al publicației Cominform-ului, „Pentru pace trainică, pentru democrație populară”, a fost Pavel Iudin, care mai târziu a devenit ambasadorul lui Stalin în China lui Mao. Succesorul acestuia – de fapt, adevăratul „gubernator” al lui Stalin la București – a fost Mark Borisovici Mitin.

„deviaționism de dreapta”, iar pentru investigarea „erorilor” comise la Ministerul Finanțelor și la Banca Națională a fost creată o comisie.

Luca a recunoscut că nu a fost destul de prompt în demascarea deviației de dreapta a subordonaților săi din cadrul celor două instituții. Ana Pauker și Teohari Georgescu, care au încercat să-l apere pe Luca, au fost acuzați de „împăciuatorism”. Pe 8 martie 1952, Luca a fost demis de la Ministerul Finanțelor și înlocuit cu Dumitru Petrescu. La ședința din 13 martie 1952, Luca, susținut de Pauker și Georgescu, a ripostat, retrăgându-și declarațiile prin care își recunoștea greșelile politice. Educați la școala Cominternului, Ana Pauker și Vasile Luca știau că nu era decât un singur pas de la autocritică la proces politic, așa că au preferat să adopte o atitudine relativ ofensivă și să-i sfideze pe foștii lor adulatori, transformați acum în acuzatori⁸⁶.

După acea ședință, Gheorghiu-Dej, Miron Constantinescu, Iosif Chișinevschi și Gheorghe Apostol au mers la Moscova pentru a discuta cu Stalin și cu Molotov. Delegația română a explicat că a fost descoperită o deviație de dreapta la vârful PMR și că o comisie investiga greșelile celor acuzați⁸⁷. Atunci când Stalin a întrebat cum a putut fi posibil acest lucru, Constantinescu a făcut greșeala de a spune că Gheorghiu-Dej era un om sentimental, o formulare nefericită care îl va costa ulterior foarte mult. Pe moment, Gheorghiu-Dej l-a însărcinat cu lansarea atacului contra deviaționiștilor la următoarea plenară⁸⁸. Între timp, un grup de activiști de partid a tradus documentele viitoarei plenary a Comitetului Central în limba rusă⁸⁹. Acestea au fost probabil produse de Constantinescu și Chișinevschi sub supravegherea agenților sovietici, dintre care cei mai importanți erau „consilierii” oficiali ai lui Gheorghiu-Dej: Mark Borisovici Mitin (redactorul șef al revistei „Pentru pace trainică, pentru democrație populară”), Nicolai Șutov și Semion Katelineț⁹⁰. Documentele au fost transmise la Moscova prin ambasada sovietică de la București. Alexandru Moghioroș, secretarul PMR însărcinat cu problemele organizatorice, a publicat un articol referitor la acuzațiile aduse deviaționiștilor într-un număr al revistei Cominternului⁹¹.

Plenara din 26-27 mai 1952, în cadrul căreia „grupul Luca-Pauker-Georgescu” a fost desființat în bloc, a reprezentat un moment de vârf al luptei pentru putere în PMR. Luca a fost acuzat de atitudine antipartinică și antistatală în pregătirea și punerea în aplicare a reformei monetare, precum și de promovarea unei linii antileniniste, contrare intereselor clasei muncitoare și țărănimii, în privința cooperativizării. Alexandru Moghioroș a cerut demiterea sa din toate funcțiile și „verificarea” de către Comisia de Control a partidului⁹². Înțelegând care îi va fi soarta, Luca a leșinat în mijlocul ședinței. Unii dintre colaboratorii săi (Alexandru Iacob, Vasile Modoran și Aurel Vijoli) fuseseră deja eliberați din funcții, arestați și supuși interogatoriilor⁹³. Foștii protejați la lui Luca din cadrul conducerii PMR, Alexandru

⁸⁶ Acesta a fost, mai ales, cazul lui Alexandru Moghioroș, protejatul și prietenul apropiat al lui Luca. Secretar al CC și foarte atașat de Pauker (fusese condamnat în celebrul proces din 1936 al acesteia), Moghioroș cultiva relații speciale cu Luca, fiind amândoi de origine maghiară. Dar, pe măsură ce lupta la vârf s-a intensificat, Moghioroș a trecut în cealaltă tabără și a început să-l trateze pe Luca cu accentuată superioritate și agresivitate. În primăvara lui 1952, de pildă, Luca – ce putea intra liber în biroul lui Moghioroș până atunci – a încetat să mai aibă acces direct la acesta, iar Moghioroș și-a instruit funcționarii să-l lase pe Luca să aștepte ore întregi înainte de a-l introduce. (Detalii oferite de Hermina Tismăneanu, care a lucrat la biroul lui Moghioroș în 1951-1952 – avea în principal misiunea de a-i preda lecții de limba rusă, cu privire la relațiile dintre Moghioroș și Luca).

⁸⁷ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p.166 și p. 332.

⁸⁸ Interviu cu Gheorghe Apostol, înregistrat în aprilie 1988, transmis de BBC pe 25 aprilie 1990.

⁸⁹ Detaliu oferit de Hermina Tismăneanu, care s-a numărat printre traducători.

⁹⁰ Detalii oferite de Nehama Tisminețki, care a fost o prietenă apropiată a soției lui Mitin, privind legătura dintre Mitin și Gheorghiu-Dej.

⁹¹ „Pentru pace trainică, pentru democrație populară”, nr. 187, 6 iunie 1952.

⁹² Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 167 și p. 332.

⁹³ Aurel Vijoli și Vasile Modoran au fost arestați și interogați timp de doi ani, apoi au fost eliberați. Alexandru Iacob a fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare și va fi eliberat abia în 1964, când a fost acordată o

Moghioroș, Alexandru Sencovici, Vasile Vaida, Ion Vințe și Iosif Rangheț, în loc să-l apere, l-au lovit fără milă.

Ca urmare, Luca a fost demis atât din funcția de vice-premier, cât și din cele de membru al Comitetului Central și al Biroului Organizatoric. La scurt timp după plenara din mai, el a fost arestat. După șase săptămâni de interogatorii, a mărturisit cele mai bizare păcate și cele mai teribile crime, inclusiv pe cea supremă în ochii ilegaliștilor partidului: complicitatea cu poliția secretă burgheză⁹⁴. În urma investigațiilor Comisiei de Control a partidului, a fost exclus din partid la plenara din 19-20 august 1953⁹⁵, apoi judecat pe baza propriilor sale mărturisiri și condamnat la moarte pe 10 octombrie 1954, sentință ulterior comutată în închisoare pe viață.

Luca i-a scris lui Gheorghiu-Dej, negând faptul că ar fi fost vinovat de crimele pentru care a fost acuzat. Nu se știe dacă Gheorghiu-Dej i-a răspuns vreodată, dar documentele de arhivă arată că a citit cu atenție memoriile trimise, făcând sublinieri și adăugând comentarii sarcastice pe margine. Luca a murit în închisoarea de la Aiud pe 23 iulie 1963⁹⁶. Reabilitarea făcută de Nicolae Ceaușescu în 1968 a venit prea târziu pentru el⁹⁷.

Teohari Georgescu a fost acuzat la plenara din 26-27 martie 1952 de atitudine conciliatoare în ceea ce privește deviația lui Luca și de lipsă de combativitate față de dușmanul de clasă și lipsă de vigilență revoluționară. În consecință, a fost demis din toate funcțiile din aparatul de partid și de stat – ministru de interne, vice-premier, membru al Secretariatului, al Biroului Politic și al Biroului Organizatoric – și trimis la „munca de jos”.

Ana Pauker a fost și ea demisă din Biroul Politic și din Secretariat ca făcându-se vinovată de tolerarea și chiar încurajarea deviației lui Luca și Georgescu. Comunicatul plenei o condamna pentru faptul că a permis elementelor compromise politic, precum foștii legionari, să intre în partid, iar sioniștilor să emigreze în Israel. A fost acuzată simultan de „deviație de dreapta” și de deviație de stânga”, pentru că, pe de-o parte, neglijase înființarea cooperativelor și îi tolerase pe chiaburi, iar, pe de altă parte, încălcase principiul aderării libere a țăranilor la fermele colective. Cei trei „deviaționiști” au fost găsiți vinovați de eșecul politicii economice a României, conform unui vechi obicei de a pune erorile politice pe seama facțiunii învinse⁹⁸.

La plenara din 26-27 mai a fost ales și un nou Birou Politic, alcătuit în principal din suporteri fără rezerve ai secretarului general. În afara lui Gheorghiu-Dej, din acesta făceau parte: Alexandru Moghioroș, Iosif Chișinevschi, Miron Constantinescu, Gheorghe Apostol, Chivu Stoica, Emil Bodnăraș, Petre Borilă și Constantin Pîrvulescu. Succesorul lui Teohari Georgescu la Ministerul de Interne, Alexandru Drăghici, a fost ales membru supleant al Biroului Politic, ca și Dumitru Coliu și Nicolae Ceaușescu, care era acum promovată pentru prima oară în pozițiile de vârf ale partidului. În același timp, Biroul Organizatoric al Comitetului Central, un organism tranzitoriu creat în 1950, a fost restructurat. Noii membri erau Alexandru Moghioroș, Gheorghe Apostol, Chivu Stoica, Ana Pauker, Leonte Răutu,

amnistie generală. Vezi documentar referitor la procesul privind pe Vasile Luca, fond CC al PCR, Secția pentru controlul muncii la MFA, MAI și Justiție. Soția sa, Magda Iacob, a fost eliberată după un an și jumătate, dar a suferit un șoc psihologic din care nu și-a mai revenit niciodată. Pentru mai multe amănunte cu privire la Alexandru Iacob, vezi Balas, *Will to Freedom*.

⁹⁴ Alexandru Iacob și-a amintit că, în perioada detenției sale, l-a întâlnit o dată pe Luca, care i-a spus că mărturisise tot ceea ce i se ceruse, deoarece i se promisese că va fi eliberat și i se va permite să lucreze ca simplu muncitor.

⁹⁵ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 167.

⁹⁶ Familia sa i-a împărțit teribilă soartă. Soția sa, Elisabeta Luca, a fost arestată și închisă pentru mai mulți ani. Unii dintre copiii săi adoptați au fost trimiși la orfelinat; alții au fost dați în grija unor rude îndepărtate, obscure, care erau mai puțin expuse furtunilor revoluționar-dialectice.

⁹⁷ Vezi *Raport al Comisiei de Partid care a examinat materialele în legătură cu procesul lui Vasile Luca*, în Gh. Buzatu, M. Chirițoiu (editori), *Agresiunea comunismului în România*, pp. 100-111.

⁹⁸ Pentru acuzațiile împotriva „deviaționiștilor”, vezi *Scrisoarea CC al PMR*, în „Scânteia”, 2 iunie 1952.

Gheorghe Florescu (pe atunci prim secretar al UTC), Sorin Toma (redactorul-șef al cotidianului „Scânteia”), Liuba Chișinevschi și Nicolae Ceaușescu.

După plenara din mai, „deviaționiștii oportuniști de dreapta” au fost sistematic șterși din istoria oficială a partidului comunist. Simion Bughici, fostul ambasador la Moscova, un evreu care își petrecuse războiul în lagărul de la Vapniarka din Transnistria, a fost cel numit în funcția de ministru de externe pe 5 iulie pentru a o înlocui pe Pauker. Ea a pierdut pe 12 septembrie 1952 toate pozițiile din nomenclatură, fiind demisă din funcția de vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. După o perioadă de interogatorii, pe 18 februarie 1953, a fost arestată împreună cu Teohari Georgescu, dar după moartea lui Stalin, la sfârșitul lui martie, a fost eliberată. Cu toate acestea, cazul ei nu a fost lăsat deoparte, plenara din 19-20 august 1953, care l-a eliminat pe Luca, a numit o comisie care să investigheze activitățile antipartinice și antistatale ale lui Pauker⁹⁹. Se spune că înainte de eliberarea ei, atunci când a auzit de moartea lui Stalin de la Alexandru Moghioroș, ea a început să plângă, dar acesta i-a spus că nu ar trebui s-o facă, pentru că dacă acesta ar mai fi fost în viață, ea ar fi moartă¹⁰⁰.

În continuare, Pauker a avut o existență marginală, sub permanentă supraveghere, în București. După februarie 1954, i s-a îngăduit să locuiască împreună cu familia ei și să-și câștige existența făcând traduceri din limba rusă pentru Editura Politică, editura oficială a partidului. În urma investigațiilor, a fost exclusă din partid pe 11 mai 1954¹⁰¹. Până la moartea ei în 1960, a fost periodic atacată de lideri de partid și de propagandiști¹⁰² și nu a mai fost reprimată în partid. Teohari Georgescu, deși el s-a recunoscut vinovat de toate acuzațiile¹⁰³, a fost eliberat din închisoare și lăsat să se întoarcă la meseria sa inițială de muncitor tipograf. După moartea lui Gheorghiu-Dej, a fost numit director al principalei întreprinderi tipografice din București, „Întreprinderea 13 Decembrie”. La Conferința Națională a partidului din 1972, Georgescu a fost numit membru supleant al Comitetului Central.

Epurarea din mai-iunie 1952 a „facțiunii Pauker-Luca-Georgescu” a fost prima încercare a elitei național-staliniste de a obține coeziunea prin eliminarea facțiunii sprijinite de Moscova și conduse de Ana Pauker și Vasile Luca. Consilierii sovietici au jucat un rol esențial în pregătirea a ceea ce s-a dovedit în final a fi o lovitură intrapartinică¹⁰⁴. Eliminarea grupului Pauker-Luca nu a prevestit apariția comunismului național, ci a reprezentat încercarea victorioasă a lui Gheorghiu-Dej și a facțiunii sale de a se folosi de obsesiile lui Stalin pentru a-și consolida poziția în aparatul PCR.

Gheorghiu-Dej a știut cum să câștige sprijinul unui important nucleu de comuniști cunoscuți a avea legături solide cu Kremlinul. Dintre aceștia, Iosif Chișinevschi a jucat un rol important. Faptul că acei comuniști care aveau origini evreiești, precum Iosif Chișinevschi și Leonte Răutu, un Jdanov al culturii române, și-au menținut pozițiile din aparatul de partid, sau că succesorul lui Pauker la Ministerul Afacerilor Externe a fost Simion Bughici, evreu și el, arată că eliminarea grupului Pauker-Luca-Georgescu a fost rezultatul unei lupte pentru puterea absolută și nu o „purificare” etnică a partidului.

Gheorghiu-Dej și subordonații săi nutreau vechi resentimente față de purtatea arogantă a „moscoviților” și au participat cu entuziasm la anihilarea lor. Ulterior, la ședința Biroului Politic din 29 noiembrie 1961, Gheorghiu-Dej o oferit propria interpretare privind expulzarea Anei Pauker și a acoliților ei. El și-a amintit că în februarie 1947, atunci când Stalin l-a primit împreună cu Pauker, dictatorul sovietic le-a spus că auzise un zvon potrivit căruia unii credeau că acei ce nu erau de origine română, adică Pauker și Luca, nu ar trebui să dețină

⁹⁹ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 169.

¹⁰⁰ *Ibidem*.

¹⁰¹ *Ibidem*.

¹⁰² Ancheta Anei Pauker a fost reluată în 1956; vezi și Robert Levy, *Ana Pauker. The Rise and Fall of a Jewish Communist*, Berkeley, University of California Press, 2000, pp. 194-219.

¹⁰³ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 169.

¹⁰⁴ Cel mai apropiat consilier al lui Dej era Mark Borisovici Mitin.

funcții de conducere în PCR. În această privință, Stalin l-a avertizat pe Gheorghiu-Dej că PCR nu trebuie să se transforme dintr-un „partid de clasă într-unul de rasă”. Stenogramele sovietice ale acestei întâlniri confirmă această parte a poveștii lui Gheorghiu-Dej¹⁰⁵. Cu toate acestea, Dej a mai rămas, iar două zile mai târziu, când Pauker era deja înapoi la București, Stalin l-a convocat din nou, de data aceasta singur, pentru a-i spune că trebuie să scape de oricine i-ar fi stat în cale¹⁰⁶.

Staliniștii naționali erau primii beneficiari ai acestei mișcări împotriva „facțiunii internaționaliste” din PCR, dar ei nu erau nici inițiatorii, nici arhitecții ei. Staliniștii români – Gheorghiu-Dej, Chișinevschi și Ceaușescu la fel de mult ca Ana Pauker și Vasile Luca – erau de bună voie promotorii planurilor lui Stalin. Lor le-a îngăduit dictatorul sovietic să câștige autonomie, dar nu față de centru, ci față de altă generație de agenți ai centrului. Campania represivă din 1952 a dovedit numai că Moscova a sancționat maturizarea unei noi generații de staliniști în România.

Conducerea stalinistă din România a avut aceeași structură conspirativă, hipercentralizată și autoritară care a caracterizat conducerile din celelalte țări comuniste. A existat aceeași dorință de a-l imita pe Stalin din partea secretarului general (Gheorghiu-Dej) și a ideologului șef (Leonte Răutu); aceeași rusificare a culturii naționale pentru a se ajunge la înregimentare ideologică; aceeași utilizare a agenților sovietici (Iosif Chișinevschi, Petre Borilă) de către liderii de la vârf pentru supravegherea colegilor și raportarea comportamentului acestora către „protectorii” sovietici; aceeași punere în aplicare a statului polițienesc și aceeași mobilizare de masă, bazată pe venerarea Uniunii Sovietice și a lui Stalin.

Întărirea disciplinei și reorganizarea structurală a partidului, care au adus o nouă generație de cadre în aparat, l-au ajutat pe Gheorghiu-Dej să-și consolideze și mai mult puterea. Cariera politică a lui Ceaușescu a beneficiat de pe urma acestor schimbări. În aprilie 1954, Gheorghiu-Dej a inițiat o redistribuire a puterii pentru a o lua înaintea Moscovei și a împiedica impunerea unei schimbări similare celei dictate lui Mátyás Rákosi în Ungaria (cel din urmă a fost obligat să-l coopteze pe reformistul Imre Nagy în procesul de luare a deciziilor).

La Congresul al II-lea al PMR, ținut în decembrie 1955, Gheorghiu-Dej a rămas liderul de necontestat al partidului. La acest congres, Ceaușescu a ținut primul său discurs politic major. Cu această ocazie, el a menționat principalele sale convingeri: păstrarea unității monolitice a partidului, „alianța de nezdruccinat cu Uniunea Sovietică”, „doctrina glorioasă și invincibilă a lui Marx, Engels, Lenin și Stalin”¹⁰⁷.

Undele de șoc ale Congresului al XX-lea al PCUS, 1957-1960

Moartea lui Stalin a produs confuzie în rândul elitelor conducătoare ale URSS și ale sateliților acesteia. Climatul politic al vremii a fost definit cu ajutorul unei metafore literare, „dezghețul”. A apărut conceptul de „nou curs”. În perioada martie-septembrie 1953, urmașii lui Stalin au făcut eforturi pentru a limita teroarea de masă, i-au asigurat pe oameni că nu se pregăteau alte epurări și au redus simțitor retorica antioccidentală și antititoistă. Competiția pentru putere dintre facțiunile rivale de la Kremlin a dus, printre altele, la expulzarea și uciderea fostului șef al Ministerului Securității Statului (MGB) al URSS, mareșalul Lavrenti Pavlovici Beria.

¹⁰⁵ Vezi *Note regarding the Conversation of I. V. Stalin with Gh. Gheorghiu-Dej and A. Pauker on the Situation within the RCP and the State of Affairs in Romania in Connection with the Peace Treaty*, No. 191, 2 februarie 1947, în Galina P. Murașko, Albina F. Noskova, Tatiana Volokitina (editori), *Vostocinaia Evropa v dokumentah arhivov, 1944-1953*, vol. 1, Moscova, 1997, pp. 564-565.

¹⁰⁶ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 171.

¹⁰⁷ *Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Român*, București, Editura de Stat pentru Literatura Politică, 1956.

Știrile privind eliberarea din închisoare a doctorilor de la Kremlin în aprilie 1953 și eliberarea din Gulag a sute de mii de prizonieri reprezentau semnale încurajatoare ale începutului „dezghețului”. Valul de reabilitări politice de după 1954 și reafirmarea demult uitatelor „norme leniniste ale vieții de partid” au dus la creșterea așteptărilor pentru schimbare, nu numai în URSS, ci și în țările satelite. Beria și asasinii săi de la MGB erau țapii ispășitori ideali, iar „conducerea colectivă” a lui Malenkov și Hrușciiov s-a folosit de lichidarea lor pentru a-și reafirma angajamentul pentru relaxare politică internă, condiții de viață mai bune pentru poporul sovietic și relații mai bune în interiorul blocului sovietic. Influența exercitată de Beria asupra lui Stalin, în special în ultimii ani de viață ai tiranului, a fost invocată ca o explicație pentru acțiunile întreprinse între 1948 și 1953, inclusiv pentru ruptura cu Iugoslavia, procesele spectacol din democrațiile populare și violentele campanii antisemite care avuseseră loc. Cominformul, cândva atotputernic, a început să se destrame, iar periodicul său, „Pentru pace trainică, pentru democrație populară”, s-a cufundat într-o binemeritată uitare¹⁰⁸. Diminuarea și chiar dispariția retoricii antiugoslave după 1953 și, după 1954, începutul reconcilierii sovieto-ugoslave au semnalat faptul că un nou sistem de relații se forma nu numai în interiorul blocului, dar și în mișcarea comunistă mondială.

Revolta de la Berlin din iunie 1953, declanșată de mărirea normelor de producție în construcții, a fost primul episod dintr-o serie de evenimente care urmau să ducă la dezintegrarea imaginii monolitice, omogene a blocului sovietic. Mișcarea antitotalitară a muncitorilor din Berlin, înecată în sânge de poliția est-germană, susținută de forțele sovietice, a atras atenția Vestului asupra fenomenelor centrifuge din lumea comunistă. Numirea lui Imre Nagy ca prim-ministru al Ungariei în iunie 1953, programul său politic moderat, îngrădirea influenței lui Mátyás Rákosi în cadrul conducerii maghiare, deschiderea URSS către Vest după 1955 și începerea procesului de reabilitare a unora dintre cele mai importante victime comuniste ale represiunii staliniste erau fără îndoială menite să încurajeze iluzia că sistemul putea fi reformat de la vârf prin renunțarea la dogmele staliniste.

Perioada dintre 1953 și 1956 a coincis cu disoluția dramatică a mitului lui Stalin și cu începutul căutărilor unor modele socialiste alternative. Mai puternică în Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, dar prezentă și în România, RDG și chiar în URSS, tentația socialismului democratic a afectat un segment semnificativ al intelighenței. Revizionismul reprezenta expresia articulată a revoltei pe care o resimțiseră mulți dintre intelectualii marxiști înregimentați față de prăpastia dintre idealurile proclamate și practică.

Mai mult, mediul internațional era în schimbare: spiritul Genevei, numit astfel după locul conferinței la vârf din iulie 1955, promisa cooperare pașnică dintre Est și Vest, neutralitatea Austriei și retragerea trupelor sovietice din zona de ocupație rusească din acea țară, în conformitate cu tratatul de pace semnat pe 15 mai 1955, au crescut așteptările unor țări ca Ungaria, România și Polonia. Dar rezultatul luptelor pentru putere dintre staliiniști și antistaliiniști de la Kremlin era departe de a fi clar, iar ca urmare a acestei situații politice și ideologice complicate au apărut probleme semnificative.

¹⁰⁸ În 1957 s-a făcut un efort de a reînființa o instituție internațională pentru consultații și colaborare la nivel teoretic între partidele comuniste. Astfel, a fost fondată la Praga revista, publicată lunar, „Problems of Peace and Socialism” (cunoscută și sub numele de „World Marxist Review”), primul redactor șef al acesteia fiind ideologul sovietic Alexei Rumianțev, membru al CC al PCUS. Reprezentantul francez era Jean Kanapa, inițial un înveterat doctrinar stalinist, ulterior una dintre principalele voci ale Eurocomunismului. În prima fază, reprezentantul comuniștilor români a fost Leonte Tismăneanu, la vremea aceea șef al catedrei de socialism științific de la Universitatea din București și director adjunct al Editurii Politice (directorul editurii era Valter Roman). Între redactori au avut loc discuții aprinse cu privire la noul program al Ligii Comuniștilor din Iugoslavia (1958) și la recente divergențe sovieto-chineze. Leonte Tismăneanu a fost rechemat de la Praga în septembrie 1958, acuzat de fracționism și exclus din partid în 1960. Mulți dintre reprezentanții sovietici asociați la publicația de la Praga au devenit ulterior membri ai cercului intim de intelectuali de partid al lui Gorbaciiov (de exemplu, Fiodor Burlațki, Gheorghii Șahnazarov și Ivan Frolov). Revista și-a încetat apariția la sfârșitul anilor 1980.

În ciuda succesului său din 1955, când l-a destituit pe Malenkov din funcția de prim-ministru, Nikita Hrușciiov, care devenise susținătorul fervent al forțelor antistaliniste din Prezidiul PCUS, nu putea conta pe majoritatea colegilor săi. Molotov, Kaganovici, Malenkov, Vorosilov și alți adepți ai liniei dure controlau încă sectoare cheie ale partidului și guvernului și nutreau resentimente adânci față de eforturile de demascare a crimelor staliniste.

În 1955, Imre Nagy a fost obligat să se retragă din funcția de premier al Ungariei, iar Rákosi și staliștii săi păreau să-și recâștige influența politică pierdută. În realitate, însă, victoria lor a fost de scurtă durată: intelectualii și studenții maghiari înțeleseseră că Moscova nu-i va susține necondiționat pe vechii lideri staliști, iar mitul infailibilității partidului fusese sfărâmat. Lupta pentru reabilitarea lui László Rajk și a celorlalte victime ale rákosismului era în plină desfășurare, fiind favorizată de încălzirea relațiilor dintre liderii sovietici și Tito. Rajk fusese executat în 1949 sub acuzația că era spionul lui Tito și, implicit, un agent al Occidentului imperialist. Acum, când Tito era sărbătorit ca un tovarăș comunist, nu mai exista nici un motiv pentru menținerea vechilor acuzații de la procesul împotriva lui Rajk. Panica, teama și insecuritatea se răspândeau rapid printre eșaloanele staliniste de la vârful partidelor din Europa Centrală și de Est.

Liderii comuniști români au înțeles că vremurile se schimbau și că vechile metode trebuiau revizuite radical: prin urmare, a fost inițiată o anumită relaxare a politicii interne după 1953. Una dintre primele măsuri luate a fost decizia de a pune capăt construcției canalului Dunăre-Marea Neagră, o întreprindere enormă, impusă de Stalin, care se potrivea cu politica de represiune a lui Gheorghiu-Dej¹⁰⁹. În timpul Plenarei Comitetului Central din 19-20 august 1953, sub influența noului curs și a retoricii sovietice poststaliniste, Gheorghiu-Dej a criticat încercările de a promova cultul personalității, părerea lui fiind că Secția de Propagandă și Agitație a partidului trebuia să se concentreze asupra meritelor conducerii ca un organism colectiv și nu să idealizeze un singur individ. A fost criticat și accentul exagerat pus pe industria grea în detrimentul bunurilor de consum, iar Gheorghiu-Dej a insistat asupra necesității de a se concentra asupra creșterii standardului de viață al populației. Puteau fi distribuite sume mai mari de la bugetul de stat industriilor producătoare de bunuri de consum, a anunțat Gheorghiu-Dej, urmând linia lui Malenkov din URSS¹¹⁰.

La Festivalul Internațional al Tineretului, din vara anului 1953, regimul a făcut tot ce a putut pentru a prezenta imaginea unei generații vesele și entuziaste de tineri români, iar cantități imense de mărfuri au fost expuse în magazine, spre uimirea românilor, care de ani de zile nici nu visaseră la așa ceva. Oamenii își vor aminti festivalul ca pe o prezență occidentală trecătoare pe străzile Bucureștiului, prin vizibilitatea redusă a forțelor polițienești și prin parțiala liberalizare culturală.

În 1955, Miron Constantinescu a fost numit viceprim-ministru însărcinat cu problemele culturale și intelectuale, pierzându-și astfel poziția de președinte al Comitetului de Stat pentru Planificare¹¹¹. Numirea sa a coincis cu o deschidere față de intelectualii influenți care fuseseră persecutați sau reduși la tăcere în timpul „jdanovșcinei” din România¹¹². Tot în 1955 a fost introdusă o politică mai permisivă în privința admiterii la facultate, noile reglementări reducând duritatea sistemului restrictiv bazat pe promovarea celor care

¹⁰⁹ Cu privire la procesul înscenat la Canalul Dunăre-Marea Neagră și execuțiile ce i-au urmat, după modelul stalinist al cazului de sabotaj din 1929 din Donbas, vezi Doina Jela, *Cazul Nichita Dumitru*, București, Editura Humanitas, 1995. Lucrările la canal au fost sistate pe 18 iulie 1953.

¹¹⁰ Vezi decizia Plenarei lărgite a CC al PMR din 19-29 august 1953, în *Rezoluții și hotărâri ale Comitetului Central al PMR*, București, ESPLP, 1952.

¹¹¹ Înlocuitorul său a fost inginerul Gheorghe Gaston Marin, un fost luptător în Rezistența Franceză, care a deținut această poziție între 1955 și 1966; vezi Gheorghe Gaston Marin, *În serviciul României lui Gheorghiu-Dej. Însemnări din viață*, București, Editura Evenimentul Românesc, 2000.

¹¹² Printre intelectualii consacrați în perioada interbelică care au fost reabilitați s-au numărat istoricii Andrei Oțetea, Constantin C. Giurescu, filosoful Lucian Blaga, precum și poetul Tudor Arghezi.

proveneau din familii muncitorești. Nu au fost desființate însă cotele alocate în conformitate cu „originea socială”, care îi dezavantajau pe candidații provenind din familii intelectuale, „burgheze” sau din familii de „chiaburi”.

Congresul al II-lea al PMR fusese programat inițial pentru anul 1954, la șase ani după cel precedent, dar a fost amânat de câteva ori¹¹³. După cum am arătat, în aprilie 1954, în urma unui proces înscenat, Gheorghiu-Dej obținuse executarea lui Lucrețiu Pătrășcanu, cel care îi putea provoca prăbușirea politică și era rivalul său potențial. Pentru a emula, în aparență, schimbările de la Moscova, la Plenara Comitetului Central din 19 aprilie 1954, a fost instituită o „conducere colectivă”. Poziția de secretar general a fost înlocuită cu un Secretariat format din patru membri, condus de un prim-secretar. Gheorghiu-Dej, imitându-l pe Malenkov, a devenit prim-ministru, poziție pe care a deținut-o până în octombrie 1955, când, înțelegând că sursa puterii era în continuare Secretariatul Comitetului Central, a preluat funcția de prim-secretar (care era titlul purtat de Hrușciiov în URSS).

În perioada aprilie 1954-octombrie 1955, Gheorghe Apostol, omul de încredere al lui Gheorghiu-Dej, a deținut poziția de prim-secretar. Până în acel moment, cele mai importante poziții deținute de Apostol fuseseră la sindicate sau în guvern. Prin urmare, el nu avea nici o bază de putere în cadrul birocrăției partidului, rolul său principal fiind acela de a crea aparența unei împărțiri a puterii la vârful PMR. Pe de altă parte, după cum susțin unii foști aparatcici comuniști, Apostol a jucat un rol cheie în reorientarea propagandei de partid într-o direcție mai puțin dogmatică¹¹⁴. În realitate, Gheorghe Apostol era câinele credincios al stăpânului său și orice inițiativă semnificativă a sa necesita obținerea aprobării lui Gheorghiu-Dej.

De fapt, Plenara din aprilie 1954 a avut loc la două zile după executarea lui Pătrășcanu, ceea ce arată că Gheorghiu-Dej a avut grijă să elimine orice posibil adversar capabil să introducă reforme la timpul potrivit. Printre secretarii Comitetului Central nou promovați la această plenară erau Nicolae Ceaușescu – care a devenit și membru supleant al Biroului Politic – și Alexandru Drăghici¹¹⁵.

Congresul al II-lea al PMR s-a ținut pe 23-28 decembrie 1955, la scurtă vreme după admiterea României în Organizația Națiunilor Unite împreună cu Bulgaria și Ungaria, eveniment care a avut loc pe 14 decembrie 1955. La congres au participat figuri importante ale comunismului mondial, precum Alexei Kiricenko, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Ucrainean și membru în Prezidiul PCUS, mareșalul Ciu Te, viceprim-ministru al Republicii Populare Chineze și secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, Dolores Ibárruri, secretar general al Partidului Comunist Spaniol în exil, Mátyás Rákosi, prim-secretar al Partidului Comunist Ungar și Todor Jivkov, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar¹¹⁶. Un subcomitet, format din Gheorghiu-Dej, Iosif Chișinevschi, Miron Constantinescu și Leonte Răutu, a pregătit raportul politic al Comitetului Central, care nu propunea nici o inovație ideologică¹¹⁷.

¹¹³ Decizia de a amâna Congresul al II-lea al PMR a fost luată pe la mijlocul anului 1954, în timpul unei ședințe secrete la care au luat parte Gheorghiu-Dej, Gheorghe Apostol, Iosif Chișinevschi și Mark Borisovici Mitin. Aceasta s-a întâmplat cu câteva luni înainte ca hotărârea să fie făcută publică. Între timp, pregătirile pentru congres au continuat ca și cum acesta urma să fie organizat, în conformitate cu decizia inițială, în ultima parte a anului 1954. Informația privind decizia secretă de a amâna congresul i-a fost oferită lui VT de către dr. Nehama Tisminețki, care o aflase de la soția lui Mitin, cu care se afla în relații amicale.

¹¹⁴ Vezi afirmația lui Pavel Țugui, care susține că reabilitarea poetului Tudor Arghezi a fost inițiată de Gheorghe Apostol. Contrar celor susținute de Țugui în cartea sa *Istoria și limba română în vremea lui Gheorghiu-Dej. Memoriile unui fost Șef de Secție a CC al PMR*, București, Editura Ion Cristoiu, 1999, reabilitarea lui Arghezi a făcut parte din strategia lui Dej de a coopta figuri importante ale intelectualității naționale și de a evita o autentică liberalizare culturală. Această politică a fost pusă la punct de către Dej împreună cu colaboratorul său apropiat, Leonte Răutu, șeful direcției ideologice și superiorul direct al lui Țugui.

¹¹⁵ Ghiță Ionescu, *Communism in Rumania*, pp. 231-233.

¹¹⁶ Vezi „News from behind the Iron Curtain”, ianuarie 1956, p. 8.

¹¹⁷ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 178.

De la eliminarea „deviaționiștilor de dreapta” în 1952, Gheorghiu-Dej l-a considerat pe Iosif Chișinevschi colaboratorul său cel mai apropiat și mai devotat. Ca dovadă a acestei relații speciale stă faptul că sarcina lui Chișinevschi în Secretariat includea și supravegherea cadrelor și a „organelor speciale” (Securitatea, justiția, miliția și procuratura). Probabil că principalul susținător al lui Ceaușescu în numirea acestuia ca secretar însărcinat cu organizațiile și aparatul de partid a fost Chișinevschi¹¹⁸.

Noul Birou Politic era compus din toți membrii vechi, Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Iosif Chișinevschi, Gheorghe Apostol, Alexandru Moghioroș, Emil Bodnăraș, Miron Constantinescu și Constantin Pîrvulescu, la care se adăugau trei noi membri: Petre Borilă, Alexandru Drăghici și Nicolae Ceaușescu¹¹⁹. Lui Ceaușescu i-a fost încredințată prezentarea raportului privind statutul partidului, în care acesta a subliniat tradiționalele teme leniniste privind „centralismul democratic” și „internaționalismul socialist”. Promovarea lui Drăghici a fost un semn clar că Ministerul de Interne, adică Securitatea, continua să joace un rol esențial ca „scutul și sabia” regimului. Cât despre Borilă, acesta era un stalinist înveterat, care fusese comisar în Brigăzile Internaționale în timpul Războiului Civil din Spania și care avea contacte excelente la Moscova.

Comuniștii români și Congresul al XX-lea al PCUS

Schimbările care începuseră după moartea lui Stalin au fost accelerate de Congresul al XX-lea al PCUS. În timpul acestuia, la 25 februarie 1956, Nikita Hrușciiov a denunțat crimele lui Stalin referindu-se în special la persecuția cadrelor de partid și din guvern, la distrugerea Statului Major și a corpului ofițeresc al Armatei Roșii, la lipsa de pregătire în fața atacului lui Hitler din iunie 1941 etc. Aceste fapte fuseseră făcute publice de multă vreme de către Troțki, Boris Souvarine, Bertram Wolfe și de către alți antistalinisti, și erau binecunoscute în Occident. Noutatea consta în faptul că atrocitățile lui Stalin (în realitate, numai o parte dintre ele, din moment ce Hrușciiov nu a amintit de ororile colectivizării, de farsele judiciare din anii 1930, inclusiv de cele trei procese spectacol de la Moscova, sau de exterminarea foștilor membri ai Comitetului Antifascist Evreiesc) nu mai fuseseră recunoscute din perspectiva oficială comunistă. Însă Hrușciiov – care, în poziția sa de prim-secretar al Comitetului Central al PCUS, reprezenta instanța cu cea mai mare autoritate a comunismului mondial – a denunțat păcate care erau teoretic de neiertat din punctul de vedere leninist.

În „raportul secret” (scris de o comisie condusă de veteranul ideolog al partidului Piotr Pospelov), Hrușciiov a recunoscut și existența, îndelung negată, a „testamentului” lui Lenin, care avertiza partidul în privința lui Stalin. Ceea ce liderii sovietici s-au limitat să denumească drept „cult al personalității” lui Stalin era însă consecința tragică, dar logică a unui sistem inuman, bazat pe instituții despotice-autoritare, ostile structural regulilor democrației tradiționale, a unei ordini sociale în care teroarea ideologică și polițienească reprezentau principala sursă de legitimare politică și reproducere economică, politică, socială și culturală¹²⁰. Congresul al XX-lea al PCUS a afectat dramatic relațiile Moscovei cu sateliții săi. Atacând modul în care Stalin condusese PCUS, Hrușciiov a pus implicit sub semnul întrebării supremația Moscovei în cadrul mișcării internaționale și multe dintre partidele

¹¹⁸ Când Chișinevschi și-a sărbătorit a 50-a aniversare în 1956, Ceaușescu a fost unul dintre foarte puținii membri ai elitei comuniste invitați să ia parte la o reuniune particulară specială ce s-a desfășurat la reședința celui care ocupa atunci poziția a doua în ierarhia partidului. Cuplurile Ceaușescu și Chișinevschi obișnuiau să facă împreună lungi plimbări pe jos prin Parcul Herăstrău (pe atunci Parcul Stalin), aflat într-una dintre cele mai selecte zone rezidențiale ale Bucureștiului. Desigur, ca în toate vânătorile staliniste de vrăjitoare, după eliminarea lui Chișinevschi, Ceaușescu a fost primul care și-a denunțat fostul protector.

¹¹⁹ Ghiță Ionescu, *Communism in Rumania*, pp. 240-241.

¹²⁰ Vezi Vladimir Tismăneanu, *The Crisis of Marxist Ideology in Eastern Europe. The Poverty of Utopia*, London, Routledge, 1988 și Kolakowski, *Main Currents of Marxism*, vol. 3, *The Breakdown*.

comuniste – chinez, francez, italian, albanez și român – au început să pună sub semnul întrebării politicile sovietice.

Delegația română la Congresul al XX-lea a fost condusă de Gheorghiu-Dej și i-a inclus pe Miron Constantinescu, Iosif Chișinevschi și Petre Borilă¹²¹. Delegația nu avea cum să prevadă că fusese pregătită o bombă precum discursul lui Hrușciiov. Evident, Gheorghiu-Dej nu a fost deloc încântat de criticile aduse lui Stalin. După afirmațiile lui Constantinescu, Gheorghiu-Dej a fost profund deranjat de revelațiile din raportul secret al lui Hrușciiov. Consternarea lui Gheorghiu-Dej față de inițiativa antistalinistă a liderului sovietic poate fi considerată ca primul stadiu al disputei româno-sovietice. Ca urmare, Gheorghiu-Dej a început să-i curteze pe chinezi. După 1956, în ce privește atitudinea față de Stalin și destalinizare, comuniștii români aveau mai multe în comun cu China lui Mao sau cu Albania lui Hodja decât cu Polonia lui Gomułka. Totuși, Gheorghiu-Dej și-a folosit aptitudinile de manipulator pentru a îmbunătăți relațiile țării sale cu Iugoslavia, pe ai cărei lideri îi stigmatizase la întrunirea Cominformului din noiembrie 1949 ca fiind „o bandă de asasini și spioni”.

La Moscova, la sfârșitul aceluși februarie 1956, Gheorghiu-Dej și însoțitorii săi se aflau în stare de șoc: fostul lor idol fusese defăimat de către succesorii săi, iar interpretarea stalinistă a leninismului, elogiată pe vremuri, fusese denunțată ca fiind falsă. Stalin a fost criticat nu numai pentru încălcări grosolane ale legalității socialiste, dar și pentru că a fost un aventurier în relațiile internaționale. Congresul al XX-lea a cerut întoarcerea la leninismul „creativ”, considerat ca fiind opus rigidității și sterilității simplistei dogme jdanoviste.

Pe baza unor afirmații ulterioare și a mărturisirilor spontane, în special a revelațiilor din timpul Plenarei Comitetului Central din noiembrie-decembrie 1961, membrii delegației române la Congresul al XX-lea își petreceau serile jucând domino și încercând să-și dea seama ce se întâmpla la vârful partidului sovietic. Când a fost informat despre raportul secret al lui Hrușciiov, Miron Constantinescu a luat o atitudine distantă, pretinzând că avea nevoie de timp ca să studieze cu atenție documentele, în loc să-și piardă timpul cu bârfe mărunte sau la masa de joc împreună cu Gheorghiu-Dej. După cum își va aminti în prefața volumului de scrieri ale lui Palmiro Togliatti, traduse în limba română în anii 1970, Constantinescu a purtat la vremea respectivă câteva conversații cu liderul italian. (Togliatti a fost cel care, într-un faimos interviu dat în 1956 revistei „Nuovi argomenti”, a cerut o adâncire a criticii aduse de Hrușciiov lui Stalin de la nivelul psiho-personal la cel structural-instituțional¹²².) Această atitudine distantă, extrem de precaută, pe care Constantinescu a avut-o la Moscova a reprezentat pentru Gheorghiu-Dej primul semnal că Miron Constantinescu încerca să se disocieze de vechea conducere și să-și creeze o platformă personală hrușciovistă.

După Congresul al XX-lea al PCUS, liderii comuniști români erau dezorientați, traumatizați și indignați. Fostul lor idol fusese demascată ca un criminal paranoic și ca o nulitate din punct de vedere militar: întreaga lor lume se prăbușea. Oricare ar fi fost sentimentele sale față de Hrușciiov înainte de februarie 1956, este evident că, din acel moment înainte, Gheorghiu-Dej nu a mai avut nici un fel de încredere în prim-secretarul sovietic. Pentru el, ca și pentru Maurice Thorez, Antonin Novotny și Walter Ulbricht, ridiculizarea mitului lui Stalin a reprezentat o imensă greșeală strategică și ideologică, un dar ceresc pentru propaganda imperialistă și o concesie făcută „revizionismului decadent” titoist.

¹²¹ Pentru detalii suplimentare privind discuțiile dintre membrii delegației PCR, vezi Paul Sfetcu, *13 ani în anticamera lui Dej*, București, Editura Fundației Culturale Române, 2000, pp. 273-274. Cam în această perioadă, Dej a stabilit o relație foarte apropiată cu Petre Borilă, pe care l-a inclus în cercul său intim, acolo unde se discutau cele mai secrete probleme și se luau deciziile cruciale.

¹²² Pentru interviul lui Togliatti, *9 domande sullo Stalinismo*, vezi Russian Institute, Columbia University, *The Anti-Stalin Campaign and International Communism*, New York, Columbia University Press, 1956, pp. 97-139.

După ce au citit textul complet al raportului secret al lui Hrușciov, participanții români la Congresul al XX-lea trebuiau să hotărască cum să discute aceste documente cu restul conducerii PMR. Din moment ce noua linie a Kremlinului îl amenința personal, Gheorghiu-Dej a trebuit să amâne dezbaterile care amenințau să ia naștere la nivelul conducerii de partid. În consecință, el a invocat criza din Partidul Comunist Grec și implicarea sa, timp de o lună, în luptele interne din acel partid, pretinzând că nu avusese posibilitatea să prezideze discuțiile interne din PMR referitoare la lecțiile Congresului al XX-lea. Dej încerca să câștige timp, ducându-i cu vorba pe diverșii membri ai Biroului Politic, evaluând atitudinile acestora și calculând strategia optimă în vederea discuțiilor iminente. În această privință, el conta pe sprijinul lui Gheorghe Apostol, Chivu Stoica, Alexandru Moghioroș, Petre Borilă, Emil Bodnăraș, Alexandru Drăghici și avea motive să spere la sprijinul lui Nicolae Ceaușescu. Sofismele dialectice ale lui Leonte Răutu îi puteau servi la camuflarea eforturilor de a preveni destalinizarea din punct de vedere ideologic.

În cele din urmă, în martie-aprilie 1956, au avut loc o serie de întâlniri ale Comitetului Central pentru informarea cadrelor de la vârf despre Congresul al XX-lea. La aceste sesiuni bine orchestrate, fiecărui membru al eșalonului comunist suprem i se cerea să se angajeze în cunoscuta practică leninistă a criticii și autocriticii. La plenara din 23-25 martie, Gheorghiu-Dej a prezentat o dare de seamă a Biroului Politic, în care l-a criticat pe Stalin și cultul personalității acestuia, deși raportul secret nu a fost menționat explicit.

Cât despre stalinismul din propriul său partid, Gheorghiu-Dej a vorbit despre stalinismul români fără a pronunța nume și a insistat asupra faptului că PMR îi eliminase încă din 1952, insinuând că singurii staliști din România fuseseră Pauker, Luca și Georgescu, și că el, Gheorghiu-Dej, avea meritul de a fi declanșat cu curaj o destalinizare *avant la lettre*, cu mult înainte de Congresul al XX-lea. Dej a subliniat că Congresul al II-lea al PMR marcase o nouă etapă deoarece fusese stabilită o conducere colectivă, iar centralismul democratic guverna acum viața internă de partid. Pe scurt, jocul lui Gheorghiu-Dej a fost să invoce lupta împotriva „moscoviților” epurați ca argument al propriului comportament politic „corect anticipat”. Comparativ cu alte partide est-europene, a susținut Gheorghiu-Dej, conducerea PMR a reușit să evite cele mai grave excese asociate cu cultul personalității lui Stalin. Rectificările necesare fuseseră deja făcute în principiu ca urmare a epurărilor îndreptate împotriva lui Pauker. Nu s-a spus absolut nimic despre Foriș, Koffler și Pătrășcanu, care fuseseră lichidați cu toții din ordinul lui Gheorghiu-Dej, sau despre tratamentul arbitrar aplicat lui Luca, Anei Pauker, lui Teohari Georgescu și multor alți activiști ai partidului.

La această plenară, Iosif Chișinevschi și Miron Constantinescu, amândoi membri ai delegației la Congresul al XX-lea, fiecare din motive foarte diferite, au pus sub semnul întrebării autoritatea lui Gheorghiu-Dej, astfel încât întâlnirea s-a transformat într-o dezbatere adevărată¹²³. Acesta este motivul pentru care, dintre toate documentele acestei plenare, a fost publicat numai raportul lui Gheorghiu-Dej asupra Congresului al XX-lea (chiar și acesta fiind reprodus într-o variantă cosmetizată). Constantinescu, susținut de Chișinevschi, a pledat pentru o „regenerare” a partidului în spiritul liniei antistaliniste promovate de Hrușciov. Cei doi au invocat sloganul Congresului al XX-lea referitor la „revenirea la normele leniniste ale vieții interne de partid” pentru a slăbi poziția lui Gheorghiu-Dej și a restructura conducerea partidului. Constantinescu a criticat și Securitatea, inclusiv faptul că poliția secretă opera în ministere fără ca funcționarii superiori să fie consultați, nici măcar atunci când aceștia, ca în cazul lui, erau membri ai Biroului Politic.

Gheorghiu-Dej a răspuns criticilor lui Constantinescu și Chișinevschi admitând că existase într-adevăr un cult al personalității în PMR, dar a afirmat că acesta luase sfârșit odată

¹²³ Pentru punctul de vedere al lui Gheorghe Apostol, cel mai înflăcărat susținător al lui Gheorghiu-Dej, în timpul ședinței Biroului Politic al CC al PMR din 3, 4, 6, 12 aprilie 1956, vezi „Sfera Politicii”, nr. 27, aprilie 1995, p. 39.

cu eliminarea lui Pauker, Luca și Teohari. După 1952, au pretins Gheorghiu-Dej și susținătorii săi, a fost reinstalată conducerea colectivă¹²⁴. Mai târziu, la Plenara Comitetului Central din noiembrie 1961, Gheorghiu-Dej a susținut din nou, secondat de o cohortă de sicofanți, că viața normală de partid începuse numai după 1952 și că acest lucru s-a datorat în primul rând lui Gheorghiu-Dej însuși.

Cei doi oponenți ai lui Gheorghiu-Dej l-au atacat pe acesta din motive diferite. În cazul lui Chișinevschi era vorba de oportunism. Un adevărat susținător al liniei Moscovei, indiferent de meandrele acesteia, el a prins ocazia de a-l submina pe Gheorghiu-Dej și de a poza în luptător pentru democrație intrapartinică. Deoarece se părea că Hrușciiov dirija evoluțiile de la Moscova, Chișinevschi a crezut că o reevaluare critică a epurărilor staliniste din România era inevitabilă¹²⁵.

La rândul său, Constantinescu s-a gândit că el era cel destinat să promoveze o nouă linie politică în România și a sperat să-l detroneze pe Gheorghiu-Dej. La următoarea ședință a Biroului Politic el l-a atacat direct pe Gheorghiu-Dej spunând că, deși recunoștea meritele primului secretar, dorea să sublinieze defectele acestuia, considerând că lipsa de până atunci a unei atitudini critice față de Gheorghiu-Dej reprezenta o poziție greșită, neleninistă¹²⁶. Constantinescu a crezut că putea conta pe sprijinul intelectualilor din partid, precum și pe cel al unor figuri culturale principale, care fuseseră marginalizate după preluarea puterii de către comuniști.

În acel moment, situația din țară era fluidă. Membrii de partid, în special cei din aparatul ideologic, discutau despre nevoia de a stabili responsabilitatea pentru erori strategice ca proiectul Canalului Dunăre-Marea Neagră, epurarea grupului Pauker-Luca, marginalizarea veteranilor din partid, sufocarea libertății de creație, interpretarea dogmatică a istoriei naționale și rusificarea impusă culturii române și sistemului de educație. Activiștii români care studiau în școlile sovietice pentru elita de partid erau conștienți de implicațiile raportului secret și de efectele acestuia asupra celorlalte țări ale blocului estic. În cercuri restrânse aveau loc „discuții neoficiale” (ulterior criticate și pedepsite ca fiind „discuții neprincipiale”). Era o perioadă în care liberalizarea se strecura pe nesimțite în partid. Studenții erau din ce în ce mai critici față de ideologia oficială, iar informațiile despre liberalizarea din Polonia și Ungaria se răspândeau în centre intelectuale majore ca București, Cluj și Timișoara.

Principalii oameni de încredere și susținători ai lui Gheorghiu-Dej erau Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Alexandru Moghioroș și Petre Borilă. Încercarea lui Constantinescu de a-l câștiga de partea sa pe Moghioroș a eșuat: Moghioroș, care înainte îi trădase pe Vasile Luca și pe Ana Pauker, s-a dus imediat să-l informeze pe Gheorghiu-Dej despre formarea unei „platforme antipartinice”. Chișinevschi l-a abordat pe Constantin Pîrvulescu, care îl disprețuia pe Gheorghiu-Dej, și a încercat să-l convingă să participe la condamnarea primului secretar pentru abuzurile care avuseseră loc. Pîrvulescu nu a înțeles că propunerea lui Chișinevschi echivala cu eliminarea lui Gheorghiu-Dej sau a pretins că nu pricepuse mesajul cu claritate. Faptul că a omis să raporteze despre abordarea sa de către Chișinevschi și invitația de a „discuta trecutul în lumina direcției leniniste impuse de Congresul al XX-lea” îl va costa scump. La Plenara Comitetului Central din iunie 1957, Pîrvulescu a fost sever criticat, la Congresul al III-lea al PMR din 1960 și-a pierdut locul din Biroul Politic, iar la plenara din noiembrie-decembrie 1961 a fost atacat pentru miopie politică și oportunism.

¹²⁴ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 182.

¹²⁵ Evaluarea pe care am făcut-o cu privire la motivele lui Chișinevschi de a lansa un atac împotriva lui Gheorghiu-Dej a fost confirmată, de fapt, de către fiul său, Gheorghe Chișinevschi, în articolul intitulat *Iosif Chișinevschi și PMR-ul în anii cincizeci*, în „Alergătorul de la Marathon”, nr. 4, 1989, pp. 191-199.

¹²⁶ Vezi stenograma ședinței Biroului Politic al CC al PMR din 3, 4, 6, 12 aprilie 1956, în „Sfera Politicii”, nr. 25, februarie 1995, p. 18.

Rivalitatea dintre Ceaușescu și Drăghici a început să se manifeste în timpul acestor ședințe din primăvara lui 1956, când viitorul secretar general a încercat să se prezinte ca un liberal, atacând brutalitatea poliției secrete comandate de Drăghici. Rolul lui Ceaușescu în aceste dezbateri politice a fost echivoc. El a adoptat o poziție „liberală”, criticându-l pe Drăghici și poliția secretă pentru „inadmisibila practică de a ignora controlul partidului asupra organelor de securitate”¹²⁷. Pe de altă parte, a subliniat că raportul lui Hrușciiov la Congresul al XX-lea menționase și meritele lui Stalin, nu numai în desăvârșirea revoluției și construirea socialismului, dar și în lupta împotriva troțkiștilor și a buhariniștilor. „Nu există printre noi nici unul care să nu fi citit ceva din operele lui și să nu fi învățat ceva din ele”, a spus Ceaușescu¹²⁸.

Discuțiile din Biroul Politic din perioada martie-aprilie 1956 au dus la decizia de a menține un control strict asupra dezbaterilor de masă cu membrii de partid în privința destalinizării lui Hrușciiov. Toți membrii Biroului Politic au fost instruiți să se opună tendințelor revizioniste și „liberal-anarhice”. Leonte Răutu a fost însărcinat să orienteze propaganda în așa fel încât să ascundă adevăratele implicații ale campaniei de destalinizare a lui Hrușciiov. S-a subliniat faptul că partidul român respinsese de la început „excesele” huliților „moscoviți” Pauker, Luca și Georgescu. Originile stalinismului național se găsesc în aceste reacții la Congresul al XX-lea al PCUS.

Ecourile destalinizării printre intelectuali

Pentru conducerea PMR, efectele Congresului al XX-lea asupra celorlalte țări din blocul estic au reprezentat argumente pentru înăsprirea politicii interne și evitarea a ceea ce mașina propagandistică a lui Leonte Răutu numea „stihia liberalist-mic-burgheză”. Iritați de destalinizare, liderii comuniști români s-au opus încercărilor de a slăbi „vigilența ideologică”. S-a decis ca să aibă loc ședințe în fiecare organizație de partid pentru a discuta documentele Congresului al XX-lea.

Ședința din 22 mai 1956, în care documentele congresului au fost prezentate aparatului de partid din raionul „I. V. Stalin”, în care locuiau cei mai mulți dintre conducătorii comuniști, a fost orchestrată în așa fel încât să fie compromisă linia aparent „moderată” adoptată de Constantinescu și să fie zdrobită orice ambiție de a introduce o politică de „democratizare” culturală și ideologică în România.

În mod paradoxal, atacul împotriva despotismului stalinist a venit din partea lui Alexandru Jar, un scriitor mediocru, promotor al realismului socialist. De fapt, a fost însuși Gheorghiu-Dej – care îl cunoștea pe Jar din închisoare și folosea încă numele lui evreiesc real, Pașchela – cel care, atunci când Jar i s-a plâns în legătură cu dictatura partidului asupra literaturii și artei, îl încurajase pe acesta să-și exprime nemulțumirea în mod public. Provocarea a reușit. Jar a fost convins că Gheorghiu-Dej chiar dorea ca el să inițieze o dezbateră asupra abuzurilor staliniste. În realitate, alegerea lui Jar – care beneficiase absolut nemeritat de o poziție proeminentă în lumea literară – pentru a susține libertatea de gândire și de exprimare arată cât de bine stăpâneau Gheorghiu-Dej și Răutu arta manipulării politice. Puțini scriitori erau mai disprețuiți de către colegii lor decât era Jar pentru rolul său în excesele propagandistice din perioada stalinistă. A-l pune să se prezinte ca vocea „liberalizării” făcea subiectul în sine ridicol în fața majorității scriitorilor români, care îl percepeau astfel ca pe o dispută de familie între staliniști¹²⁹.

¹²⁷ Vezi Nicolae Ceaușescu, *Cuvântare la consfătuirea cu activul de partid al municipiului București din 26 aprilie 1968*, în *România pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate. Rapoarte, cuvântări, articole, ianuarie 1968-martie 1969*, București, Editura Politică, 1969, p. 178; vezi și Dennis Deletant, *Ceaușescu and the Securitate. Coercion and Dissent in Romania, 1965-1989*, Armonk, N.Y., M. E. Sharpe, 1995.

¹²⁸ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 184.

¹²⁹ *Ibidem*, p. 185; vezi și Petre Pandrea, în *Memoriile mandarinului valah*, p. 86, pp. 556-557, pp. 561-562.

Scopul acestei înscenări era acela de a compromite facțiunea care ar fi putut insista pentru „liberalizare”. Faptul că lui Jar îi lipsea credibilitatea pentru a-și susține acuzațiile împotriva lui Gheorghiu-Dej nu însemna că el nu avea dreptate. Dimpotrivă, tocmai pentru că folosea jargonul de partid, pe care îl împăna cu referințe la ideologia marxist-leninistă, atacul său, ca și cel al celorlalți scriitori care l-au susținut (toți de origine evreiască, toți foști staliști înfocați), a fost un asalt asupra monopolului ideologic al partidului. Constantinescu, care se afla la Cluj, a fost chemat înapoi din ordinul lui Gheorghiu-Dej pentru a participa la ședință. Prezența sa era indispensabilă pentru discreditarea „tendințelor intelectualist-liberaliste” ale lui Jar. El, Gheorghiu-Dej și Răutu, care în mod normal nu ar fi participat la o ședință a activiștilor de partid de la un nivel ierarhic atât de scăzut, au fost totuși prezenți la aceasta și l-au anatemizat pe Jar. Publicarea discursurilor lor a fost, de asemenea, senzațională prin faptul că au insistat asupra deciziei partidului de a pune capăt tuturor abuzurilor staliniste¹³⁰.

La ședința organizației de partid a scriitorilor din 29 mai 1956, Alexandru Jar și cei doi susținători ai săi, dramaturgul Mihail Davidoglu și criticul literar Ion Vitner, au fost criticați fără milă¹³¹. Nici un scriitor nu i-a luat apărarea lui Jar atunci când s-a luat decizia să fie exclus din partid. Nu a crezut nimeni că Jar putea să se fi îndoit în credința lui și că era posibil ca acest fost zelot comunist – a cărui soție, Olga Bancic, o eroină a Rezistenței Franceze, fusese decapitată de Gestapo – să fi înțeles, în sfârșit, că stalinismul reprezenta un dezastru moral și să fi avut o criză de conștiință.

În timp ce scriitorii din Polonia și Ungaria începuseră să se afirme ca un grup autonom, cu interese și scopuri bine definite, în România exista un calm relativ. Cel puțin în sfera publică, nimic nou nu părea să se întâmple pe frontul românesc. Intelectualii polonezi și maghiari își câștigaseră drepturile după conflicte repetate cu aparatul ideologic, ceea ce, având în vedere formele virulente ale stalinismului din acele țări, nu fusese deloc ușor. Fiecare concesie a fost câștigată prin rezistență unită și prin exprimarea publică a solidarității. Departe de a încerca să-și sincronizeze acțiunile cu cele ale colegilor lor maghiari și polonezi, care se aflau în avangarda luptei antitotalitare, scriitorii români erau fericiți de foarte mica marjă de libertate care li s-a oferit după moartea lui Stalin.

Stratagama lui Gheorghiu-Dej de a identifica ofensiva antistalinistă cu numele compromise ale lui Alexandru Jar, Mihail Davidoglu și Ion Vitner a dat astfel roade. Cu excepția unui grup relativ restrâns de adevărați intelectuali de stânga (Petru Dumitriu, A. E. Baconsky, Geo Dumitrescu, Eugen Jebeleanu, Geo Bogza, Paul Georgescu, N. Tertulian, Mihail Petroveanu, Gheorghe Haupt și Ov. S. Crohmălniceanu), foarte puțini erau capabili să înțeleagă miza reorganizărilor care aveau loc în 1956. Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu și-a exprimat public solidaritatea cu revolta intelectualilor maghiari. Romancierul Petru Dumitriu a fost printre primii care au criticat Revoluția Maghiară în paginile săptămânalului Uniunii Scriitorilor din România.

Leonte Răutu, care, după înlocuirea lui Iosif Chișinevschi în 1952, a devenit șeful propagandei, a simulat o „deschidere” ideologică și a reușit să înăbușească în fașă orice liberalizare. Primul Congres al Scriitorilor din 18-24 iunie 1956 – care a fost manipulat de Răutu și de zelosul său subaltern, poetul stalinist Mihai Beniuc – a reafirmat principiul potrivit căruia arta și literatura trebuiau să urmeze directivele partidului¹³².

¹³⁰ Vezi dezbaterile activului comitetului raionului I. V. Stalin, București al Partidului Muncitoresc Român în „Scânteia”, 23 mai 1956.

¹³¹ Pentru raportul privind această ședință, vezi „Scânteia”, 1 iunie 1956. Pentru o analiză a cazului Jar, vezi și „News from behind the Iron Curtain”, iulie 1956, pp. 54-55.

¹³² Vezi Referat prezentat de Direcția de Propagandă și Cultură prin care se aprobă proiectul de salut al CC al PMR adresat Congresului Uniunii Scriitorilor din RPR în Gheorghe Buzatu, Mircea Chiritoiu (editori), *Agresiunea comunismului în România*, pp. 236-240. Documentul era semnat de Leonte Răutu și, dincolo de

S-au făcut anumite concesii, cum ar fi reintegrarea unor valori culturale în circuitul public. Operele poezilor Octavian Goga, George Bacovia și Tudor Arghezi, precum și cele ale romancierilor Liviu Rebreanu și Camil Petrescu, au fost reintroduse în circulație. Birocrația de partid a încercat să cultive mitul respectului față de valorile fundamentale ale trecutului, trecând sub tăcere faptul că purta răspunderea pentru abuzurile față de aceste valori. Ruptura cu stalinismul rigid și reabilitarea istoriei naționale s-au produs în România din încercarea oportunistă a elitei partidului de a ascunde refuzul de a înfăptui o destalinizare reală¹³³. Mai mult, regimul a încercat să-i atragă pe intelectualii români importanți aflați în exil, cum ar fi Mircea Eliade și Emil Cioran¹³⁴.

Atrași de falsa destalinizare înscenată de partid, intelectualii români au capitulat înainte de a porni lupta. Editorialele „Gazetei Literare” și ale „Vieții Românești” din epocă ilustrează exact această strategie de voluntară supunere etică și abdicare politică. Urmând directivele comisarilor ideologici, reprezentanții elitei intelectuale oficiale au anatemitizat „spiritul liberalist”, ispita „revizionistă” și alte asemenea „halucinații” mic-burgheze. Anul 1956 – momentul în care a putut fi pusă pentru prima dată sub semnul întrebării și în mod direct ordinea leninistă și când se putea merge în direcția tendinței internaționale de reînnoire a idealurilor radical-democratice – a fost un eșec pentru cultura română postbelică. A fost ceea ce francezii numesc *un moment manqué*, o ocazie ratată.

Intelectualii români nu au înțeles că modestele libertăți oferite în 1956 nu se datorau bunăvoinței gardienilor ideologici, ci fricii lor. Exact acesta a fost motivul pentru care, odată ce punctul culminant al „dezghețului” trecuse, a fost declanșat un nou val de represiune, iar cel mai greu loviți au fost chiar intelectualii. Dacă mai era nevoie de încă o lecție amară cu privire la etica înșelătoare a comunismului românesc, aceasta a fost dată după 1958, când mulți intelectuali importanți au fost trimiși în judecată¹³⁵.

Cazul Jar, epurarea Uniunii Scriitorilor, tiradele antirevizioniste din presa literară românească și diatribele furioase ale lui Mihai Beniuc împotriva manifestelor umaniste ale intelectualilor maghiari și polonezi ilustrează particularitatea reacției elitei politice românești față de procesul de destalinizare care se desfășura în celelalte state comuniste. Denunțarea poetului Nicolae Labiș la Congresul Tinerilor Scriitori și perfidul atac al lui Mihai Beniuc, regizat de Leonte Răutu, erau în mod evident privite ca avertismente pentru calmarea pasiunilor radicale¹³⁶.

Totuși, spre deosebire de intelectualii din Ungaria și Polonia, ceea ce le-a lipsit intelectualilor români în 1956 a fost susținerea din partea unei facțiuni reformiste de la vârful birocrației de partid. În timp ce ungurii puteau conta pe Imre Nagy și pe tovarășii săi, iar

mesaj – se menționa clar faptul că realismul socialist oferea o paletă largă de genuri și stiluri pentru dezvoltarea creativității scriitorilor – conținea și o listă a celor care urmau să fie aleși în conducerea Uniunii Scriitorilor.

¹³³ Cu privire la încercările de rescriere a istoriei României în perioada poststalinistă, vezi Pavel Țugui, *Istoria și limba română în vremea lui Gheorghiu-Dej*, ed. cit.

¹³⁴ Marieta Sadova, o regizoare de teatru care, în perioada interbelică, făcuse parte din același cerc de intelectuali cu Mircea Eliade și Emil Cioran, dar care rămăsese în România după război și fusese cooptată ulterior de către regimul comunist, a fost trimisă la Paris să stabilească legătura cu aceștia. Deși i-a fost cerut de către Constanța Crăciun, pe atunci ministru al Culturii, și de către Pavel Țugui, șeful secției culturale a Comitetului Central între 1956 și 1960, acest fapt a fost folosit ulterior împotriva sa într-un proces din februarie 1960, în care a fost implicat un grup mai mare de intelectuali; vezi Pavel Țugui, *Istoria și limba română în vremea lui Gheorghiu-Dej*, ed. cit. și Stelian Tănase, *Anatomia mistificării 1944-1989*, București, Editura Humanitas, 1997.

¹³⁵ Pentru procesul unui important grup de intelectuali proeminenți, din care au făcut parte filosoful Constantin Noica, scriitorii Constantin Pillat, Al. O. Teodoreanu, Sergiu Al. George, Alexandru Paleologu, A. Acterian, S. Al-George, Al. O. Teodoreanu, București, Editura Vremea, 1996. Vezi și Stelian Tănase, *Anatomia mistificării*.

¹³⁶ Printre cei care au criticat sufocarea intelectualității în perioada stalinistă a fost și Nicolae Labiș. Atacat de Mihai Beniuc, care fusese manipulat de către Leonte Răutu, Labiș a continuat să publice poezii care arătau dezamăgire față de stalinism și cereau o înnoire a socialismului în România, cum ar fi *Legenda pasiunii defuncte*. Informații oferite de Tita Chiper-Ivasiuc.

polonezii pe Władysław Gomułka și pe grupul său, pușinii scriitori rebeli din România nu aveau asemenea protectori. Lucrețiu Pătrășcanu fusese ucis în aprilie 1954, iar Miron Constantinescu era prea izolat în conducerea PMR pentru a deveni promotorul unei campanii antistaliniste. Exista o anumită frământare în rândurile vechii gărzi a partidului, dar nici un efort colectiv nu a reușit vreodată să pună într-adevăr în pericol controlul staliștilor asupra puterii.

Efectele Revoluției maghiare

Evenimentele din 1956, Revoluția maghiară și eforturile pentru liberalizare din Polonia i-au exasperat pe discipolii est-europeni ai lui Stalin, inclusiv pe Gheorghiu-Dej și pe subordonații săi. În octombrie 1956, agățându-se cu disperare de putere, Gheorghiu-Dej a încercat să-și consolideze prestigiul prin normalizarea și îmbunătățirea relațiilor cu Iugoslavia lui Tito. Ca și stalinistul maghiar Ernő Gerő, succesorul lui Mátyás Rákosi, Gheorghiu-Dej a crezut că putea convinge conducerea iugoslavă de bunele sale intenții. Același om care citise la întrunirea Cominformului din 1949 scandalosul raport intitulat *Partidul Comunist din Iugoslavia în mâinile unor asasini și spioni* nu s-a sfiit să cerșească iertarea celor pe care îi jignise.

Revoluția maghiară a început cu o demonstrație de masă la Budapesta, pe data de 23 octombrie 1956. Conducerea de partid din România, inclusiv Gheorghiu-Dej, se afla în acel moment în Iugoslavia și s-a întors la București pe 28 octombrie. Până la revenirea lor, ședințele Biroului Politic au fost prezidate de Gheorghe Apostol, iar singurele măsuri substanțiale luate au constat în întărirea controlului granițelor României cu Ungaria și în trimiterea unor activiști importanți în județele din Transilvania¹³⁷. După întoarcerea lui Gheorghiu-Dej din Iugoslavia, s-a format un comandament – condus de viceprim-ministrul Emil Bodnăraș, din care făceau parte ministrul de interne, Alexandru Drăghici, ministrul forțelor armate, Leontin Sălăjan, și secretarul Comitetului Central, Nicolae Ceaușescu – care a fost autorizat să ia toate măsurile necesare și care putea ordona trupelor de securitate să deschidă focul dacă era cazul¹³⁸.

La granița româno-maghiară au fost masate trupe sovietice pregătite pentru o acțiune polițienească. Conducerea română nu se temea de iredentism teritorial, ci de marxismul revizionist al noii conduceri de la Budapesta¹³⁹. Pentru Gheorghiu-Dej, pericolul principal consta în efectul contagios al experimentului pluralist inițiat de reformiștii de la Budapesta. Dând dovadă de un oportunism cinic, regimul lui Gheorghiu-Dej a stabilit inițial contacte cu guvernul legal al lui Imre Nagy, dar apoi, la începutul lui noiembrie, după a doua intervenție a Moscovei la Budapesta, și-a proclamat solidaritatea cu guvernul marionetă al lui János Kádár¹⁴⁰.

Gheorghiu-Dej a vizitat în secret Budapesta imediat după cea de-a doua intervenție sovietică, fiind acompaniat de poetul Mihai Beniuc și de Valter Roman, un veteran

¹³⁷ Vezi stenograma ședinței Biroului Politic al CC al PMR din 24 octombrie 1956, în Corneliu-Mihail Lungu, Mihai Retegan (editori), *1956 – Explozia. Percepții române, iugoslave și sovietice asupra evenimentelor din Polonia și Ungaria*, București, Editura Univers Enciclopedic, 1996, pp. 74-78.

¹³⁸ Vezi stenograma ședinței Biroului Politic al CC al PMR din 30 octombrie 1956, în Corneliu-Mihail Lungu și Retegan (editori), *1956 – Explozia*, pp. 143-145.

¹³⁹ De fapt, guvernul revoluționar de la Budapesta nu a făcut declarații iredentiste; vezi Paul E. Zinner, *National Communism and Popular Revolt. A Selection of Documents on Events in Poland and Hungary, February – November, 1956*, New York, Columbia University Press, 1956, pp. 398-484.

¹⁴⁰ Din delegația PMR trimisă la Budapesta au făcut parte, printre alții, Aurel Mălnășan și Valter Roman. Vezi stenograma ședinței din 2 noiembrie 1956 cu tov. Aurel Mălnășan și Valter Roman, în Corneliu-Mihail Lungu, Mihai Retegan (editori), *1956 – Explozia*, pp. 166-180. Cu privire la mesajul trimis la data de 5 noiembrie 1956 către noul guvern al lui Kádár, vezi mesajul CC al PMR, al guvernului RPR și Prezidiului Marii Adunări Naționale a RPR către Guvernul revoluționar muncitoresc-țărănesc al RPU, către clasa muncitoare ungară, către întreg poporul maghiar, în *ibidem*, pp. 216-218.

Cominternist, directorul editurii partidului, ambii cunoscători ai limbii maghiare. Cel de-al doilea, un fel de expert în afacerile maghiare al PMR, fusese trimis la Budapesta pe 25 octombrie și a petrecut câteva zile acolo pentru a urmări cursul evenimentelor. Rapoartele sale au convins Biroul Politic român că trebuia evitată cu orice preț izbucnirea unei revolte de masă similare în România. Zdrobirea Revoluției Maghiare le-a oferit stalinistilor români un motiv meschin de satisfacție.

După ce revolta a fost reprimată de trupele sovietice, stalinistii români au sprijinit folosirea terorii de către forțele de securitate sovietice și maghiare împotriva revoluționarilor. Pe data de 21 noiembrie 1956, o delegație la cel mai înalt nivel, condusă de Gheorghiu-Dej și de Bodnăraș, s-a deplasat la Budapesta pentru a discuta cu Kádár despre ce trebuia făcut pentru a reprima complet revoluția maghiară. Aparatul de propagandă a descris revolta maghiară drept o „contrarevoluție burgheză”, care urmărea să restaureze proprietatea privată în industrie, în sectorul bancar și asupra pământului. În mijloacele de informare românești nu s-a menționat nimic despre consiliile muncitorești, care au constituit baza regimului revoluționar maghiar sau despre redobândirea demnității naționale a Ungariei prin ruperea de Pactul de la Varșovia și proclamarea neutralității.

În România, cei mai receptivi la mesajul Revoluției maghiare au fost studenții din marile centre universitare București, Cluj și Timișoara – în special cei care studiau filosofia, istoria, limbile străine și literatura. Este demn de menționat că pe 8 noiembrie 1956 Hrușciov însuși a vorbit despre ceea ce el a numit o „stare de spirit nesănătoasă” printre studenții români și a lăudat acțiunea promptă a conducerii PMR pentru eliminarea oricărei încercări de liberalizare¹⁴¹. Perspicacitatea tactică și opoziția tenace față de tendințele revizioniste din toamna lui 1956 i-au îngăduit lui Gheorghiu-Dej să-și consolideze prestigiul diminuat în cadrul blocului sovietic după Congresul al XX-lea. După zdrobirea Revoluției maghiare, Gheorghiu-Dej le apărea ca un tovarăș de încredere și celor mai conservatori dintre conducătorii de la Kremlin.

După noiembrie 1956, numeroși scriitori, filosofi, jurnaliști și alți intelectuali de origine maghiară au fost interogați de Securitate și închiși pentru mai mulți ani pentru curajul de a fi salutat programul lui Imre Nagy¹⁴². Studenții români din București, Iași, Cluj și Timișoara, care reacționaseră cu entuziasm la vestea revoltei din Ungaria și încercaseră să inițieze o mișcare similară, au fost supuși persecuției staliniste: sute dintre ei au fost ridicați din amfiteatre și cămine. Deși intelectualii români nu au fost capabili să se organizeze într-o opoziție coerentă, iar revoltele studențești nu au fost decât reacții spontane, regimul era cât se poate de conștient de pericolul mortal care îi amenința supremația.

Un nou val de represiune a afectat din nou eșaloanele superioare ale partidului. În perioada 1958-1959, mii de membri de partid au trecut din nou prin teroarea prin care trecuseră pe timpul lui Stalin. La ordinul lui Gheorghiu-Dej, Comisia Controlului de Partid, condusă de Dumitru Coliu și Ion Vințe (Vincze Janos), a lansat un nou val de anchete. Cei care crezuseră că în 1956 stalinismul era mort au fost nevoiți să-l înfrunte din nou în anii ce au urmat Revoluției maghiare.

În același timp, comuniștii români au colaborat semnificativ la persecuțiile îndreptate împotriva revoluționarilor maghiari. După ce i-a acordat mai întâi azil politic guvernului Nagy, Biroul Politic condus de Gheorghiu-Dej a devenit complice cu asasinii liderilor revoluționari maghiari prin organizarea extrădării acestora la Budapesta, care pe atunci era ocupată de trupele sovietice. În timp ce liderii revoluționari maghiari se aflau sub arest la domiciliu la Otopeni și la Snagov, în împrejurimile Bucureștiului, un număr de membri ai partidului român, printre care se numărau Nicolae Goldberger, Valter Roman și Iosif

¹⁴¹ Vezi „Pravda”, 10 noiembrie 1956.

¹⁴² Intelectualii de origine maghiară din România au fost mai expuși ideilor reformist-marxiste care circulau la Budapesta; vezi Egon Balas, *Will to Freedom*, pp. 327-347.

Ardeleanu, au încercat să le smulgă mărturisiri. Inițial, membrii guvernului Nagy au fost vizitați la Snagov de către Borilă și Bodnăraș. Mai târziu, datorită legăturilor sale personale cu Nagy (din perioada exilului la Moscova), Valter Roman, fostul șef al postului de radio sponsorizat de Comintern, „România liberă“, care vorbea limba maghiară, a devenit persoana care asigura contactul permanent dintre români (și patronii lor sovietici) și fostul premier maghiar¹⁴³. Între timp, s-au intensificat presiunile din partea regimului Kádár pentru a-i convinge pe români că membrii grupului Nagy erau niște trădători care trebuiau tratați ca atare. Emisarul lui Kádár, Gyula Kállay, a vizitat Bucureștiul în 1957 și s-a plâns chiar de „tratamentul regal” pe care îl primeau Nagy și prietenii săi din partea tovarășilor români. Acestea au luat sfârșit atunci când Nagy și colegii săi au fost transportați înapoi în Ungaria, unde a avut loc un pseudoproces care a dus la execuția fostului prim-ministru și a câtorva dintre asociații săi în iunie 1958. Comuniștii români au beneficiat direct de pe urma tragediei maghiare, pe care au folosit-o drept argument pentru întărirea controlului totalitar asupra țării.

Plenara din iunie-iulie 1957

Revolta maghiară și criza poloneză din toamna lui 1956 l-au plasat pe Gheorghiu-Dej într-o poziție avantajoasă în confruntările cu conducerea hrușciovistă. Aceste evenimente au întărit însă și spaima lui față de eventuale evoluții „anarhic-liberaliste” în România. Plenara Comitetului Central al PMR, care a avut loc pe 28-29 iunie și 1-3 iulie 1957, a jucat un rol esențial în restructurarea Biroului Politic al partidului și în eliminarea „grupului fracționist” Chișinevschi-Constantinescu. În realitate, nu a existat un asemenea „grup”: Gheorghiu-Dej îl inventase din motive propagandistice, epurarea celor doi fiind o reacție la impactul direct pe care Congresul al XX-lea al PCUS l-a avut asupra unității echipei conducătoare a PMR.

Plenara din iunie 1957 a reprezentat răspunsul lui Gheorghiu-Dej la încercările a doi dintre asociații săi de a se angaja într-o destalinizare moderată, ca urmare a raportului secret al lui Hrușciiov. Alianța temporară dintre Chișinevschi și Constantinescu din primăvara lui 1956 fusese dictată de considerații pragmatice. La acea vreme, ei credeau că Gheorghiu-Dej era atât de compromis în urma revelațiilor privind abuzurile staliniste, încât ar fi trebuit îndepărtat de la putere.

Chișinevschi și Constantinescu au încercat să-i convingă și pe alți membri ai Biroului Politic să li se alăture pentru a-l răsturna pe Gheorghiu-Dej. Deși au reușit să-l atragă în conspirație pe Pîrvulescu, președintele Comisiei Controlului de Partid, ei nu au izbutit să-l câștige pe Alexandru Moghioroș, care l-a informat pe Gheorghiu-Dej despre complot. Constantinescu fusese un stalinist devotat, dar, după Congresul al XX-lea, trăsese concluzia că Gheorghiu-Dej putea fi înlocuit cu o conducere colectivă care ar fi inițiat o „regenerare a sistemului socialist din România”. Gheorghiu-Dej s-a folosit de alianța neinspirată a lui Constantinescu cu Chișinevschi – de departe cel mai detestat dintre conducătorii partidului – transformând-o într-un argument împotriva „grupului”. Cei doi lideri comuniști erau în realitate foarte diferiți, nu numai în privința profilului intelectual, dar și în privința modului în care interpretaseră politica promovată de Moscova și a semnificației pe care o atribuiau destalinizării.

Iosif Chișinevschi – care se născuse în 1905 în Basarabia, sub numele de Iosif Roitman, dar adoptase ulterior numele de familie al soției – a fost un pilon al influenței sovietice în Partidul Comunist Român. Chișinevschi jucase un rol important în bolșevizarea, iar apoi în stalinizarea PCR în perioada de clandestinitate. Spre deosebire de Leonte Răutu, principalul său discipol după 23 august 1944, Chișinevschi era un autodidact: născut într-o familie săracă, s-a implicat de tânăr în mișcarea comunistă și nu a mai terminat liceul.

¹⁴³ Vezi Ileana Ioanid (ed.), *Nagy Imre. Însemnări de la Snagov. Corespondență, rapoarte, convorbiri*, Iași, Editura Polirom, 2004; vezi și Christian Duplan și Vincent Giret, *La Vie en rouge. Les Pionniers. Varsovie, Prague, Budapest, Bucarest, 1944-1968*, Paris, Seuil, 1994, pp. 333-339, 355-371.

Chișinevschi nu a cunoscut viața autentică a proletariatului românesc. Membru al PCR din 1928, era total dezinteresat de contextul național și a devenit un funcționar devotat al Cominternului, un „revoluționar de profesie”, așa cum erau Ana Pauker și Vasile Luca. Arestat în 1928, Chișinevschi a trecut prin experiența închisorii, care a fost indispensabilă pentru ascensiunea sa în ierarhia comunistă. După ce a fost eliberat în 1930, a plecat în URSS, unde a participat la Congresul al V-lea al PCR, ținut la Moscova în 1931, și i-a convins pe liderii Cominternului că puteau conta pe el în viitoarele lupte din interiorul minusculului partid român. În consecință, Béla Kun și Dimitri Manuilski, delegații Cominternului la acel congres, au susținut alegerea lui Chișinevschi în Comitetul Central al PCR. În timp ce se afla în URSS, Chișinevschi a urmat și școala leninistă a Cominternului. Spre deosebire de Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu, Chișinevschi avea legături personale în poliția secretă sovietică: ca agent efectiv al acesteia, el infiltrase eșaloanele superioare ale ierarhiei comuniste din România.

Înarmat cu indicații primite la Moscova, Chișinevschi a revenit în România și a participat la reorganizarea nucleului de propagandă (secția Agitprop). S-a dovedit a fi un maestru al manipulărilor și intrigilor, urcând rapid spre vârful piramidei comuniste. Arestat din nou în 1933, eliberat apoi în 1936, a fost integrat în Secretariatul Comitetului Central și a devenit șeful organizației București a PCR. În acei ani s-au pus bazele colaborării dintre Chișinevschi și cei care îl vor sprijini ulterior în operația de demolare a culturii române. Unii au fost recrutați la Doftana, alții în afara închisorilor, însă criteriul de selecție a fost mereu același: pofta de putere și lipsa de educație. Printre aceia care erau ignoranți în privința culturii române, dar pe care Chișinevschi se va sprijini după 1944 în cadrul Secției de Propagandă a partidului, se numărau Leonte Răutu, Sorin Toma, Alexandru Buican, Nicolae Moraru și Ofelia Manole. Ar mai trebui pomeniți Mihail Roller, Eduard Mezincescu, Constanța Crăciun și George Macovescu.

În 1940, Chișinevschi a fost reconfirmat ca membru al Comitetului Central. Spre deosebire de alți membri de origine evreiască ai Comitetului Central, el nu a fost deportat în Transnistria și a rămas în închisoarea de la Caransebeș, iar apoi în lagărul de la Târgu-Jiu, unde a devenit unul dintre cei mai apropiați partizani ai lui Gheorghiu-Dej. După 23 august 1944, a devenit membru al Biroului Politic și a jucat un rol esențial în campania împotriva inteligenței, care s-a desfășurat simultan cu rusificarea culturii române.

Chișinevschi și soția sa, Liuba – care era și ea membră a Comitetului Central, precum și vicepreședinte a Comisiei Controlului de Partid și a Marii Adunări Naționale, numărându-se, de asemenea, printre adjuncții lui Gheorghe Apostol la Consiliul Central al Sindicatelor – controlau diverse sfere ale vieții sociale și politice. Chișinevschi a luat parte la toate convorbirile importante cu reprezentanții sovietici și cu delegații din celelalte țări est-europene. El era responsabil nu numai cu îndoctrinarea poporului român, dar și cu coordonarea relațiilor internaționale ale PMR și supraveghea politica de cadre a partidului. Cu toate acestea, moartea lui Stalin și „dezghețul” din URSS l-au făcut pe acest versat oportunist să sară într-o altă barcă.

Pentru Chișinevschi, atitudinea față de URSS reprezenta cel mai important criteriu al ortodoxiei leniniste. Odată ce liderii sovietici au decis să-l denunțe pe Stalin, Chișinevschi a adoptat noua linie cu același zel cu care aplicase odată directivele lui Stalin. Rolul său în asasinarea lui Pătrășcanu sau strânsa lui prietenie cu Gheorghiu-Dej nu mai contau: Uniunea Sovietică schimbase cursul, așa că acest veteran al Cominternului și unealtă a Cominformului s-a conformat. Imediat după Congresul al XX-lea, a început să răspândească zvonuri despre Gheorghiu-Dej, menite, în același timp, să ascundă propriul său trecut criminal. După martie 1956, în ciuda reînnoitelor sale declarații de credință față de Gheorghiu-Dej, pentru Chișinevschi nu mai exista nici o șansă de supraviețuire politică: Gheorghiu-Dej îl întrecuse în abilitate și duplicitate. În iunie 1957, a fost exclus din Biroul Politic, iar Congresul al III-lea

al PMR din 1960 nu l-a mai reales în Comitetul Central. La plenara din noiembrie-decembrie 1961, nici unul dintre foștii săi tovarăși nu a ezitat să-l umilească pe Chișinevschi cu aceeași cruzime cu care el îi umilise pe alții în numele cauzei: Gheorghiu-Dej, Ceaușescu, Maurer, Răutu, Borilă, Moghioroș, Sencovici și Valter Roman l-au condamnat cu toții pe cel pe care cândva îl celebraseră drept „creierul partidului”, devenit între timp doar directorul Combinatului Poligrafic „Casa Scânteii”¹⁴⁴. Atunci când a murit, în 1963, nu a fost publicat nici un necrolog, oricât de modest. În aprilie 1968, lui Nicolae Ceaușescu i-a făcut o deosebită plăcere să-l denunțe încă o dată ca fiind responsabil, împreună cu Gheorghiu-Dej și Drăghici, pentru asasinatul judiciar al lui Pătrășcanu.

Celălalt membru al Comitetului Central care l-a înfruntat pe Gheorghiu-Dej a fost Miron Constantinescu, unul dintre foarte puținii intelectuali autentici acceptați în grupul hegemonic al comunismului românesc. Născut în 1917, Constantinescu avea o pasiune pentru istorie în general și, în mod special, pentru istoria culturală a Transilvaniei. Mai târziu, în anii 1930, ca student al Facultății de Litere și Filosofie a Universității din București, a intrat în contact direct cu elita culturală a vremii și a audiat prelegerile lui P. P. Negulescu, Mircea Florian, Tudor Vianu și, mai ales, Dimitrie Gusti, care a exercitat cea mai mare influență asupra sa.

În 1935, Constantinescu s-a alăturat Uniunii Tineretului Comunist (UTC), aflată în clandestinitate. După un an, s-a numărat printre puținii membri uteciști care s-au înscris în partidul comunist. Împreună cu Grigore Preoteasa, Mihail Dragomirescu, Gheorghe Rădulescu, Constanța Crăciun, Petre Năvodaru, Ilie Zaharia și Silvian Iosifescu, Constantinescu aparținea nucleului radical al studențimii române de stânga, iar atunci când Biroul Politic a decis să reorganizeze UTC-ul în 1938, el a fost liderul grupului însărcinat cu această misiune. Constantinescu și-a petrecut anii războiului închis în lagărul de la Târgu-Jiu pentru activitate comunistă. În această perioadă, împreună cu Athanasie Joja, a jucat rolul intelectualului din grupul dominat de Gheorghiu-Dej și a devenit unul dintre colaboratorii indispensabili ai viitorului secretar general.

După 23 august 1944, Constantinescu a devenit cel mai tânăr membru al Biroului Politic și redactor-șef al cotidianului comunist „Scânteia”. A fost unul dintre cei care au orchestrat și demascat așa-numita deviație de dreapta și a contribuit substanțial la documentarea ideologică pentru Plenarele Comitetului Central din martie și din mai-iunie 1952. Cu toate acestea, la plenara din noiembrie-decembrie 1961, a fost acuzat că fusese marioneta Anei Pauker. De fapt, el nu-i fusese mai devotat Anei Pauker decât Alexandru Moghioroș sau Emil Bodnăraș, dar, spre deosebire de aceștia, Constantinescu a crezut în propriul său destin politic.

Constantinescu a văzut în procesul de destalinizare inițiat de Hrușciiov șansa vieții sale și, după 1954, a început să-și cultive intens imaginea de combatant pentru liberalizare în partid. A inițiat întâlniri cu unii dintre intelectualii de marcă din perioada interbelică, mai ales după ce a fost numit ministru al învățământului și culturii la 18 noiembrie 1956¹⁴⁵. Asociat cu tendințele de liberalizare din partid și prins în capcanele urzite de Gheorghiu-Dej și Răutu, Constantinescu a fost eliminat din Biroul Politic la plenara din iunie 1957 împreună cu Chișinevschi. În iunie 1958 a fost folosit ca țap ispășitor în ultima epurare organizată de Gheorghiu-Dej și azvârlit la periferia vieții politice și culturale. După aceea, a fost lector la Institutul de Perfecționare a Cadrelor Didactice și cercetător științific la Institutul de Istorie al Academiei. După 1965, Nicolae Ceaușescu s-a folosit de Constantinescu împotriva liderului

¹⁴⁴ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 196.

¹⁴⁵ La Cluj, Constantinescu l-a întâlnit pe Lucian Blaga și pe Constantin Daicoviciu; la București, pe poetul Tudor Arghezi și pe istoricul Constantin C. Giurescu. Referitor la implicarea lui Constantinescu în reabilitarea lui Blaga, vezi Lucian Blaga, *Luntrea lui Caron*, București, Editura Humanitas, 1990, un roman autobiografic în care Constantinescu poate fi recunoscut cu ușurință în personajul Constant Mironescu.

defunct, Gheorghiu-Dej. Constantinescu a revenit ca ministru adjunct, apoi ca ministru al Educației, secretar al Comitetului Central, membru supleant al Comitetului Politic Executiv și, spre sfârșitul vieții, ca președinte al Marii Adunări Naționale.

Constantinescu a avut o viață de familie dureroasă. La începutul anilor 1950, fiul său, Horia, a murit de apendicită, iar soția sa, Sulamita Bloch-Constantinescu, o veche militantă comunistă, a fost omorâtă în 1968 de propria sa fiică. În sfârșit, un alt fiu, numit tot Horia, a murit înghețat în timpul unei excursii în Munții Bucegi. Opera lui Constantinescu este totuși relevantă pentru faptul că a relansat sociologia ca disciplină în România după 1965. Avid de putere, el nu avut nici profunzimea lui Lucrețiu Pătrășcanu și nici candoarea etică a filosofului marxist Tudor Bugnariu, ginerele lui Lucian Blaga. Cu toate acestea, i-a susținut pe cei câțiva cercetători tineri care au încercat în anii 1970 să reabiliteze ancheta socială și să se sustragă imperativelor stalinismului virulent.

Revenind la plenara la care Constantinescu și Chișinevschi au fost „demascați”, trebuie menționat că aceasta s-a ținut în două sesiuni separate, pe 28-29 iunie și pe 1-3 iulie. După cum am văzut, Gheorghiu-Dej, care era personal amenințat de noua linie a lui Hrușciiov de la Congresul al XX-lea al PCUS, a temporizat dezbaterile din PMR, astfel încât această plenară a avut loc la aproape un an și cinci luni după Congresul al XX-lea al PCUS și la un an și jumătate după Congresul al II-lea al PMR. Leonte Răutu a explicat amânarea acestei plenary în termenii necesității de a evita „judecățile improvizate”. De fapt, întârzierea a fost esențială pentru supraviețuirea politică a lui Gheorghiu-Dej. Servită de evenimentele din 1956 din Polonia și Ungaria, ierarhia comunistă română s-a referit de formă la „învățăturile practice ale Congresului al XX-lea al PCUS”, a afișat un respect ipocrit față de cursul reformist inițiat de Hrușciiov și s-a retras pe poziții conservatoare și dogmatice în jurul liderului său, Gheorghiu-Dej.

Unul dintre cele mai interesante discursuri rostite la această plenară a fost cel al lui Ceaușescu, care s-a dovedit a fi nu numai un discipol loial al lui Gheorghiu-Dej, dar și un stalinist nereformat. Discursul lui Ceaușescu oferă elementele esențiale pentru a înțelege viziunea sa asupra lui Stalin și a stalinismului. Deși a admis că Stalin făcuse unele greșeli, meritele sale trebuiau recunoscute, iar operele sale meritau să fie studiate, a spus Ceaușescu. „De fapt, noi nu am făcut cum au făcut alții, care au aruncat cărțile lui Stalin afară din casă”, a adăugat el cu duritate¹⁴⁶. Aceasta era o referire directă la Constantinescu, care își exprimase îndoiala cu privire la multe dintre tezele lui Stalin. Totuși, Ceaușescu nu a fost singurul care a lăudat moștenirea lui Stalin: Răutu și Moghioroș s-au referit în discursurile lor la discuțiile pe care le avuseseră cu muncitori și cu vechi membri de partid, care le-ar fi cerut să nu exagereze în privința greșelilor lui Stalin¹⁴⁷. Ceaușescu a justificat răzbunarea lui Gheorghiu-Dej împotriva lui Chișinevschi și Constantinescu spunând că aceștia fuseseră niște elemente antipartinice, care exageraseră nerealizările partidului, îi prezentaseră greșit activitatea și conducerea, citaseră anumite lucruri scoase din context și încercaseră să-l facă pe Gheorghiu-Dej singurul răspunzător pentru teroarea dezlănțuită în partid și în țară după venirea comuniștilor la putere¹⁴⁸.

Elementele esențiale ale politicii de partid a lui Ceaușescu pot fi identificate în discursul său din 1957 și se poate afirma că acestea au devenit constante ale gândirii lui politice până în ultimele ore ale sale la putere, în decembrie 1989: preocuparea pentru unitatea partidului și rolul conducător al acestuia, frica de fracționism, respingerea liberalizării, fascinația pentru Stalin, disprețul pentru intelectuali și lipsa de milă față de „elementele mic-burgheze”, care infiltraseră partidul și îl atacau din interior.

¹⁴⁶ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 199.

¹⁴⁷ *Ibidem*.

¹⁴⁸ *Ibidem*.

În analiza evenimentelor din 1956 din Ungaria și a influenței acestora asupra României, Ceaușescu a spus că influența revoltei maghiare din 1956 fusese resimțită în Transilvania, unde, înainte de 23 octombrie 1956, anumiți „excursionisti” (adică, revoluționari maghiari în misiune) au încercat să-i convingă pe studenții și pe intelectualii români să urmeze calea maghiară. Ceaușescu va reacționa în același fel atunci când populația Timișoarei s-a ridicat împotriva stăpânirii sale în decembrie 1989.

Plenara din iunie 1958

Eliminarea așa-numitului grup Chișinevschi-Constantinescu la plenara din 1957 a PMR a fost urmată de epurarea unui grup de foști ilegaliști în vara anului următor. Plenara din 9-13 iunie 1958 a utilizat un scenariu asemanător cu cel folosit la plenara din 1957 pentru inventarea „grupului Chișinevschi-Constantinescu” în scopul de a fabrica acum un așa-numit grup Doncea. În discursul său la această plenară, Nicolae Ceaușescu i-a „demascat” pe Constantin Doncea, Grigore Răceanu, Ovidiu Șandru, Eugen Genad, Heinrich Genad, Ion Drancă, Constantin Moflic, Ștefan Pavel, Vasile Bîgu, Vasile Negoită și Iacob Coțoveanu ca membri ai presupusului grup. Doncea și Bîgu se număraseră printre membrii de partid care organizaseră grevele din 1933 de la Atelierele CFR Grivița.

La plenara din 1958, Gheorghiu-Dej și Vasilichi (susținuți, printre alții, de Vasile Vilcu, Simion Bughici, Mihai Burcă, Ștefan Voicu, Barbu Zaharescu, Ofelia Manole și chiar de soția lui Răceanu, Ileana Răceanu)¹⁴⁹ i-au acuzat pe Constantin Doncea și pe ceilalți de activitate antipartinică, fracționism, revizionism și „concepții anarhice”. Dumitru Petrescu, celălalt organizator important al grevelor de la Grivița alături de Doncea, fusese deja acuzat de atitudini antipartinice de către o comisie specială, înființată în iunie 1955 pentru a investiga natura discuțiilor care aveau loc între anumiți membri de partid în afara întrunirilor oficiale. Comisia a recomandat eliberarea lui Petrescu din funcția de viceprim-ministru și excluderea sa din Comitetul Central, precum și pedepsirea sa pe linie de partid cu cea mai gravă sancțiune înainte de excluderea totală¹⁵⁰.

Ca și în cazul plenarei din 1957, Ceaușescu a rostit discursul ce conținea principalele acuzații împotriva lui Doncea și a celorlalți veterani. De fapt, greșeala de care se făcea vinovat „grupul” de ilegaliști era aceea de a-i fi criticat pe liderii PMR pentru abandonarea idealurilor comuniste ale mișcării clandestine, pentru înstrăinarea lor față de mase și pentru marginalizarea vechilor membri de partid din perioada de ilegalitate. În contribuția sa la lucrările plenarei, Răutu a venit cu un alt motiv major pentru epurare: Doncea, Răceanu și ceilalți veterani se pronunțaseră pentru o linie revizionistă și își exprimaseră simpatia pentru comunismul de tip iugoslav¹⁵¹.

Plenara din iunie 1958 a arătat că nu era permisă nici o dezbateră reală cu privire la linia partidului și le-a oferit lui Gheorghiu-Dej și camarazilor săi controlul total al partidului. Oponându-se reformelor economice și oricărei relaxări ideologice, dejiștii erau însă bântuiți de spectrul unei revolte de masă similară cu cea din Ungaria. De aceea, Gheorghiu-Dej a căutat să-și întărească și mai mult controlul printr-o nouă epurare a partidului. În calitatea sa de secretar al Comitetului Central însărcinat cu politica de cadre, Ceaușescu și-a demonstrat încă o dată loialitatea prin organizarea unei masive epurări a membrilor de partid care se

¹⁴⁹ Ileana Răceanu și-a criticat soțul numai pentru defecte de caracter, pentru care acesta nu putea fi pedepsit de către partid. Este însă foarte probabil ca, odată ce devenise clar faptul că el nu mai putea scăpa, cei doi să fi hotărât de comun acord ca măcar ea să încerce să se salveze.

¹⁵⁰ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 201. Dumitru Petrescu a încercat să se apere argumentând că a fost tratat într-un mod mai puțin democratic decât Miron Constantinescu și Iosif Chișinevschi, ale căror cazuri au fost dezbătute pe larg în Biroul Politic, deși erau răspunzători pentru greșeli mai mari decât el. Petrescu va fi reabilitat de către Ceaușescu, care l-a inclus în Comitetul Executiv la Congresul al X-lea al PCR în 1969, doar cu un an înainte de moartea sa, vezi *ibidem*, p. 339, n. 54.

¹⁵¹ Vezi *Ibidem*, p. 201.

pronunțaseră împotriva lui Gheorghiu-Dej în perioada 1956-1957, care a dus la zeci de mii de excluzeri din partid.

Ceaușescu răspundea și de organizațiile de tineret și a colaborat atât cu ministrul de Interne Alexandru Drăghici, cât și cu liderii UTC și ai Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România (Virgil Trofin, Ion Iliescu, Ștefan Andrei, Cornel Burtică, Cornel Pacoste, Ștefan Bârlea și Mircea Angelescu) pentru a „restabili ordinea” în universități. Securitatea lui Drăghici a lovit în studenții rebeli de la Timișoara, Cluj, Târgu-Mureș, București și Iași, dintre care cei mai radicali au fost închiși în urma unor procese înscenate.

După Revoluția maghiară, conducerea lui Gheorghiu-Dej a încercat să înspăimânte partidul și populația astfel încât să creadă cu toții că orice amenințare la adresa ortodoxiei marxist-leniniste ar atrage represalii din partea sovieticilor. Gheorghiu-Dej a criticat Revoluția maghiară, și-a exprimat susținerea pentru intervenția militară sovietică și a afișat o loialitate absolută față de Uniunea Sovietică. În consecință, în iulie 1958, Hrușciov a decis în mod neașteptat să retragă trupele sovietice staționate în România¹⁵². Gheorghiu-Dej și oamenii săi au dat dovadă de o remarcabilă perspicacitate pentru a-l păcăli pe Hrușciov, simulând o formă unică de destalinizare și câștigând timp pentru a-și întări controlul asupra partidului și a țării.

Hrușciov se afla la apogeul carierei sale atât pe plan internațional, cât și pe plan intern, în urma lansării în 1957 a Sputnik-ului rusesc, care a uimit întreaga lume, și a vizitei sale intens mediatizate în Statele Unite în 1959, astfel că liderii români continuau să urmeze cu obediență linia sovietică în comunismul mondial. Pe plan intern, represiunile de după 1958 i-au asigurat lui Gheorghiu-Dej o largă colaborare din partea intelighenției. Existau semne de creștere a nivelului de trai al populației, baza industrială se lărgea, iar campaniile de colectivizare continuau. România intra în noul deceniu ca un aliat de încredere, în aparență, al sovieticilor, condusă de o oligarhie solidară, strâns unită în jurul unui lider lipsit de scrupule. Însă, după ce Moscova a lansat o nouă campanie împotriva lui Stalin în 1961, Gheorghiu-Dej a simțit că autoritatea sa devenise suficient de puternică: el a provocat și a surprins Kremlinul, propriul partid și Occidentul prin decizia de a provoca un divorț față de URSS. În mai puțin de cinci ani, România, cândva satelitul cel mai loial al Uniunii Sovietice, s-a transformat într-un aliat rebel, iritant chiar.

Opoziția față de hrușciovism

Îngrijorați de „al doilea dezgheț” al lui Hrușciov, dejiștii au încercat să reziste destalinizării prin elaborarea unei strategii naționale de a atrage intelighenția și de a crea punți între elita de partid și populație. Conducerea comunistă română a reușit să-și construiască o platformă a anti-destalinizării în jurul conceptelor de industrializare, autonomie, suveranitate și mândrie națională. Scopul lui Gheorghiu-Dej era acela de a menține relații apropiate cu liderii sovietici fără a imita eforturile acestora de a demola mitul lui Stalin. Pentru români, lupta împotriva „cultului personalității” echivala cu descrierea nucleului conducător al partidului ca bastion al ortodoxiei leniniste.

Cele două evenimente care au avut loc în PMR la începutul anilor 1960 – Congresul al III-lea (20-28 iunie 1960) și Plenara Comitetului Central (30 noiembrie-5 decembrie 1961) – au pus accentul pe industrializarea rapidă pentru a crea o susținere de masă pentru partid și pentru a da substanță pretențiilor patriotice „antihegemonice” ale echipei lui Dej. Această accentuare a atașamentului liderilor față de interesele naționale a devenit un element cheie al strategiei partidului de a câștiga de partea sa atât intelighenția, cât și masele.

¹⁵² Pentru detalii cu privire la retragerea trupelor sovietice din România, vezi Ioan Scurtu (coord.), *România. Retragerea trupelor sovietice. 1958*, București, Arhivele Naționale ale României - Editura Didactică și Pedagogică R. A., 1996; vezi și Sergiu Verona, *Military Occupation and Diplomacy. Soviet Troops in Romania, 1944-1958*, Durham, N.C., Duke University Press, 1992.

Gheorghiu-Dej s-a asigurat că această linie internă, aflată în pregătire, nu va irita Kremlinul. În timpul celor mai importante conferințe și întruniri comuniste internaționale, delegații români adoptau poziții mai prosovietice decât colegii lor maghiari și polonezi. Atunci când, în vara lui 1958, Moscova a criticat noul program al Ligii Comuniștilor din Iugoslavia ca fiind „revizionist”, românii au susținut în totalitate poziția sovietică. La nivel oficial cel puțin, relațiile dintre conducerile PMR și PCUS nu fuseseră niciodată mai cordiale.

Din documentele PCR, însă, reiese că acest lucru era departe de a fi adevărat: în diferite ocazii, Gheorghiu-Dej a insistat în timpul unor discuții particulare asupra faptului că partidul său se maturizase și că relațiile dintre țările socialiste trebuiau să fie guvernate de principiile egalității depline și a independenței naționale. În același timp, pe măsură ce conflictul dintre Moscova și comuniștii albanezi se adâncea, Gheorghiu-Dej i-a oferit Moscovei sprijinul său total. Implicit, după cum știa și el foarte bine, aceasta însemna că Bucureștii erau gata să susțină Kremlinul în iminenta confruntare cu comuniștii chinezi, patronii liderului albanez, Enver Hodja. Moscova privea partidul român ca fiind cel mai loial și a decis să folosească evenimentul de la București din iunie 1960 ca pe o repetiție pentru atacul împotriva Albaniei (și, indirect, împotriva partidului lui Mao) plănit pentru conferința comunistă internațională din noiembrie.

Nikita Hrușciov – primul secretar al Comitetului Central al PCUS și președintele Consiliului de Miniștri al URSS – a participat în persoană la Congresul al III-lea al PMR, după cum au făcut-o și alte numeroase figuri cheie ale comunismului mondial. Congresul nu a instituit schimbări majore în politicile PMR și a dovedit că liderii PMR erau uniți, iar Gheorghiu-Dej deținea controlul absolut al partidului.

Cu toate acestea, efectele încercării eșuate ale așa-zisei facțiuni Chișinevschi-Constantinescu de a pune în discuție răspunderea lui Gheorghiu-Dej pentru greșelile perioadei staliniste s-au făcut simțite din nou: Constantin Pîrvulescu, unul dintre membrii din ilegalitate ai partidului, și-a pierdut calitatea de membru al Biroului Politic și al Comitetului Central, precum și poziția de președinte al Comisiei Controlului de Partid (a fost înlocuit de Dumitru Coliu, un veteran cominternist, adept al liniei dure). Eliminarea lui Pîrvulescu a fost legată de atitudinea sa față de încercarea lui Chișinevschi și a lui Constantinescu de a-l detrona pe Gheorghiu-Dej, al cărui prieten apropiat, Ion Gheorghe Maurer – nominal, șef al statului la vremea aceea – i-a luat locul în Biroul Politic. Un an mai târziu, Maurer l-a înlocuit pe Chivu Stoica – un activist notoriu pentru mediocritatea sa – în funcția de președinte al Consiliului de Miniștri, poziție pe care o va păstra până la pensionarea sa în 1974.

Importanța Congresului al III-lea al PMR rezidă, însă, în lansarea unui program economic pe termen lung (care a fost extins până în anul 1965), care prevedea industrializarea rapidă a țării, în special a industriilor metalurgică și constructoare de mașini. Congresul a discutat rezultatele precedentului plan cincinal și a aprobat proiectul noului plan șesenal. Prioritatea absolută a ambelor planuri o reprezenta construirea unui combinat siderurgic imens la Galați. Cu privire la agricultură, Gheorghiu-Dej a raportat în fața congresului că un număr de 680 000 de familii de țărani, având în proprietate 1,8 milioane de hectare, nu erau încă integrate în sectorul socialist, însă a afirmat că procesul de colectivizare a agriculturii românești se va finaliza până în 1965. (Încheierea procesului de colectivizare va fi anunțată, de fapt, în aprilie 1962).

În același timp, congresul a aprobat o mobilizare de masă fără precedent pentru îndeplinirea obiectivelor economice ale partidului¹⁵³. Pentru români, dezvoltarea potențialului industrial propriu, pe lângă sectorul agricol, era o problemă de prestigiu, iar politica economică a României a fost cauza unei polemici violente între București și Moscova, care a atins apogeul în aprilie 1964, când românii au dat publicității o curajoasă „declarație” cu

¹⁵³ Pentru o analiză aprofundată a Congresului al III-lea al PMR, vezi Ghiță Ionescu, *Communism in Rumania*, pp. 316-325.

privire la criza comunismului mondial, sfidând pretențiile sovietice de supremație în cadrul blocului. Primele semne ale acestui conflict au trecut însă neobservate, atât de către delegații la Congresul al III-lea, cât și de observatorii străini, care erau convinși că relațiile dintre Moscova și București erau mai bune ca oricând.

Până la începutul anului 1962, și în mod evident în perioada 1960-1961, Gheorghiu-Dej a continuat să susțină cu loialitate statutul hegemonic al Moscovei în cadrul blocului și al mișcării comuniste internaționale. Activiști de partid români au fost trimiși în continuare la Moscova pentru a participa la cursurile școlilor de partid ale PCUS, limba rusă a rămas obligatorie în licee și universități, iar declarațiile rituale cu privire la rolul decisiv al Uniunii Sovietice în „eliberarea țării de sub jugul fascist” erau rostite în toate ocaziile importante. Cu alte cuvinte, Congresul al III-lea a semnalat o continuitate în privința atitudinii tradiționale prosovietice a României în cadrul comunismului mondial și a confirmat voința liderilor PMR de a nu se îndepărta de la viziunea lor ortodoxă asupra construcției socialiste.

În octombrie 1961 a avut loc un eveniment important pentru comunismul mondial: Congresul al XXII-lea al PCUS, la care Hrușciiov s-a angajat într-o nouă campanie împotriva lui Stalin și i-a atacat public pe albanezi pentru „activitățile lor schismatice, fracționiste și subversive” în mișcarea comunistă mondială. Zhou Enlai, în calitate de conducător al delegației chineze, a exprimat nemulțumirile Chinei față de politicile sovietice. Staliniștilor înrăiți le-a displicut renunțarea lui Hrușciiov la dogma „dictaturii proletariului” și anunțul că PCUS se va transforma într-un „partid al întregului popor”, iar Uniunea Sovietică într-un „stat al întregului popor”. Comunismul mondial intrase într-o perioadă de convulsii, iar ruptura totală dintre cele două centre rivale ale sale, Moscova și Beijing, părea inevitabilă.

Partidele comuniste din întreaga lume și, în special, cele din „lagărul socialist” s-au angajat în analize profunde ale propriilor tradiții istorice și au luat poziție în polemica din ce în ce mai acută dintre Moscova și albanezii susținuți de Beijing. Liderii români au înțeles că deciziile luate de Moscova, inclusiv expulzarea corpului lui Stalin din Mausoleul lui Lenin, vor avea consecințe pentru toate țările din regiune. În timp ce aplauda din obișnuință linia leninistă a PCUS sub conducerea lui Hrușciiov, Gheorghiu-Dej pregătea cu grijă dezbaterile din interiorul partidului său cu privire la lecțiile Congresului al XXII-lea al PCUS. Ultimul lucru de care avea nevoie era să îngăduie ca aceste dezbateri să se transforme în încercări de reevaluare a rolului său în epurările staliniste. Cu perspicacitate, răbdare și cinism, liderii români au organizat lupta împotriva „consecințelor cultului personalității” în așa fel încât să se prezinte ca adevărați destalinizatori *avant la lettre*.

Plenara Comitetului Central din 30 noiembrie-5 decembrie 1961 a fost un eveniment crucial, cu prilejul căruia Gheorghiu-Dej și-a afișat din nou susținerea necondiționată pentru linia internațională a lui Hrușciiov, criticând deviația albaneză. Gheorghiu-Dej era gata să se plaseze de partea Moscovei în conflictul cu Enver Hodja (cu Mao Tzedun, adică), atât timp cât nu era împins să-și facă autocritica în privința trecutului său stalinist din România. Principalele probleme ce urmau să fie abordate la plenară au fost trecute în revistă în cadrul ședinței Biroului Politic din 29 noiembrie 1961¹⁵⁴. În discursul rostit la plenară, Gheorghiu-Dej a adoptat un ton aspru față de Enver Hodja și camarazii acestuia¹⁵⁵.

Plenara i-a oferit lui Gheorghiu-Dej o excelentă ocazie pentru a se angaja într-o pseudoliberalizare. Toate greșelile din istoria partidului – a susținut el cu seninătate – se făcuseră fie înainte de intrarea sa în eșalonul de vârf al partidului, fie împotriva voinței sale.

¹⁵⁴ La ședința Biroului Politic din 29 noiembrie 1961 au luat parte Gheorghiu-Dej, Apostol, Bodnăraș, Borilă, Chivu Stoica, Ceaușescu, Drăghici, Maurer, Moghioroș, Coliu, Răutu, Sălăjan, Voitec și Dalea.

¹⁵⁵ Vezi versiunea în limba engleză, *Report of the Delegation of the Rumanian Workers' Party Which Attended the Twenty-second Congress of the CPSU – Submitted to the Plenum of the CC, RWP held between November 30 and December 5, 1961*, în Gheorghe Gheorghiu-Dej, *Articles and Speeches. June 1960 – December 1962*, București, Editura Meridiane, 1963, p. 291.

Pretinzându-se adevăratul apărător al principiilor leniniste privind conducerea colectivă și „normele sănătoase ale vieții de partid”, Gheorghiu-Dej a denunțat facțiunile Pauker-Luca-Georgescu și Chișinevschi-Constantinescu ca fiind responsabile pentru ororile staliniste din România. Potrivit lui Dej, dacă el și colaboratorii săi apropiați nu ar fi existat, trădători ca Ștefan Foriș sau Lucrețiu Pătrășcanu ar fi distrus partidul în anii 1940. În această construcție, adaptată intereselor lui Dej și ale oamenilor săi, întreaga istorie a partidului apărea ca o luptă continuă între nucleul sănătos, proletar și patriotic, condus de Gheorghiu-Dej, și bande succesive de ticăloși schismatici¹⁵⁶.

Plenara care trebuia să pună în practică destalinizarea a devenit o manifestare menită să consolideze o viziune ultrastalinistă asupra istoriei partidului. Sărbătorit ca salvatorul providențial al însăși existenței partidului, Gheorghiu-Dej i-a condamnat pe „deviatorii de dreapta” Pauker, Luca și Georgescu pentru faptul că acționaseră ca „un grup separat, ridicat deasupra organelor alese ale partidului”¹⁵⁷. De fapt, în discursul său, Gheorghiu-Dej a codificat noua versiune oficială a istoriei PMR, care sublinia acțiunile abominabile ale „grupului fracționist antipartinic” și, implicit, îi disculpa pe dejiști¹⁵⁸.

La aceeași plenară din 1961, ministrul de interne al lui Dej și șeful Securității, Alexandru Drăghici, a declarat că „grupurile fracționiste (Pauker, Luca și ceilalți) au transformat ministerele pe care le controlau în adevărate feude personale, izolându-le de partid și sustrăgându-le controlului acestuia”¹⁵⁹. Ana Pauker (decedată din 1960) și ceilalți membri ai conducerii care fuseseră epurați au fost acuzați că s-au folosit de pozițiile influente pe care le dețineau în 1944-1948 pentru a admite (sau a invita chiar) în partid foști membri ai Gărzii de Fier, precum și numeroși oportuniști și carieriști.

Principalul discurs al lui Gheorghiu-Dej, ca și discursurile celorlalți participanți, printre care primul ministru Ion Gheorghe Maurer, membrii Biroului Politic Petre Borilă, Emil Bodnăraș, Nicolae Ceaușescu, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș și Leonte Răutu, precum și numeroși veterani ai partidului, i-au denunțat pe cei „multă vreme emigrați în Uniunea Sovietică”, „străini de realitățile din țară”, pentru adoptarea metodelor și practicilor criminale staliniste. Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu au fost descriși ca fiind singurii responsabili pentru politicile staliniste urmate anterior, care erau opuse liniei „naționale”, „patriotice” și, implicit, „antistaliniste” reprezentate de Gheorghiu-Dej și tovarășii săi apropiați. Printre cei care au susținut cel mai viguros această abordare naționalistă în formare s-au numărat foști militanți din Biroul pentru Emigranții Români de la Moscova și cândva colaboratori fideli ai lui Pauker, precum Petre Borilă (fost comisar politic în Războiul Civil din Spania și birocrat cominternist), Leonte Răutu, Dumitru Coliu și, chiar mai vituperant decât alții, Valter Roman. Ultimul, deși nu era membru al Comitetului Central, a fost invitat de Gheorghiu-Dej să participe și să ia cuvântul la această plenară decisivă.

Propagat cu abilitate, mitul luptei dintre comuniștii loiali lui Gheorghiu-Dej și „moscoviții” Anei Pauker a servit ca suport ideologic pentru noul stadiu al relațiilor dintre București și Moscova. Nu a fost deci exagerat, din punctul de vedere al lui Gheorghiu-Dej, ca acesta să declare la ședința Biroului Politic din 7 decembrie 1961 că plenara care tocmai se încheiase pe 5 decembrie a fost, probabil, „cea mai frumoasă [plenară] ținută vreodată”. La aceeași întrunire a Biroului Politic, Gheorghiu-Dej i-a lăudat pe Valter Roman, Gheorghe Vasilichi, Gheorghe Gaston Marin, Petre Borilă și Nicolae Ceaușescu pentru discursurile

¹⁵⁶ Pentru documentele plenarei, vezi *Dosarul Ana Pauker. Plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român din 30 noiembrie – 5 decembrie 1961*, 2 vol., selectarea și editarea documentelor, studiu introductiv și note: Elis Neagoe-Pleșa, Liviu Pleșa, cuvânt înainte de Florin Constantiniu, București, Editura Nemira & CNSAS, 2006.

¹⁵⁷ Citat în Robert King, *A History of the Romanian Communist Party*, Stanford, Hoover Institution Press, 1980, p. 92.

¹⁵⁸ Gheorghe Gheorghiu-Dej, *Articles and Speeches. June 1960 – December 1962*, pp. 278-279.

¹⁵⁹ *Ibidem*.

rostită la plenară. Mai mult, Gheorghiu-Dej a subliniat că i-a plăcut modul în care Ceaușescu a vorbit liber și a spus „lucruri foarte frumoase”¹⁶⁰. Nu a fost, deci, întâmplător faptul că Gheorghiu-Dej a insistat ca toate discursurile pregătite pentru plenară să fie publicate, și nu numai cele care fuseseră ținute efectiv. În opinia sa, nou creată hagiografie de partid (și, desigur, corespondenta ei, demonologia revizuită) trebuiau să devină „bunuri publice”. După cum subliniaseră Maurer și Valter Roman, era important ca întreg partidul să știe că protejarea cadrelor sănătoase împotriva persecuțiilor i se datora în primul rând lui Gheorghiu-Dej și că nu era nevoie ca partidul să procedeze la reabilitări postume.

Aparatul de propagandă al partidului, condus de Leonte Răutu, s-a folosit cu promptitudine de tezele dezvoltate la Plenara Comitetului Central din 1961 și a construit o nouă versiune a istoriei PCR, impregnată de mitul „rădăcinilor naționale” ale dejiștilor și de meritele lor în demascarea nemiloșilor dușmani ai clasei muncitoare române. Este important de subliniat rolul central jucat de Leonte Răutu în crearea mitologiei PMR. Răutu, împreună cu Silviu Brucan, Ștefan Voicu, Sorin Toma, Nestor Ignat, Nicolae Moraru, Mihail Roller și Traian Șelmaru, fusese unul dintre cei mai virulenți critici ai democrației pluraliste și ai sistemului multipartidist. Un expert în adaptare politică și supraviețuire, Răutu a fost de fapt dictatorul culturii românești până la moartea lui Gheorghiu-Dej. În timpul campaniilor jdanoviste de la sfârșitul anilor 1940 și începutul anilor 1950, el a condus demascarea criticilor și poezilor „estetizanți” și „decadent-burghezi”. Mai târziu, în special după 1961, când PMR a încercat să-și lărgescă clientela intelectuală, Răutu a condus procesul de „reconsiderare a moștenirii culturale”. Manevrele sale bine concepute de manipulare a istoriei PCR și de inventare a unei strategii „naționale” a acestuia au avut succes. Adjunctul și totodată colaboratorul său de încredere a fost Paul Niculescu-Mizil, șeful Secției de Propagandă, care, după 1965, i-a succedat lui Răutu ca ideolog șef al partidului.

În acest cadru, Ceaușescu a devenit unul dintre cei mai ardenți avocați ai înfloritoareii „linii independente” a României. În discursul său la plenara din noiembrie-decembrie 1961, cuvântarea care i-a plăcut atât de mult lui Gheorghiu-Dej, Ceaușescu îi atacase pe Pauker, Luca și Georgescu pentru „deviaționism de dreapta”. El l-a criticat vehement și pe Marcel Pauker (Luximin) pentru presupusele sale activități criminale din timpul luptelor intrapartinice din 1928-1929. (Luximin fusese ucis cu mult timp înainte, în timpul epurărilor sovietice din anii 1930, iar Ceaușescu, care avea patruzeci și trei de ani, nu-l cunoscuse personal niciodată.) Acest discurs l-a ajutat pe Ceaușescu să intre și mai mult în grațiile lui Gheorghiu-Dej. Profitând de implicarea sa în activitatea curentă a aparatului de partid, Ceaușescu își formase deja un grup de susținători în interiorul partidului, care s-au obișnuit cu stilul și obiceiurile sale. După 1961, Gheorghiu-Dej l-a numit pe Ceaușescu șef al direcției organizatorice, care includea secția Comitetului Central care se ocupa de organizarea partidului și secția care supraveghea „organele speciale”, adică aparatul de securitate, armata și procuratura. Trebuie accentuată asocierea directă a lui Ceaușescu cu Gheorghiu-Dej în perioada 1956-1965, pentru că altfel triumful său asupra unor adversari atât de puternici precum Gheorghe Apostol sau Alexandru Drăghici ar fi de neînțeles. Pentru Gheorghiu-Dej, Ceaușescu reprezenta încarnarea perfectă a unui aparatcic stalinist. Gheorghiu-Dej îl considera un locotenent modest, rezervat, muncitor și profund loial. Rezolvând cu succes unele dintre cele mai dificile probleme care-l preocupaseră pe Gheorghiu-Dej de-a lungul anilor – inclusiv colectivizarea forțată a agriculturii, epurările continue și hărțuirea intelectualilor critici – cel mai tânăr membru al Biroului Politic a menținut o atitudine respectuoasă față de secretarul general și față de ceilalți membri mai vechi ai Biroului Politic (Emil Bodnăraș și Ion Gheorghe Maurer). Desigur, Ceaușescu îl criticase pe Drăghici pentru „comiterea de abuzuri” și pentru „încălcări ale legalității socialiste”, dar asta se întâmplase în

¹⁶⁰ Dej, Apostol, Bodnăraș, Borilă, Chivu Stoica, Ceaușescu, Maurer, Drăghici, Moghioroș, Coliu, Răutu, Sălăjan și Voitec au luat parte la ședința Biroului Politic din ziua de 7 decembrie 1961.

timpul lunilor agitate care au urmat Congresului al XX-lea al PCUS. Disidența, răzvrătirea sau gândirea critică nu reprezentaseră niciodată o tentație pentru el. Dimpotrivă, acuzația pe care i-a adus-o lui Constantinescu la Plenara Comitetului Central din decembrie 1961 a exploatat prejudecățile antiintelectuale, adânc înrădăcinate, ale partidului. Câțiva ani mai devreme, după plenarele din 1957 și 1958, împreună cu Dumitru Coliu (Dimităr Colev), pe atunci președintele Comisiei Controlului de Partid, Ceaușescu orchestrase cu grijă epurări care, pe lângă excluderea a mii de cadre importante din partid, au avut un efect demobilizator asupra membrilor vechii gărzi a PCR. Spre deosebire de Constantinescu, care în conversații particulare obișnuia să deplângă rolul esențial jucat de Gheorghiu-Dej în „bizantinizarea” vieții de partid¹⁶¹, se pare că lui Ceaușescu îi făcea o plăcere deosebită să satisfacă și să cultive pasiunea lui Gheorghiu-Dej pentru disimulare și intrigă¹⁶². Cu toate acestea, Ceaușescu a evitat orice deviație de la ceea ce el considera a fi dogma leninistă clasică.

Gheorghiu-Dej a decis să sarbătorească încheierea procesului de colectivizare a agriculturii prin organizarea unei plenare speciale a Comitetului Central al PMR pe 23-25 aprilie 1962 și a unei sesiuni speciale a Marii Adunări Naționale în București, pe 27-30 aprilie 1962, la care au participat 11 000 de țărani, numărul țăranilor invitați fiind o referire directă la numărul țăranilor căzuți victime în timpul Răscoalei din 1907¹⁶³, cifră exagerată acreditată de propaganda comunistă. Din punct de vedere ideologic, a insistat Gheorghiu-Dej, acest eveniment însemna finalizarea construcției bazei materiale a noii ordini și trecerea la „desăvârșirea construcției socialiste în România”.

Izbucnirea în 1962-1963 a polemicilor declarat ostile dintre partidele sovietic și chinez¹⁶⁴, precum și dificultățile lui Hrușciiov ca urmare a crizei rachetelor din Cuba, le-au permis comuniștilor români să scape de sub dominația Moscovei. În ședințele Biroului Politic român, precum și în corespondența personală cu Hrușciiov, Gheorghiu-Dej a criticat conducerea sovietică pentru faptul că nu-i informase pe comuniștii români de intenția sa de a instala rachete sovietice în Cuba. În timpul vizitei sale oficiale la București din perioada 24-25 iunie 1963, Hrușciiov a admis criticile după cum urmează: „Tovarășe Dej, m-ai criticat pentru faptul că am trimis rachete în Cuba și nu ți-am spus. Este adevărat, ar fi trebuit să-ți spunem. I-am explicat tovarășului Ceaușescu cum s-a întâmplat. Cu excepția ta, toți au știut despre asta”. (Ceaușescu fusese în Uniunea Sovietică înainte de călătoria lui Hrușciiov, pentru a pregăti vizita liderului sovietic suprem)¹⁶⁵. În timpul următoarei vizite a lui Hrușciiov în România, pe 3-7 octombrie 1963, Gheorghiu-Dej a dat glas și temerilor românilor în legătură cu un eventual război nuclear ca rezultat al crizei cubaneze: „Trebuie să-ți spun, Nikita Sergheevici, că niciodată de la eliberare [august 1944] încoace nu m-am simțit ca în timpul crizei din Marea Caraibelor, când se părea că suntem pe marginea prăpastiei, că totul stătea în cumpănă și că numai un pas ne despărțea de o catastrofă nucleară. Când am auzit despre decizia de a retrage rachetele din Cuba, am răsuflat ușurat. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a menține pacea”¹⁶⁶.

Pe măsură ce schisma sino-sovietică se adâncea, Gheorghiu-Dej și-a atribuit rolul de mediator între cele două centre comuniste rivale. În loc să urmeze calea Moscovei în relațiile cu celelalte partide și state comuniste, Gheorghiu-Dej a început să dezvolte legături independente cu acestea. Ceaușescu a fost și el implicat în diplomația mișcării comuniste

¹⁶¹ Informații comunicate de Cristina Luca-Boico și Leonte Tismăneanu.

¹⁶² Veterani ai PCR confirmă faptul că Dej devenise din ce în ce mai suspicios, suspectându-i chiar și pe cei mai apropiați colaboratori ai săi de inițierea unor comploturi pentru a-i submina puterea.

¹⁶³ Vezi Gheorghe Buzatu Mircea Chirițoiu (editori), *Agresiunea comunismului în România*, vol. 1, p. 33.

¹⁶⁴ Pentru o analiză subtilă a rolului jucat de Hrușciiov în criza chino-sovietică, vezi Capitolul 7, *Khrushchev and the Sino-Soviet Schism*, în Vladislav Zubok, Constantine Pleshakov, *Inside the Kremlin's Cold War. From Stalin to Khrushchev*, Cambridge, Mass., Harvard University Press, 1996, pp. 210-235.

¹⁶⁵ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 214.

¹⁶⁶ *Ibidem*.

mondiale. Împreună cu primul ministru, Ion Gheorghe Maurer, el a mers în China, Coreea de Nord și Uniunea Sovietică în anii 1963 și 1964, pentru convorbiri cu Mao, Kim Ir Sen și Hrușciiov. În același timp, PCR a susținut viziunea policentrică și antihegemonică asupra comunismului mondial a liderului comunist italian, Palmiro Togliatti, formulată în tezele pe care acesta le-a scris cu puțin înainte de moartea sa în august 1964. La mijlocul anilor 1960, J. F. Brown făcea următoarea observație în privința rolului jucat de comuniștii români în timpul polemicilor violente dintre partidul comunist sovietic și cel chinez: „Mao și întreaga dispută chino-sovietică au întărit extraordinar de mult prestigiul și respectul de sine al Partidului Comunist Român. Considerat întotdeauna unul dintre cele mai lipsite de influență din întregul bloc, acesta și-a asumat acum o importanță întrecută doar de cea a partidului sovietic și a celui chinez. Datorită eforturilor impresionante depuse pentru mediere și datorită sfidării Moscovei, a câștigat o admirație și un respect considerabile”¹⁶⁷.

„Devierea” română – o pretinsă versiune a comunismului național – a condus la reușita încercărilor grupului conducător de a restructura ideologia oficială și de a asimila valori populiste și naționaliste. „Sursa tensiunilor sovieto-române din anii 1960 o reprezintă nemulțumirile și aspirațiile generate de așteptările pentru schimbare în contextul înapoierii politice”, comenta pertinent Joseph Rothschild începuturile disputei româno-sovietice¹⁶⁸.

Disputa a devenit deschisă în 1962-1963, în urma controverselor asupra strategiilor pe termen lung privind integrarea economiilor est-europene cu cea sovietică și încercările lui Hrușciiov de a transforma România într-o bază agricolă pentru țările mai dezvoltate din punct de vedere industrial din cadrul CAER, precum și asupra interpretării unor noțiuni precum „suveranitate națională”, „independență economică”, „sprijin reciproc” și „internaționalism socialist”. Gheorghiu-Dej și tovarășii săi au organizat o campanie propagandistică de succes îndreptată împotriva presiunilor economice sovietice asupra României și ca urmare au reușit să creeze o nouă imagine a PMR, care apărea ca exponentul intereselor naționale românești împotriva planurilor Moscovei de a transforma România într-un hinterland agricol al blocului sovietic. Disputa dintre Moscova și București a fost, în primul rând, de natură economică. Aceasta își are originea în propunerile de „diviziune și specializare a producției în cadrul lagărului socialist” sub un „consiliu de planificare” supranațional, făcute de Hrușciiov și susținute puternic de liderii polonez, est-german și cehoslovac (Władysław Gomułka, Walter Ulbricht și Antonin Novotny). Toate complexele de inferioritate ale liderilor români, îndelung acumulate, au explodat în această confruntare: profitând de faptul că poziția lui Hrușciiov în cadrul comunismului mondial și al propriului partid se șubreziise, Gheorghiu-Dej a decis, pentru prima dată în cariera sa politică, să se opună direct dictatului sovietic. Nu lipsiți de motive, comuniștii români au obiectat că Moscova nu sprijinea eforturile lor de accelerare a industrializării țării prin dezvoltarea industriei chimice și a celei energetice. Lui Gheorghiu-Dej și echipei sale nu le convenea deloc ideea ca România (împreună cu Bulgaria, probabil) să fie tratată ca un fel de hinterland agricol al unui sistem economic integrat, condus de sovietici.

În iunie 1962, CAER a adoptat un document intitulat „Principiile Diviziunii Internaționale a Muncii”, redactat, printre alții, de specialistul sovietic în geografie economică E. B. Valev, care reafirma ideea „colaborării economice socialiste” în sensul unei diviziuni a muncii în cadrul blocului socialist între nordul industrializat și sudul agrar¹⁶⁹. Ideea a fost sprijinită puternic de Cehoslovacia și de Republica Democrată Germană, cele mai

¹⁶⁷ Vezi J. F. Brown, *Eastern Europe*, în Leopold Labedz (coord.), *International Communism after Khrushchev*, Cambridge, Mass., MIT Press, 1965, p. 79.

¹⁶⁸ Vezi Joseph Rothschild, *Return to Diversity. A Political History of East Central Europe since World War II*, New York, Oxford University Press, 1989, p. 162.

¹⁶⁹ Vlad Georgescu, *The Romanians. A History*, London, I. B. Tauris, 1991, p. 245.

industrializate dintre țările „frățești”¹⁷⁰. Dar comuniștii români nu împărtășeau acest punct de vedere. „Gheorghiu-Dej a fost pus într-o stare de intensă disonanță”, observa Ken Jowitt. „Apărarea directă a programului de industrializare (...) a necesitat adoptarea unei poziții aflate în opoziție crescândă față de Uniunea Sovietică și inițierea unei politici care avea ca obiective principale suveranitatea statului și a partidului”¹⁷¹.

Declarația oficială din aprilie 1964, care este considerată „declarația de independență” a comuniștilor români, a arătat faptul că dezbaterile asupra planului Valev convinsese elita conducătoare română că programul de industrializare pe scară largă putea fi realizat numai prin independența statului-partid față de Uniunea Sovietică¹⁷². După cum a arătat Michael Shafir, elita comunistă română a decis să „devină nu numai întruchiparea dezvoltării industriale, ci și a aspirațiilor naționale de independență”¹⁷³. Această independență coincidea cu destalinizarea care era în plină desfășurare în majoritatea țărilor blocului sovietic, manifestându-se prin evenimente ca publicarea romanului lui Alexandr Soljenițin *O zi din viața lui Ivan Denisovici* în URSS sau a simpozionului dedicat lui Kafka în Cehoslovacia. Cu alte cuvinte, românii nu încercau numai să se desprindă de sub hegemonia Moscovei, ci adoptau și o strategie de izolare a partidului lor (și a țării) de efectele contagioase ale campaniilor antistaliniste duse în alte state leniniste ca urmare a Congresului al XXII-lea al PCUS. Respingerea hrușciovismului ca fiind imperialism stalinist a reprezentat, pentru Gheorghiu-Dej și acoliții săi, o cale de a se opune deschiderii sistemului politic. Unitatea națională în jurul conducerii partidului al cărui lider suprem era Gheorghiu-Dej a fost corespondentul ideologic al repudierii pretențiilor Moscovei de a avea rolul conducător în cadrul blocului. Cu alte cuvinte, ruperea rândurilor pe plan internațional a însemnat uniformitate totală și strângerea fermă a rândurilor pe plan intern.

Programul de industrializare pe scară largă a României a fost susținut cu vehemență de către delegația română la CAER. Un rol important a jucat delegatul permanent al României la CAER, Alexandru Bârlădeanu, născut în Basarabia, un fost emigrant politic în URSS care cunoștea foarte bine limba rusă. Bârlădeanu, care era economist prin educație, fusese ministru al Comerțului Exterior în anii 1950, iar în anii 1960 devenise viceprim-ministru. El fusese implicat și înainte în confruntări directe cu Hrușcirov și cu alți lideri sovietici. Adresându-se Comitetului Executiv al CAER, pe data de 15 februarie 1963, el a pus sub semnul întrebării tutela sovietică și a apărât politica economică românească stabilită de Congresul al III-lea al PMR din 1960¹⁷⁴. Înfuriat de pledoaria lui Bârlădeanu în favoarea intereselor economice românești, Hrușcirov a cerut eliminarea sa din guvernul român. În loc să se conformeze, Gheorghiu-Dej l-a promovat pe Bârlădeanu în poziția de membru supleant al Biroului Politic. Plenara Comitetului Central al PMR din 5-8 martie 1963 a aprobat poziția adoptată de Bârlădeanu la sesiunea CAER. Au existat de asemenea zvonuri că Gheorghiu-Dej i-ar fi scris o scrisoare lui Hrușcirov pentru a-l informa că PMR nu-și va modifica planurile economice și că orice presiuni pentru schimbarea acestor planuri vor obliga România să iasă din CAER¹⁷⁵.

Pentru că se profila o polemică dură, Moscova a decis să trimită o delegație oficială la București. Pe 24 mai 1963 a sosit la București o delegație sovietică sub conducerea lui

¹⁷⁰ Vezi H. Gordon Skilling, *Communism National and International. Eastern Europe after Stalin*, Toronto, University of Toronto Press and Canadian Institute of International Affairs, 1964, p. 152.

¹⁷¹ Kenneth Jowitt, *Revolutionary Breakthroughs and National Development. The Case of Romania, 1944-1965*, Berkeley, University of California Press, 1971, pp. 203, 214.

¹⁷² E. B. Valev a publicat în aprilie 1964 un articol privind crearea unui „complex economic interstatal” care urma să cuprindă porțiuni din sudul Uniunii Sovietice, sud-estul României și nordul Bulgariei; vezi Vlad Georgescu, *The Romanians*, p. 245.

¹⁷³ Michael Shafir, *Romania – Politics, Economics and Society*, p. 48.

¹⁷⁴ Vezi comentariile lui Bârlădeanu cu privire la intervenția sa în Lavinia Betea, *Alexandru Bârlădeanu despre Dej, Ceaușescu și Iliescu*, București, Editura Evenimentul Românesc, 1997, pp. 150-151.

¹⁷⁵ Vezi Ghiță Ionescu, *Communism in Rumania*, p. 339.

Nikolai Podgornî, membru al Prezidiului și secretar al Comitetului Central al PCUS, dar nu s-a putut ajunge la nici o înțelegere. Dezvoltarea conflictului chino-sovietic a servit linia independentă a Bucureștiului. Prin urmare, pe 22 iunie 1963, comuniștii români au dat o nouă dovadă de independență față de Moscova prin publicarea unui rezumat al scrisorii trimise de Partidul Comunist Chinez către Comitetul Central sovietic pe 14 iunie 1963, pe care nici o altă țară comunistă din Europa de Est, în afară de Albania, nu a îndrăznit să o publice. Între timp, tensiunile în relațiile cu URSS s-au intensificat în cadrul colegiului editorial al „World Marxist Review”, revista care se publica la Praga și la care liderii români Ion Gheorghe Maurer și Nicolae Ceaușescu contribuiseră cu articole în care susțineau linia autonomistă și „neutralistă” a partidului lor. În diferite ocazii, reprezentantul PMR, Barbu Zaharescu, s-a opus eforturilor partidelor promoscovite de a transforma revista într-o tribună antichineză.

Cu toate acestea, după cum notează H. Gordon Skilling, comuniștii români au continuat pentru o vreme să sprijine Moscova în disputa chino-sovietică¹⁷⁶. Faptul că aveau divergențe cu Moscova nu însemna că aprobau linia belicoasă maoistă în relațiile internaționale. Mai degrabă, comuniștii români respingeau pur și simplu eforturile lui Hrușciiov de a reface dominația sovietică totală asupra mișcării comuniste mondiale¹⁷⁷.

Din moment ce simțeau că se maturizaseră și că aveau o bază politică internă din ce în ce mai largă pentru inițiativele lor economice și de politică externă, românii s-au opus ferm practicii de stigmatizare a altor partide drept „antileniniste”, „deviaționiste” și așa mai departe. În toamna lui 1963, liderii PCR au organizat ședințe restrânse pentru informarea aparatului de partid în privința divergențelor crescânde cu Moscova. Tonul discuțiilor era rezervat, dar semnificația discursurilor era clară: Gheorghiu-Dej pregătea partidul pentru o confruntare directă cu încercarea sovieticilor de a impune alinierea totală în lupta împotriva Beijingului. Dintre membrii Biroului Politic care au luat cuvântul la aceste ședințe secrete, cel mai vehement în criticarea lui Hrușciiov a fost primul ministru Maurer. Agenții sovietici au informat imediat Kremlinul că liderii români duceau o campanie antimoscovită. Problema rețelei de agenți – agenturii – din România a constituit un subiect de discuție frecvent în cadrul întrunirilor la nivel înalt dintre cele două partide în 1964, românii exprimându-și indignarea în legătură cu neîncrederea sovieticilor, iar reprezentanții sovietici reproșându-le lui Gheorghiu-Dej și tovarășilor săi lipsa de atașament față de internaționalismul comunist.

Declarația PCR din aprilie 1964 cu privire la principalele probleme ale mișcării comuniste mondiale rezuma noua filosofie a PCR asupra relațiilor din cadrul blocului, a comunismului mondial și a relațiilor internaționale în general. În acest document fundamental, comuniștii români au repudiat conceptul sovietic al internaționalismului socialist și au subliniat angajamentul lor față de principiile independenței și suveranității naționale, al deplinei egalități, al neamestecului în treburile interne ale altor state și partide, precum și al cooperării bazate pe avantaj reciproc. Bârlădeanu, care, în calitate de delegat permanent al României la CAER, a fost implicat direct în disputele cu liderii sovietici, a avut un rol important în formularea textului acestui document inovativ, care respingea în mod direct statutul privilegiat al Moscovei în cadrul mișcării comuniste mondiale: „Dată fiind diversitatea condițiilor de construcție socialistă, nu există și nu pot exista tipare sau rețete unice; nimeni nu poate hotărî ce este just și ce nu pentru alte țări și alte partide. Elaborarea,

¹⁷⁶ H. Gordon Skilling, *Communism National and International*, p. 153, se referă la articolul publicat de Președintele Consiliului de Miniștri al României, Ion Gheorghe Maurer, în numărul din noiembrie 1963 al revistei „World Marxist Review”, sub titlul *The Firm Foundations of the Unity of the International Communist Movement*.

¹⁷⁷ Vezi instrucțiunile date de Gheorghe Gheorghiu-Dej delegației PCR – care urma să se deplaseze în China în primăvara anului 1964 – de a încerca să-i convingă pe comuniștii chinezi să întrerupă polemica împotriva Moscovei pentru cel puțin șase luni sau, mai bine, pentru un an, și apoi să se organizeze o conferință mondială a mișcării comuniste pentru a discuta chestiunile controversate. Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 218.

alegerea sau schimbarea formelor și metodelor construcției socialiste constituie un atribut al fiecărui partid marxist-leninist, un drept suveran al fiecărui stat socialist. (...) Este dreptul exclusiv al fiecărui partid de a-și elabora în mod independent linia politică, obiectivele concrete și căile și mijloacele de a le atinge, aplicând creativ adevărurile generale ale marxism-leninismului și concluziile care decurg în urma unei analize atente a experienței altor partide comuniste și muncitorești. (...) Nu există și nu poate exista un partid «părinte» și un partid «fiu», partide care sunt «superioare» și partide care sunt «subordonate»; mai degrabă există o mare familie a partidelor comuniste și muncitorești care au drepturi egale. (...) Nici un partid nu are sau nu poate avea un loc privilegiat sau nu poate impune linia sa sau opțiunile sale altor partide. Fiecare partid își aduce propria contribuție la dezvoltarea tezaurului comun al învățăturilor marxist-leniniste, la îmbogățirea formelor și metodelor practice ale luptei revoluționare pentru câștigarea puterii și construirea societății socialiste»¹⁷⁸.

În același timp, România a manifestat un interes crescând pentru îmbunătățirea relațiilor cu Occidentul. Unul dintre oamenii de încredere ai lui Gheorghiu-Dej, Gheorghe Gaston Marin (Grossman), viceprim-ministru și președinte al Comitetului de Stat pentru Planificare, a vizitat Statele Unite în 1963 și 1964¹⁷⁹, iar primul ministru, Ion Gheorghe Maurer, însoțit de Alexandru Bârlădeanu, a vizitat Franța în 1964¹⁸⁰. În vara lui 1964, PCR își câștigase recunoașterea atât pe plan național, cât și internațional datorită opoziției sale față de amestecul Uniunii Sovietice și devotamentului față de cultivarea autonomiei politice și economice a României. Pe 23 august 1964, la sărbătorirea a douăzeci de ani de la lovitura de stat antifascistă – care, se susținea oficial, dusese la fondarea Republicii Populare Române – delegația sovietică, condusă de Anastas Mikoian, președintele Prezidiului Sovietului Suprem, a fost obligată să accepte prezența delegației chineze condusă de primul ministru Zhou Enlai, ca și pe cea a delegației de partid și de stat albaneze, condusă de vicepremierul Hysni Kapo, într-un moment în care Albania comunistă rupsese practic relațiile oficiale cu URSS¹⁸¹. România reluse relațiile diplomatice cu Albania cu mai mult de un an înainte, prin trimiterea unui ambasador la Tirana în martie 1963.

„Naționalizarea ideologică”, pentru a folosi conceptul introdus de Zbigniew Brzezinski, le-a permis comuniștilor români să recupereze energiile sociale latente și să dezvolte un anumit sentiment de legitimitate politică pentru prima dată în istoria lor¹⁸². Reabilitarea figurilor proeminente ale intelighenței naționale a contribuit masiv la relaxarea politică și culturală internă. Această strategie de cooptare, pusă în practică de Leonte Răutu, a permis publicarea operelor, anterior interzise, ale unor importanți scriitori români, cum ar fi

¹⁷⁸ *Declarație cu privire la poziția Partidului Muncitoresc Român în problemele mișcării comuniste și muncitorești internaționale, adoptată de Plenara lărgită a CC al PMR din aprilie 1964*, București, Editura Politică, 1964. Pentru paragrafele citate, vezi H. Gordon Skilling, *Communism National and International*, pp. 153-154. Vezi și observațiile lui Bârlădeanu cu privire la importanța Declarației din aprilie 1964 în Lavinia Betea, *Bârlădeanu despre Dej, Ceaușescu și Iliescu*, pp. 152-158.

¹⁷⁹ De fapt, Gaston Marin a efectuat trei vizite oficiale în Statele Unite: în 1957, în noiembrie 1963 și în mai-iunie 1964. După propria mărturie, ultima sa vizită oficială în Statele Unite, din 1964, a fost cea mai importantă în privința relațiilor bilaterale; vezi Gheorghe Gaston Marin, *În serviciul României lui Gheorghiu-Dej*, pp. 212-229.

¹⁸⁰ Rezultatele vizitei delegației românești în Franța au fost discutate în ședința Biroului Politic din 4 august 1964. Oficialii de partid români au fost impresionați în mod deosebit de către de Gaulle; Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 219.

¹⁸¹ A fost propunerea lui Gheorghiu-Dej, aprobată de către Biroul Politic, de a invita delegații din toate țările „socialiste”, inclusiv din Iugoslavia și Cuba, la manifestările legate de sărbătorirea zilei de 23 august; vezi *Ibidem*, p. 219 și p. 342.

¹⁸² Vezi discuția legată de „auto-afirmarea României” – *The Romanian Self-Assertion* – în Zbigniew Brzezinski, *The Soviet Bloc. Unity and Conflict*, Cambridge, Mass., Harvard University Press, 1967, pp. 442-455. Brzezinski și-a modificat ulterior părerea și a caracterizat stăpânirea lui Ceaușescu drept epitomul totalitarismului extrem. Zbigniew Brzezinski, *The Grand Failure. The Birth and Death of Communism in the Twentieth Century*, New York, Scribner, 1989, pp. 134-135.

Tudor Arghezi, George Bacovia, Lucian Blaga, Octavian Goga, Nicolae Iorga, Liviu Rebreanu și Tudor Vianu. Printre intelectualii care au sprijinit platforma comunistă națională a partidului, deși cu grade diferite de entuziasm, s-au numărat figuri respectabile pre-revoluționare precum istoricii Andrei Oțetea, Constantin C. Giurescu și Constantin Daicoviciu, criticii literari G. Călinescu, Șerban Cioculescu și Vladimir Streinu, filozofii D. D. Roșca și Lucian Blaga, și sociologii Mihai Ralea, Traian Herseni și H. H. Stahl. Gheorghiu-Dej a fost lăudat în revistele literare de autori ca G. Călinescu, Eugen Barbu, Mihnea Gheorghiu, Demostene Botez și extrem de servilul președinte al Uniunii Scriitorilor, Mihai Beniuc, un simbol al stalinizării vieții culturale românești, care a condus această instituție până în februarie 1965¹⁸³.

Partidul, care în august 1944 număra nu mai mult de 1000 de membri, a suferit o transfigurare politică după 1960, devenind o mișcare consolidată, care pare să promoveze dezideratele naționale îndelung reprimite. Fără îndoială, lucrurile se schimbaseră și întărirea numerică a partidului era o realitate: în iunie 1960, Gheorghiu-Dej a anunțat că partidul ajunsese la 834 600 de membri, dintre care 148 000 erau candidați¹⁸⁴.

Trecuseră vremurile intelectualilor staliști care scriau la comandă, precum Mihail Roller, fostul șef adjunct al Secției de Propagandă și Agitație, care în 1948-1949 a publicat o istorie a Republicii Populare Române care glorifica „legăturile tradiționale frățești” dintre România și Rusia¹⁸⁵. Încercător în sine și din ce în ce mai convins de popularitatea sa printre români, Gheorghiu-Dej și-a permis să abandoneze unele dintre cele mai violente politici represive. În 1964, el s-a simțit suficient de puternic pentru a semna chiar o serie de decrete pentru eliberarea a mii de deținuți politici din închisori și locuri de deportare. Cu toate acestea, relaxarea ideologică avea limite stricte, care erau urmărite cu atenție. Portretele celor nouă oligarhi din Biroul Politic, expuse la sărbătorirea zilei de 23 august din acel an, le aminteau românilor că puterea se afla încă în aceleași mâini. Mai mult, Gheorghiu-Dej și tovarășii săi nu și-au asumat niciodată vreo responsabilitate pentru rolul esențial pe care îl jucaseră în satelizarea țării la sfârșitul anilor 1940 și începutul anilor 1950, iar „Scânteia” continua să reia aceleași formule stereotipe despre „trădarea” lui Foriș, Pătrășcanu și a altor lideri epurați.

La suprafață, România părea interesată să emuleze modelul lui Tito, angajându-se într-o desovietizare extinsă care ar fi putut duce la liberalizare internă. În același timp, era greu de trecut cu vederea faptul că, în loc să slăbească controlul asupra societății, conducerea PMR a strâns și mai mult șurubul și a refuzat să îngăduie chiar și o minimă destalinizare. De aceea, de la bun început, comunismul național românesc a avut un potențial ambiguu: în funcție de înclinațiile și interesele echipei de la conducere și a conjuncturii internaționale, ar fi putut duce fie la iugoslavizare – adică, la desovietizare combinată cu destalinizare, fie la albanizare – adică, la desovietizare întărită de stalinism radical pe plan intern. Dubla natură a divorțului PMR de Kremlin provine din contrastul dintre pretențiile sale patriotice și refuzul său de a revizui modelul leninist al socialismului, impus de sovietici. Ambivalența „liniei

¹⁸³ Mihai Beniuc, un poet promițător odată, devenit ulterior un scriitor în slujba partidului, a condus numeroase vânători de vrăjitoare. În februarie 1965, cu o lună înainte de moartea neașteptată a lui Dej, Conferința Scriitorilor Români a permis atacuri împotriva realismului socialist. În timpul conferinței, Beniuc a fost criticat aspru de către colegii săi și a fost demis. Pentru o relatare autojustificatoare, vezi Mihai Beniuc, *Sub patru dictaturi. Memorii, 1940-1975*, București, Editura Ion Cristoiu, 1999.

¹⁸⁴ Ghiță Ionescu, *Communism in Rumania*, p. 318.

¹⁸⁵ Mihail Roller a fost multă vreme un apropiat al lui Chișinevschi și al lui Răutu și a deținut postul de director al Institutului de Istorie a Partidului. După ce i s-a spus că Plenara CC din iunie 1958 l-a acuzat de „fracționism”, Roller a suferit un atac cerebral și a murit la scurt timp după aceea (a circulat zvonul, neconfirmat, că s-ar fi sinucis); Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 342, n. 36. Cu privire la influența lui Roller asupra istoriografiei românești în anii 1950, vezi o relatare detaliată în Pavel Țugui, *Istoria și limba română în vremea lui Gheorghiu-Dej*, în special pp. 10-54.

independente” a PMR a fost deteminată de spaima conducerii comuniste românești că reformele vor da frâu liber revoltelor politice și vor pune în pericol monopolul partidului asupra puterii.

După ce a participat la conferința la vârf a Tratatului de la Varșovia, ținută în Polonia în februarie 1965, lui Gheorghiu-Dej i s-a descoperit un cancer avansat. Controlul medical complet efectuat în toamna lui 1964 nu descoperise această boală care îl va ucide practic în câteva luni. Gravitatea bolii sale a fost ținută în secret. Primul ministru Maurer și Ceaușescu i-au interzis chiar în mod expres doctorului personal al lui Dej, Leon Bercu, să o informeze pe fiica favorită a acestuia, actrița de film Lica Gheorghiu-Rădoi, de sfârșitul iminent al tatălui ei. Se pare că Gheorghiu-Dej nu se gândise să-și desemneze succesorul. La câteva zile după moartea sa, survenită pe data de 19 martie 1965, Ceaușescu a devenit secretarul general al partidului, iar Chivu Stoica, unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Gheorghiu-Dej încă din timpul războiului, a devenit președintele Consiliului de Stat¹⁸⁶.

Maurer și Bârlădeanu au oferit mărturii detaliate cu privire la luptele pentru succesiune. Potrivit lui Maurer, în timpul fazei terminale a bolii sale, Gheorghiu-Dej i-a cerut lui să-i fie succesor. Maurer a refuzat însă, iar atunci Gheorghiu-Dej a decis să-l susțină pe Apostol. Cu toate acestea, susține Maurer, la moartea lui Gheorghiu-Dej, Drăghici și Ceaușescu au obiectat la propunerea de a-l numi pe Apostol secretar al Comitetului Central și prim-secretar, iar ceilalți membri ai Biroului Politic s-au abținut să susțină o astfel de propunere. Astfel, Maurer a decis să-l susțină pe Ceaușescu, care i se opusese lui Hrușciiov, având în vedere că opțiunea cealaltă era Drăghici, care era perceput ca fiind „omul sovieticilor”¹⁸⁷. După Bârlădeanu, Ceaușescu a fost cel care a anunțat la o întrunire a Biroului Politic din ianuarie-februarie 1965 că Gheorghiu-Dej era pe moarte, spunând că o echipă de medici francezi, adusă la București pentru a-l consulta, confirmase diagnosticul. Bârlădeanu subliniază că tot Ceaușescu a fost cel care a limitat accesul la Gheorghiu-Dej al celorlalți membri ai Biroului Politic și că acesta și-a creat propriul grup de susținere, compus din Drăghici și Chivu Stoica (cealaltă facțiune din Biroul Politic constând din Apostol, Bodnăraș și Maurer).

Potrivit lui Bârlădeanu, trădarea lui Apostol de către Maurer a fost decisivă în aducerea lui Ceaușescu la putere¹⁸⁸. Totuși, versiunea lui Bârlădeanu nu ia în considerare

¹⁸⁶ Dr. Leon Bercu, informație oferită lui VT, București, 1973. Lica Gheorghiu nu l-a iertat niciodată pe dr. Bercu pentru faptul că i-a ascuns diagnosticul adevărat al bolii lui Dej și a refuzat să ia parte la funeraliile acestuia, organizate la cimitirul evreiesc „Filantropia” la sfârșitul anilor 1970 (copiii ei au fost însă prezenți la funeralii). Se poate bănui că Maurer și Ceaușescu s-au temut că Lica ar fi putut interveni la tatăl ei în favoarea lui Gheorghe Apostol, a căruia fiică, Geta, se număra printre cele mai bune prietene ale ei. Relațiile dintre Lica Gheorghiu și Elena Ceaușescu erau destul de reci. Cu diferite ocazii, aroganta Lica a refuzat avansurile Elenei (informație oferită lui VT de fiul Licăi Gheorghiu, Gheorghe). Lica divorțase de primul ei soț, tatăl lui Gheorghe, Marcel Popescu, în 1958 (ca urmare, acesta și-a pierdut postul de Ministru al Comerțului Exterior). În 1961, Lica s-a măritat cu inginerul Gheorghe Rădoi, fost director al întreprinderii de autocamioane “Steagul Roșu” din Brașov. La scurt timp după aceea, Rădoi a devenit Ministru al Industriei Construcțiilor de Mașini și adjunct al Primului Ministru. Și-a pierdut însă toate funcțiile politice după moartea lui Gheorghiu-Dej în 1965. Ceaușescu l-a reabilitat pe Marcel Popescu, pe care l-a numit adjunct al președintelui Camerei de Comerț a României.

¹⁸⁷ Relatarea lui Maurer este reprodușă în Lavinia Betea, *Maurer și lumea de ieri*, pp. 171-176.

¹⁸⁸ Vezi Lavinia Betea, *Bârlădeanu despre Dej, Ceaușescu și Iliescu*, pp. 180-184. Trebuie avută în vedere animozitatea dintre Bârlădeanu și Maurer. Cu diferite ocazii, în anii 1970 și 1980, în timpul unor conversații particulare cu veterani ai partidului, Bârlădeanu l-a descris pe Maurer ca pe un individ corupt din punct de vedere politic și moral. Se pare că Bârlădeanu a fost acela care s-a opus ideii altor posibili semnatari ai „scrisorii celor șase” de a-l contacta pe Maurer și de a-l invita să li se alăture. În privința elementelor „procedurale” ale succesiunii lui Dej, nu a fost descoperit încă nici un document în arhiva operațională a PCR care să indice vreo discuție colectivă cu privire la acestea. Indiferent ce dezbateri ar fi putut avea loc, acestea trebuie să fi fost informale și, pentru a folosi acuzația favorită a lui Dej împotriva adversarilor săi, „fracționiste”.

rivalitatea acerbă dintre Drăghici și Ceaușescu. Mai mult, potrivit lui Sorin Toma, Drăghici avea foarte puține șanse să devină liderul PMR¹⁸⁹.

Din moment ce Gheorghiu-Dej nu a avut timp să-și desemneze succesorul, decizia a fost luată de către membrii Biroului Politic, dintre care cei mai influenți erau Maurer și Bodnăraș și, în măsura în care putem determina astăzi, ei au decis să-l susțină pe Ceaușescu și nu pe Alexandru Drăghici, șeful brutal și nemilos al Securității, sau pe mediocrul și dogmaticul stalinist Apostol. De asemenea, Maurer și Bodnăraș l-au convins pe Chivu Stoica să-l susțină pe candidatul lor. Fără îndoială, Maurer s-a înșelat atunci când și-a închipuit că Nicolae Ceaușescu – cel mai tânăr membru al Biroului Politic, care nu avea merite deosebite în biografia sa revoluționară și părea modest și ascultător – va fi omul de paie perfect¹⁹⁰.

Comunismul dinastic al lui Ceaușescu, 1965-1989

La sfârșitul anilor 1960 și în anii 1970, Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român și președintele României, era descris de către mijloacele de informare occidentale ca un fel de rebel. Era la modă, la sfârșitul anilor 1960, să fie recunoscută „autonomia” politicii externe a lui Ceaușescu și să se considere că acesta avea un atașament sincer față de valorile naționale românești. Mitul „comunismului național” românesc, avându-l pe Ceaușescu drept simbol al contestării dominației Moscovei în Europa Centrală și de Est, se construia cu rapiditate¹⁹¹. Deziluzia liderului român față de URSS începuse odată cu atacul lui Hrușciiov împotriva lui Stalin. Pentru Ceaușescu, ca și pentru Gheorghiu-Dej, Enver Hodja, Mátyás Rákosi, Mao Tzedun, Walter Ulbricht, Maurice Thorez și alți staliști ai vremii, destalinizarea lui Hrușciiov amenința să distrugă unitatea comunistă. Oamenii aceștia aveau nevoie de un idol și urau iconoclasmul lui Hrușciiov. Obligați să aleagă între URSS și Stalin, Gheorghiu-Dej și Ceaușescu l-au ales de bună voie pe cel de-al doilea. Astfel, Ceaușescu a urmat cu încăpățănare o linie stalinistă națională după moartea mentorului său în martie 1965. Demagogia sa a fost luată deseori în serios, acordându-se prea puțină atenție faptului că în interiorul țării era menținut un sistem stalinist și că populația era supusă unor permanente privațiuni.

Deși regimul lui Ceaușescu a fost perceput ca fiind păstrătorul și chiar promotorul câtorva trăsături dominante ale culturii politice staliniste, inițiativele „neortodoxe” din politica externă au contribuit la atenuarea percepțiilor occidentale cu privire la represiunea internă în

¹⁸⁹ De origine evreiască, Sorin Toma a intrat în PCR în 1932, la vârsta de 18 ani. În anii 1930 a fost însurat cu Ana Grossman-Toma. În timpul războiului a luptat alături de partizanii sovietici și apoi cu Armata Roșie împotriva naziștilor (1943-1945). În 1946 s-a întors în România și a fost numit redactor șef adjunct la „Scânteia”. Din 1947 și până în 1960 a fost redactorul șef al „Scânteii” și membru al Comitetului Central al PMR (1949-1960). Tatăl său, Alexandru Toma, un poet mediocr dar foarte ambițios, a fost bardul oficial al perioadei staliniste și a scris versurile primului imn al RPR. Sorin Toma a căzut victimă epurărilor lui Dej; după 1960 și-a pierdut poziția și a fost exclus din PMR în 1963. În 1988 a emigrat în Israel.

¹⁹⁰ Pentru o analiză pătrunzătoare a momentului – remarcabil de scurt – de tranziție de la Dej la Ceaușescu, vezi Pavel Câmpeanu, *Înscăunarea*, în „22”, 14-20 august 2001, pp. 15-16. Plecând de la stenogramele ședințelor Biroului Politic, Câmpeanu, membru al partidului din perioada de ilegalitate și unul dintre puținii sociologi marxiști cu o gândire originală, demonstrează că nu a existat niciodată o serioasă alternativă Apostol și că Ceaușescu a moștenit poziția lui Dej ca lider al partidului fără să aibă de înfruntat opoziția semnificativă a vreunuia dintre colegii săi. Membrii CC invitați să ia parte la prima ședință plenară după moartea lui Dej au fost puși în fața unui fapt împlinit: Ceaușescu era noul lider – nu exista nici un dubiu în această privință. Acest fapt era garantat nu numai de susținerea din partea „baronilor” lui Dej (Maurer și Bodnăraș), dar și de legăturile vechi pe care Ceaușescu le avea cu liderii regionali ai partidului, dintre care mulți au fost promovați curând în poziții cheie la centru la Congresul al IX-lea al PCR în iulie 1965. Câmpeanu și-a dezvoltat în continuare analiza în cartea sa *Ceaușescu. Anii numărătorii inverse*, Iași, Editura Polirom, 2002.

¹⁹¹ Câteva dintre legendele persistente referitoare la „originalitatea” României în afacerile interne și externe au fost deconstruite în Vladimir Tismăneanu, *Ceaușescu's Socialism*, în „Problems of Communism”, vol. 34, nr. 1, ianuarie-februarie 1985, pp. 50-66 și *The Ambiguity of Romanian National Communism*, în „Telos”, nr. 60, vara 1984, pp. 65-79.

creștere. Cât despre înclinația lui Ceaușescu spre Iugoslavia, aceasta avea mai mult de-a face cu politica de nealiniere a lui Tito decât cu vreun interes pentru dezvoltarea unei versiuni românești de „autoconducere”. Cu toate acestea, cele mai multe dintre acțiunile Conducătorului erau încă laudate la începutul anilor 1970 ca răsplată pentru politica externă semititoistă a României. Până și cultul personalității lui Ceaușescu a fost atribuit nevoii de a consolida imaginea de unitate și coeziune în fața posibilelor încercări sovietice de a încălca presupusa independență a României. Într-adevăr, pentru a-și păstra imaginea de luptător pentru independența națională, Ceaușescu a fost deseori în dezacord cu intervențiile sovietice în arena internațională, în timp ce pe plan intern regimul său rămânea cât se poate de represiv și autocratic. De fapt, pentru Ceaușescu, Brejnev era un partener confortabil: deși au existat crize în relațiile româno-sovietice, acestea nu au ajuns niciodată până la o confruntare deschisă.

Agravarea situației economice după 1975 și eșecul regimului de a face față provocărilor modernizării au grăbit evoluția crizei socio-politice din România. După 1985, Ceaușescu, cel care reușise pe vremuri să-i păcălească pe jurnaliștii occidentali și să pozeze în promotor al „marxismului luminat”, era stigmatizat ca fiind „omul bolnav al comunismului” și descris ca o rușine pentru noua elită comunistă sovietică, din ce în ce mai înclinată spre reforme, aflată sub conducerea lui Mihail Gorbaciov. Obsesia lui Ceaușescu pentru industrializare, politica de austeritate legată de decizia sa din anii 1980 de a plăti datoria externă a României pentru a obține rapid o independență financiară absolută, atașamentul său față de un sistem de planificare hipercentralizat, rigid și depășit, precum și profunda sa ostilitate față de reforme orientate către piață au dus la declinul dramatic al calității vieții și la creșterea nemulțumirii populare¹⁹².

Personalitatea conducătorului României se modelase după un tipar stalinist dur, iar stilul său politic era caracterizat în cea mai mare parte de valorile și metodele culturii politice staliniste. Departe de a încerca să devină un „destalinizator”, Ceaușescu urma cu credință cele mai compromise dogme leninist-staliniste, încercând să simuleze „un regim bazat pe o mișcare de masă” prin stimularea constantă a zelului și a pasiunilor politice¹⁹³. În România, nu se lua nici o decizie și nu se promova nici o inițiativă fără aprobarea sau acordul lui Ceaușescu.

O criză de legitimitate

Comunismul românesc nu a fost niciodată capabil să scape de complexul de inferioritate datorat marginalității partidului în viața politică și intelectuală a României dintre cele două războaie. Comuniștii români nu au reușit să genereze o acțiune politică de masă și au fost, în general, percepuți ca elemente alienate a căror răzvrățire împotriva ordinii existente era motivată în special de resentimente de natură etnică sau psihologică. Ei formau o minusculă minoritate mesianică – care nu a depășit niciodată o mie de membri înainte de 23 august 1944 – dedicată fără șovăire Cominternului stalinist.

Mai mult, în timpul perioadei de ilegalitate, PCR a ignorat cu dispreț valorile naționale și, mai ales, angajamentul față de apărarea granițelor de după 1918. Problema centrală a relațiilor dintre România și Uniunea Sovietică – chestiunea Basarabiei – a fost prezentată în documentele PCR în concordanță deplină cu pretențiile imperialiste staliniste. Indiferent de

¹⁹² În anii 1970, Ceaușescu a sprijinit linia dogmatică promovată de primul ministru Manea Mănescu, care era profesor de economie, împotriva celor care pledau pentru descentralizare economică și pentru mai multe investiții în industriile producătoare de bunuri de consum. Interviu realizat de VT cu disidentul Mihai Botez, matematician și specialist în prognoze economice, Washington D.C., octombrie 1987 și Philadelphia, martie 1988; vezi și contribuția lui Botez la volumul *Romania. A Case of “Dynastic” Communism*, New York, Freedom House, 1989, pp. 12-18.

¹⁹³ Vezi Robert C. Tucker, *On Revolutionary Mass-Movement Regimes*, în *idem, The Soviet Political Mind. Studies in Stalinism and Post-Stalin Change*, New York, Praeger, 1963, pp. 3-19.

interpretările formulate retroactiv – iar comuniștii români au fost experți în încălcarea și alterarea semnificațiilor – nu există nici o îndoială că aceștia au ieșit din faza de clandestinitate cu o credibilitate foarte redusă în privința patriotismului lor¹⁹⁴. În timpul primilor ani de exercitare a puterii, PCR s-a luptat cu disperare pentru a-și extinde baza de masă, dar fără să reușească să obțină altceva decât o susținere simulată și o aderență falsă din partea segmentelor sociale pe care pretindea că le reprezintă.

În mod paradoxal, după 1962-1963 și mai strident după venirea lui Ceaușescu la putere în martie 1965, același partid nu a ezitat să se angajeze în campanii naționaliste intense, obținând capital politic de pe urma năzuințelor patriotice reprimare ale intelectualilor români și pretinzând că reprezintă cele mai sacre valori naționale. Prin această substituție frauduloasă, Nicolae Ceaușescu s-a remarcat ca un maestru în arta manipulării și i-a întrecut pe mentorii săi staliști în viclenie cinică și ipocrizie. Omul care acceptase fără remușcări politica antiromânească a Cominternului și care a dus la bun sfârșit cu obediență cele mai respingătoare campanii staliniste între 1948 și 1965 (colectivizarea forțată a agriculturii, epurările succesive din partid și din armată, persecutarea intelectualilor și studenților, pentru a enumera doar câteva dintre „realizările” sale de partid), a pozat după numirea sa ca secretar general în 1965 în apostolul românismului și a încercat să inventeze o versiune proprie de comunism național. A existat un grad ridicat de fariseism în această uzurpare a simbolurilor naționale: cabotinismul a fost o caracteristică importantă a practicii comuniste românești¹⁹⁵.

Unele dintre acțiunile lui Gheorghiu-Dej de după 1960 au prevestit „ruptura” de Moscova. În primul rând, este vorba despre reinterpretarea istoriei partidului prin accentuarea luptei dintre comuniștii „pământeni” și „moscoviții” Ana Pauker, Vasile Luca și Iosif Chișinevschi, ultimii fiind acuzați de toate abuzurile înlăptuite în perioada stalinistă. Apoi, derusificarea treptată a culturii române și o oarecare relaxare în politica internă, urmată de Declarația din Aprilie 1964, care dădea glas nemulțumirii PMR față de încălcarea de către Hrușciiov a statutului autonom al României în cadrul CAER și a Pactului de la Varșovia. Toate acestea, inițiate de grupul lui Gheorghiu-Dej – căruia îi aparținea și Ceaușescu – sugerează mai puțin o deviere de la modelul stalinist, cât o încercare plină de viclenie a elitei comuniste românești de a evita chiar și o destalinizare moderată¹⁹⁶.

Instituțiile economice, politice și culturale staliniste, precum și metodele de tip stalinist, au fost păstrate cu vigență, atât în România lui Gheorghiu-Dej, cât și în cea a lui Ceaușescu. Pentru mai mult de două decenii (1940-1965), cariera lui Ceaușescu fusese garantată de protecția lui Gheorghiu-Dej, dar, spre deosebire de predecesorul său, Ceaușescu nu avea merite deosebite în biografia sa revoluționară. Odată „ales” secretar general, el s-a angajat într-o activitate febrilă de creare și consolidare a propriului mit. Istoria partidului a trebuit, prin urmare, rescrisă în beneficiul noului lider. Din moment ce faptele eroice lipseau în mod evident din trecutul său, Ceaușescu a pus bazele unui cult al personalității care avea drept scop să creeze o legătură între acțiunile sale și cele ale prinților medievali și ale conducătorilor traco-daci care au sfidat Imperiul Roman. Pentru a întări controlul partidului asupra sferei private, Ceaușescu a luat măsuri draconice împotriva avortului. Românii

¹⁹⁴ Pentru o discuție asupra poziției PCR în problema Basarabiei și a susținerii servile de către acesta a proiectelor expansioniste sovietice, vezi Victor Frunză, *Istoria Partidului Comunist Român*, București, Editura Humanitas, 1990, pp. 52-128.

¹⁹⁵ Vezi analiza lui Michael Shafir cu privire la „schimbarea simulată” practică de către conducerea PCR în Michael Shafir, *Romania – Politics, Economics and Society*, pp. 47-63.

¹⁹⁶ Vezi *Report of the Delegation of the Rumanian Workers' Party*, în Gheorghiu-Dej, *Articles and Speeches*, pp. 257-293 și Georges Haupt, *La Genèse du conflit soviéto-roumain*, în „Revue française des sciences politiques”, vol. XVIII, nr. 4, august 1968, pp. 669-684.

trebuiau să se comporte ca fiice și fii loiali ai patriei socialiste: sfera politicului a invadat complet sfera privată, până în fibrele sale cele mai intime¹⁹⁷.

Agonia partidului

Ascensiunea clanului Ceaușescu, nesfârșita promovare politică a rudelor mai apropiate sau mai îndepărtate ale familiei prezidențiale, au amplificat criza socio-politică. Partidul era epuizat, membrii de partid erau demoralizați, iar inteligența era deprimată. Cultura română era afectată profund de exodul către Occident al multor intelectuali prestigioși, conștienți de evoluția dezastruoasă a regimului. Poeți și matematicieni, chimiști și fizicieni, istorici și pictori au fost forțați să plece în exil, formând o veritabilă diasporă, ceea ce a avut consecințe tragice pentru viitorul culturii române. Stilul necontrolat de conducere al lui Ceaușescu a împiedicat orice încercare de modernizare, iar reformele au fost amânate la infinit. Promovarea în ierarhia de partid era acordată numai în funcție de loialitatea față de Nicolae și Elena Ceaușescu și față de fiul lor cel mai mic, Nicu. În timpul ultimilor ani ai lui Ceaușescu la putere, circula zvonul că acesta suferea de o boală incurabilă și se vorbea despre o criză de succesiune, ceea ce reflecta starea de confuzie din cercurile înalte ale partidului¹⁹⁸.

Ceaușescu moștenise de la Gheorghiu-Dej o economie relativ dinamică, un început de consens național și un prestigiu internațional în creștere. Ceaușescu moștenise și capitalul politic al lui Gheorghiu-Dej, acumulat în timpul conflictului cu Hrușciiov. Spre deosebire de predecesorul său, el nu fusese implicat direct în epurările staliniste de la începutul anilor 1950. Astfel, a putut simula destalinizarea fără teama de a-și submina propria poziție în partid. În timpul primei etape a conducerii sale (1965-1971), noul secretar general a încercat să realizeze o sinteză între *desatelizare* și *destalinizare*, bucurându-se de sprijinul total al eșalonului al doilea al aparatului de partid, un segment social care aspira să ia locul celor asociați cu Gheorghiu-Dej.

În același timp, Ceaușescu a încercat să-și consolideze autoritatea și puterea punând accentul pe valori ca independența națională și conștiința patriotică. La scurt timp după alegerea sa, el a organizat întruniri cu reprezentanții uniunilor de creație în care a criticat dogmele realismului socialist și a recunoscut dreptul la diversitate culturală. La întâlnirile cu Uniunea Scriitorilor din primăvara lui 1965 i-a încurajat pe criticii esteticii jdanoviste și a susținut critica deschisă a acestora la adresa rusificării culturii române. Ceea ce a urmat a reprezentat primul dezgheț adevărat din România postbelică, în contextul căreia partidul a încurajat destalinizarea intelectuală și a renunțat temporar la metodele birocratic-administrative în chestiunile culturale.

În timpul perioadei de consolidare a puterii (1965-1970), Ceaușescu a folosit strategia de a vizita întreprinderi industriale, cooperative agricole și instituții academice de pe tot cuprinsul României, creând imaginea unui lider popular¹⁹⁹. Ceaușescu a convocat și efectivele Ministerului de Interne – adică poliția secretă – și a criticat excesele din perioada stalinistă. A promis respectarea fără rezerve a legalității socialiste de către aparatul de partid și de stat. Invocarea democrației interne din partid nu exprima, însă, tendința lui Ceaușescu spre liberalizare, ci intenția sa de a submina grupul conducător tradițional. O facțiune legată direct de noul secretar general se afla în plină ascensiune în PCR, în timp ce elita lui Gheorghiu-Dej era marginalizată și neutralizată treptat.

¹⁹⁷ Gail Kligman, *The Politics of Duplicity. Controlling Reproduction in Ceaușescu's Romania*, Berkeley, University of California Press, 1998.

¹⁹⁸ Paul Lewis, *Diplomats Cite Growing Signs of Ceaușescu's Illness*, în „New York Times”, 17 decembrie 1985; *Ceaușescu's Illness*, în „The Economist”, 1 august 1985.

¹⁹⁹ Pentru o analiză inspirată a strategiei lui Ceaușescu de a efectua vizite de o amplă publicitate în fabrici, cooperative agricole și în alte instituții socialiste pentru a-și crea o aură de legitimitate, vezi Cristina Petrescu, *Vizitele de lucru. Un ritual al Epocii de Aur*, în Lucian Boia (coord.), *Miturile comunismului românesc*, București, Editura Nemira, 1998, pp. 229-238.

Pe parcursul acestei perioade (1965-1970), activiștii de partid a căror carieră sub Gheorghiu-Dej fusese legată de poziția influentă deținută de Ceaușescu – aceea de secretar al Comitetului Central însărcinat cu problemele organizatorice (cu cadrele) – au constituit baza sa de putere în partid. Acest „grup al aparatului de partid” a asigurat triumful lui Ceaușescu asupra rămășițelor Biroului Politic din vremea lui Gheorghiu-Dej, baronii stalinisti care crezuseră că noul secretar general va urma supus sugestiile lor și se va conforma regulilor „conducerii colective”. Ceaușescu a acționat însă cu rapiditate pentru a-și impune stilul propriu în partid.

Prima declarație oficială majoră a lui Ceaușescu a fost raportul său politic la Congresul al IX-lea al partidului (19-24 iulie 1965). Pregătirile pentru acest congres începuseră în vara lui 1964, atunci când Gheorghiu-Dej i-a desemnat pe Ceaușescu, Gheorghe Apostol, Alexandru Bârlădeanu și Leonte Răutu să întocmească cele mai importante documente. Gheorghiu-Dej intenționa ca viitorul Congres al IV-lea al PMR să celebreze triumful absolut al facțiunii staliniste naționale, declarația de autonomie a României în cadrul CAER și a Pactului de la Varșovia, deschiderea față de Iugoslavia, Franța și chiar Statele Unite, precum și rolul decisiv al primului secretar în toate acestea.

În 1964, nici restructurarea conducerii partidului și nici redenumirea partidului nu se aflau pe ordinea de zi. Însă, sănătatea lui Gheorghiu-Dej s-a deteriorat rapid în primele luni ale lui 1965, fapt ce a schimbat dramatic cursul evenimentelor. Gheorghiu-Dej a murit pe data de 19 martie 1965, fără a desemna un moștenitor politic. Ceaușescu le-a promis baronilor deșiți că le va permite să-și păstreze pozițiile cheie din partid și se poate spune că s-a ținut de cuvânt. Emil Bodnăraș a murit în postul său, iar Ion Gheorghe Maurer s-a retras în 1974 de bună voie și în condițiile impuse de el însuși. După 1990, Maurer a declarat în diverse interviuri că l-a susținut fără rezerve pe noul lider pentru că acesta era respectuos și pentru că avea o „pasiune pentru citit”.

Imediat după înmormântarea lui Gheorghiu-Dej, Ceaușescu a început o campanie pentru obținerea supremației în partid. Ședințele organizate în diverse ministere, vizitele de lucru în întreprinderi și ferme colective, contactele cu delegațiile comuniste din străinătate, toate sugerau o energie care deosebea clar stilul politic al noului lider de cel al predecesorului său. Din această serie de întâlniri, cele cu conducerea Securității și a Uniunii Scriitorilor – poliția secretă și ideologii – au fost cele mai importante. În lunile mai și iunie ale anului 1965, Ceaușescu vorbea deja despre nevoia de a întări legalitatea socialistă și de a îngădui o mai mare diversitate în creația artistică, iar „Scântea” a tipărit o parte dintre aceste observații.

Era previzibilă neutralizarea a două dintre cele mai importante figuri politice asociate cu represiunea politică și cu dogmatismul cultural al epocii lui Gheorghiu-Dej – Alexandru Drăghici, de la Securitate, și Leonte Răutu, șeful Propagandei. De fapt, imediat după moartea lui Gheorghiu-Dej, poziția lui Răutu a fost serios slăbită: el fusese ales secretar al Comitetului Central, dar acum împărțea conducerea propagandei și culturii cu fostul său adjunct, Paul Niculescu-Mizil, care devenise și el secretar.

Chiar înainte de Congresul al IX-lea, o plenară a Comitetului Central a anunțat că foștii membri ai Partidului Social-Democrat Român, care se alăturaseră ulterior comuniștilor, vor fi considerați veterani ai partidului. Mai mult, a fost acceptată propunerea lui Ceaușescu ca denumirea de „Partidul Muncitoresc Român” să fie schimbată în „Partidul Comunist Român”²⁰⁰. Aceasta a fost mai mult decât o schimbare de titulatură: Ceaușescu dorea să sublinieze continuitatea istorică a mișcării revoluționare din România și rolul PCR în sinteza tuturor tradițiilor anticapitaliste ale țării. Modificarea numelui partidului a implicat și renumerotarea congreselor: astfel, Congresul al IV-lea al PMR a devenit Congresul al IX-lea al PCR. Până la conferința națională din octombrie 1945, când Ceaușescu fusese ales membru

²⁰⁰ Pensiile se calculau pe baza vechimii ca membru de partid; cu cât cineva intrase mai devreme în partid, cu atât pensia sa era mai mare.

al Comitetului Central pentru prima dată, numele partidului fusese Partidul Comunist din România, iar obiectivul său central îl constituise îndeplinirea sarcinilor desemnate de Comintern și de agențiile sovietice care i-au succedat. Mitul lui Ceaușescu s-a bazat de la început pe o presupusă existență continuă în partid a unui nucleu eroic, care a urmărit cu consecvență să-și păstreze autonomia. Momentele stânenitoare din istoria partidului au fost ignorate în mod convenabil. Abia în 1966, la cea de-a patruzeci și cincea aniversare a fondării Partidului Comunist din România, Ceaușescu va aborda aceste probleme, insistând mai mult sau mai puțin explicit asupra faptului că toate erorile esențiale ale strategiei comuniste din ilegalitate se produsese în primul rând din cauza existenței în conducerea partidului a multor persoane aparținând altor grupuri etnice.

Declarația din aprilie 1964 a fost menționată doar formal în raportul lui Ceaușescu la Congresul al IX-lea. Ideea centrală a fost aceea că, dat fiind că Gheorghiu-Dej murise, iar Ceaușescu își asumase guvernarea, o nouă epocă începuse atât pentru partid, cât și pentru țară. Prezența la acest congres a unor personalități de la vârful marilor partide ale „sistemului socialist mondial”, precum Leonid Brejnev, prim-secretar al PCUS de la îndepărtarea lui Hrușciiov în octombrie 1964 și Deng Xiaoping, numărul patru – după Mao Tzedun, Liu Shaoqi și Zhou Enlai – în Partidul Comunist Chinez, au întărit legitimitatea internațională a noului lider. În deschiderea congresului, Ceaușescu a propus un moment de reculegere în memoria lui Gheorghiu-Dej²⁰¹.

Un grup de ideologi, din care făceau parte Paul Niculescu-Mizil și Dumitru Popescu (între timp, cel de-al doilea devenise redactorul șef al „Scânteii”) au pregătit raportul lui Ceaușescu către congres. Spre deosebire de Gheorghiu-Dej, care lăsase pregătirea unor astfel de documente în seama comisiilor, Ceaușescu a participat direct la formularea tezelor. Gheorghe Apostol a avut misiunea de a prezenta raportul referitor la noul statut al partidului²⁰². Raportul lui Apostol menționa că Biroul Politic conducea activitatea partidului între plenaryle Comitetului Central. În ultima zi a congresului, Apostol a anunțat că plenara noului Comitet Central îl alesese în unanimitate pe Ceaușescu drept secretar general, indicând o deosebire clară față de poziția oficială de prim-secretar a lui Gheorghiu-Dej.

Ceea ce s-a întâmplat a fost, de fapt, o lovitură de partid. Ignorând cele discutate cu două zile în urmă și fără a oferi vreo explicație, Ceaușescu a anunțat că vechiul Birou Politic urma să fie înlocuit de două organisme noi: un Prezidiu Permanent și un Comitet Executiv. Asemănarea cu modelul chinezesc al unui Birou Politic numeros dublat de un mic cerc intim al puterii, numit Comitetul Permanent, era frapantă. Rolul prezidiului era neclar: trebuia să se ocupe de problemele curente, în timp ce Comitetul Executiv urma să conducă partidul între plenary. Chiar și cei specializați în detaliile obscure ale structurii de partid au avut dificultăți încercând să facă deosebirea între cele două responsabilități. Scopul principal, însă, a fost acela de a-i elimina pe Alexandru Moghioroș și pe Petre Borilă din vârful piramidei – adică din Prezidiul Permanent – deși ei au rămas membri ai Comitetului Executiv. Un alt scop a fost acela de a lărgi grupul conducător prin includerea în comitetul executiv a lui Paul Niculescu-Mizil, a lui Gheorghe (Gogu) Rădulescu și a lui Constantin Drăgan, care aveau o legătură directă cu Ceaușescu, precum și numirea lui Iosif Banc, Maxim Berghianu, Petre Blajovici, Mihai Gere, Petre Lupu (Lupu Pressman) și Ilie Verdeț, foști subordonați ai lui Ceaușescu în ramura organizatorică a Comitetului Central, ca membri supleanți ai Comitetului Executiv și ai Secretariatului. Personajele erei Gheorghiu-Dej erau astfel înlocuite de figuri noi, care au urcat rapid sub patronajul secretarului general Ceaușescu.

Ceaușescu a exercitat o influență formidabilă asupra compoziției Secretariatului, un organ omnipotent în partidele leniniste. Alexandru Drăghici, un prieten drag și profund urât

²⁰¹ Vezi *Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, 19-24 iulie 1965*, București, Editura Politică, 1966, p. 14.

²⁰² *Ibidem*, pp. 330-352.

de către noul lider, era numărul doi, primul după secretarul general, dar, în realitate, numirea în Secretariat a lui Drăghici, care conducea poliția secretă din 1952, a reprezentat începutul sfârșitului carierei sale politice²⁰³. La câteva zile după încheierea congresului, Drăghici și-a pierdut pozițiile de vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și de ministru de Interne. Cornel Onescu, fost șef de secție în ramura organizatorică a Comitetului Central supravegheată de Ceaușescu, a devenit noul ministru de Interne. Ceilalți noi membri ai Secretariatului erau fie oamenii lui Ceaușescu, ca Manea Mănescu, Paul Niculescu-Mizil, Vasile Patilineț și Virgil Trofin, fie persoane devenite inutile precum Alexandru Moghioroș, care era grav bolnav, fie cameleoni politici precum Leonte Răutu. Aceștia toți l-au glorificat pe Ceaușescu ca pe un lider vizionar, susținător ardent al independenței, strateg inspirat al economiei planificate, promotor al „noii revoluții agrare” și „arhitect al destinului național”²⁰⁴.

La sfârșitul anului 1965 sau la începutul lui 1966, Ceaușescu l-a însărcinat în secret pe Vasile Patilineț, un mare specialist în dosare politice, cu lansarea unei anchete privind represiunea internă din partid din anii 1950²⁰⁵. Această idee era legată de strângerea de documente referitoare la implicarea directă a lui Alexandru Drăghici în asasinarea lui Lucrețiu Pătrășcanu.

Congresul al IX-lea a devenit unul dintre miturile fondatoare ale cultului lui Ceaușescu. Dincolo de sloganurile lipsite de conținut și de exagerările lingușitoare, există un sâmbure de adevăr în ideea că acest congres a schimbat elemente importante din viața socială, economică și culturală a României. Pentru câțiva ani, ziarele au devenit interesante, viața literară uimitor de relaxată și a existat o reală deschidere față de Occident, ce s-a manifestat și prin importul de filme, traducerea de cărți și modificarea repertoriului teatrelor. Congresul al IX-lea a creat mitul lui Ceaușescu prezentat ca un reformator politic, ca un om rezonabil, reprezentant al dezghețului față de dogmatismul și obscurantismul erei lui Gheorghiu-Dej. Mai mult, manipulând cu abilitate pasiunile, animozitățile și informațiile confidentiale din arhivele secrete ale partidului, Ceaușescu a reconfigurat structura politică de la vârf pentru a întări grupul de activiști care îi datorau totul și care erau gata să-l susțină fără nici o ezitare.

Reușind să aducă la București figuri importante ale comunismului mondial, inclusiv pe liderii unor partide aflate într-o acerbă competiție ideologică – nu numai Brejnev și Deng au asistat la congres, ci și Ramiz Alia, numărul doi în Albania, Walter Ulbricht, primul secretar al Partidului Socialist Unit din Germania și președintele Consiliului de Stat al RDG, Todor Jivkov, liderul bulgar, Edvard Kardelj, ideologul titoismului, Dipa Nusantara Aidit, liderul partidului comunist indonezian și Dolores Ibárruri, care conducea Partidul Comunist Spaniol din exil – Ceaușescu s-a impus ca un actor important în aceste conflicte din ce în ce mai acute. La un an și câteva luni după Declarația din aprilie 1964, Bucureștiul se definea din nou ca un centru autonom în dezbaterile din mișcarea comunistă, care refuza să urmeze atât linia sovietică, cât și cea chineză.

²⁰³ La deschiderea congresului, Elena Ceaușescu se afla în primul rând, îmbrăcată în alb, alături de soția lui Alexandru Drăghici, Marta (născută Cziko), care la vremea aceea părea să-i fie prietenă apropiată. În vara anului 1965 cele două și-au petrecut vacanța împreună la Karlovy Vary, în Cehoslovacia. După moartea lui Dej, cuplurile Ceaușescu și Drăghici s-au întâlnit frecvent pentru a juca împreună biliard sau popice.

²⁰⁴ Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Alexandru Bârlădeanu, Emil Bodnăraș, Petre Borilă, Alexandru Drăghici, Constantin Drăgan, Alexandru Moghioroș, Paul Niculescu-Mizil, Leonte Răutu, Gogu Rădulescu, Leontin Sălăjan și Ștefan Voitec erau cei 15 membri ai Comitetului Executiv. Erau 10 membri supleanți: Iosif Banc, Maxim Berghianu, Petre Blajovici, Dumitru Coliu, Florian Dănălache, János Fazekás, Mihai Gere, Petre Lupu, Ilie Verdeț și Vasile Vilcu. Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Alexandru Bârlădeanu, Emil Bodnăraș și Alexandru Drăghici formau prezidiul permanent. Secretariatul era compus din secretarul general Nicolae Ceaușescu și 8 secretari: Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș, Mihai Dalea, Manea Mănescu, P. Niculescu-Mizil, Vasile Patilineț, Leonte Răutu și Virgil Trofin; vezi *Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român*, p. 739.

²⁰⁵ Vezi memoriile fostului general în poliția secretă, Grigore Răduică, *Crime în lupta pentru putere, 1966-1968. Ancheta cazului Pătrășcanu*, București, Editura Evenimentul Românesc, 1999.

Congresul al IX-lea al PCR a fost momentul la care au fost definite cele mai importante dintre opțiunile ideologice și politice ale socialismului lui Nicolae Ceaușescu, inclusiv teza privind omogenizarea socială și etnică a națiunii române, accentul pus pe industrializare și pe folosirea la maximum a resurselor interne, prezentarea liderului de partid ca un simbol al unității de monolit a partidului și poporului, neutralitatea activă în cadrul mișcării comuniste mondiale, restabilirea relațiilor cordiale cu unele dintre partidele comuniste occidentale, în special cu cel spaniol și cu cel italian, în efortul de a consolida o linie comună de opoziție față de manevrele hegemonice ale Moscovei și retorica democrației interne, asociată cu imaginea lui Ceaușescu în postura de campion al legalității, dreptății, eticii și echității socialiste. Evident, multe dintre aceste teze au fost reformulate și reconsiderate în anii următori, astfel încât Congresul al IX-lea nu a rămas decât o referință reverențioasă pentru acei nostalgici față de neîndeplinitele promisiuni de relaxare și înnoire²⁰⁶.

În același timp, ar fi interesant de stabilit în ce măsură noul „îngheț”, restalinizarea sau, mai precis, re-radicalizarea care a avut loc după 1968 s-a petrecut în conformitate cu un plan sau, cu alte cuvinte, se pune întrebarea de ce linia de reforme moderate dar reale nu a fost continuată. Personalitatea liderului ne oferă un răspuns parțial, în timp ce natura elitei comuniste românești este responsabilă pentru rest: lipsa unor dimensiuni morale și intelectuale din partea acesteia, utilizarea oportunistă a naționalismului în scopuri personale și izolarea arogantă și narcisistă față de dezbaterile reale ale stângii europene. Privind retrospectiv, este clar că existau motive de neliniște în iulie 1965. Tonul patetic-patriotic al raportului lui Ceaușescu, manevrele bizantine de culise, executate cu un dispreț total față de participării la congres și laudele excesive la adresa liderului – o mostră tulburătoare a ceea ce urma să devină o idolatrie din ce în ce mai sufocantă – toate puteau fi considerate motive de îngrijorare, chiar dacă luăm în considerare tentația spre ceea ce Timothy Garton Ash a numit determinism retrospectiv²⁰⁷. Existau, însă, și motive de speranță, iar în 1965 nu au fost puțini cei care au văzut în noul lider și în linia sa promisiunea unei indulgențe mai mari, a unei obtuzități mai mici și a unei represiuni mai reduse decât pe timpul domniei lui Gheorghiu-Dej.

Pe data de 7 mai 1966, Ceaușescu a ținut o cuvântare semnificativă cu ocazia celei de-a 45-a aniversări a fondării partidului. Multe dintre dogmele sacrosancte până atunci au fost puse sub semnul întrebării în mod direct de către tânărul și, până în acel moment, reformistul secretar general. O teză importantă a fost aceea că PCR a fost continuatorul luptei seculare a românilor pentru independență, pentru crearea statului național unitar român, pentru progres social și civilizație²⁰⁸.

Anul 1968 a fost crucial pentru stabilirea viitorului comunismului național românesc și a evoluției sale către „socialismul dinastic” în care se va transforma în final ceaușismul. Prologul acestei transformări l-a constituit Conferința Națională a partidului din decembrie 1967 (prima adunare de acest fel din octombrie 1945), la care Ceaușescu a respins sugestiile reformiștilor de la vârf de a recunoaște rolul relațiilor de piață în socialism și a apărat preceptele tradiționale staliniste privind rolul preponderent al industriei grele și nevoia de a dezvolta mai departe economia de comandă. La această conferință, Chivu Stoica, un vechi militant al partidului, a demisionat din funcția de președinte al Consiliului de Stat și a fost înlocuit de Ceaușescu. În mai puțin de trei ani de la moartea lui Gheorghiu-Dej, succesul său devenise conducătorul incontestabil atât al partidului, cât și al statului.

²⁰⁶ Vladimir Tismăneanu, *Congresul al IX-lea și geneza mitului Ceaușescu*, în „22”, nr. 33, 15-21 august 2000, pp. 12-13.

²⁰⁷ Timothy Garton Ash, *Conclusions* în Sorin Antohi și Vladimir Tismăneanu (coord.), *Between Past and Future: The Revolutions of 1989 and Their Aftermath*, Budapesta, Central European University Press, 2000, p. 396.

²⁰⁸ Nicolae Ceaușescu, *Partidul Comunist Român – Continuator al luptei revoluționare și democratice a poporului român*, pp. 145-146.

În aprilie 1968, cu ajutorul oamenilor săi credincioși din aparatul de partid, Ceaușescu a lansat un atac radical la adresa liderului defunct, Gheorghiu-Dej. Plenara Comitetului Central din 22-25 aprilie 1968 a dezvăluit intenția lui Ceaușescu de a-și consolida legitimitatea printr-o acuzație gravă la adresa abuzurilor comise de predecesorul său. Făcând public rolul jucat de Gheorghiu-Dej în atrocitățile staliniste din anii 1950, Ceaușescu și-a cultivat propria imagine de restaurator al legalității. Reabilitarea lui Lucrețiu Pătrășcanu și a altor lideri comuniști executați sau închiși sub Gheorghiu-Dej a consolidat poziția de apărător al legalității socialiste a secretarului general²⁰⁹. Atacul nu a fost îndreptat numai împotriva lui Gheorghiu-Dej, ci și împotriva celor mai apropiați acoliți ai săi. Alexandru Drăghici, fostul ministru de Interne, a fost exclus din partid, iar Ceaușescu a menționat că și alți foști membri ai Biroului Politic din timpul lui Gheorghiu-Dej erau vinovați pentru abuzurile din anii 1950. Drăghici, executantul, și Gheorghiu-Dej, inspiratorul acestuia, au fost aspru criticați pentru greșelile perioadei staliniste, în timp ce nimeni nu a pomenit despre implicarea lui Ceaușescu în acele evenimente²¹⁰.

Pe lângă Pătrășcanu și Foriș, au fost reabilitați și alți militanți comuniști importanți, inclusiv cei căzuți victime în timpul Marii Epurări staliniste, precum și Miron Constantinescu, Constantin Doncea și Dumitru Petrescu. Destalinizarea simulată a lui Ceaușescu a urmat, mai degrabă, linia reținută a lui Novotny sau a lui Jivkov, decât linia mai puțin conciliatoare a lui Gomulka²¹¹. Ceaușescu a încercat să câștige favorurile supraviețuitorilor partidului din perioada de ilegalitate (1924-1944), cărora li s-a cerut să-și scrie „memoriile” în scopul: (1) de a arăta că Gheorghiu-Dej nu fusese decât un membru marginal al partidului în perioada de clandestinitate; și (2) de a amplifica rolul jucat de Ceaușescu în istoria mișcării revoluționare. Comisia însărcinată cu reabilitarea lui Pătrășcanu a fost condusă de Gheorghe Stoica, un veteran al partidului din ilegalitate și aparatcic cominternist, de Vasile Patilineț, secretarul Comitetului Central însărcinat cu Securitatea și de colonelul Grigore Răduică, șeful Secției Militare a CC. Deși comisia a discutat și reabilitarea politică a Anei Pauker, nu s-a făcut nici un anunț public în legătură cu această problemă spinoasă. În septembrie 1968, un comunicat al Tribunalului Suprem a anunțat reabilitarea judiciară a lui Vasile Luca și a celor asociați cu acesta, condamnați în 1954 în baza unor acuzații inventate. Totuși, tablouri reprezentându-i pe Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu au fost expuse în cadrul expoziției permanente de la Muzeul de Istorie a Partidului.

Tot în aprilie 1968, Charles de Gaulle a vizitat România și l-a felicitat pe Ceaușescu pentru pretinsa sa independență²¹². Linia independentă a politicii externe promovate de Ceaușescu ilustra versiunea de comunism reformist a acestuia. El și-a distanțat țara de Uniunea Sovietică menținând relații diplomatice cu Israelul după 1967 și, printr-o mișcare spectaculoasă, condamnând cu vehemență invadarea Cehoslovaciei de către trupele Pactului de la Varșovia, sub conducerea sovieticilor, în august 1968.

Condamnarea de către Ceaușescu a intervenției Pactului de la Varșovia în Cehoslovacia merită o analiză mai detaliată, chiar dacă la treizeci de ani după evenimente se

²⁰⁹ Cu privire la destinul lui Pătrășcanu, vezi H. Carrère d'Encausse, *Le Grand frère*, pp. 118-120 și Ghiță Ionescu, *Was Pătrășcanu a Potential Tito?* în *idem, Communism in Rumania*, pp. 151-156.

²¹⁰ Drăghici nu a fost însă niciodată judecat pentru abuzurile din anii 1950 și i s-a acordat o substanțială „pensie personală”, precum și alte beneficii rezervate membrilor din ilegalitate ai partidului. De altfel, nici un proces al tortionarilor și autorilor farselor judiciare din perioada stalinistă nu a avut loc în România lui Ceaușescu.

²¹¹ Chiar și un veteran al partidului precum Gheorghe Apostol a fost înșelat de campania de destalinizare simulată a lui Ceaușescu. Imediat după plenara din 22-25 aprilie, pe 30 aprilie 1968, Apostol a scris un scurt articol intitulat *Încotro ne îndreptăm*, extrem de critic la adresa campaniei împotriva lui Dej și a politicii de reabilitări ipocrite și selective orchestrate de Ceaușescu, pe care la trimis spre publicare la „Scânteia”. Articolul nu a fost publicat niciodată; mai mult, acesta a provocat declinul politic al lui Apostol, care a culminat cu atacul înveninat al lui Ceaușescu împotriva sa de la Congresul al X-lea al PCR (6-12 august 1969).

²¹² Pentru detalii interesante privind vizita lui Charles de Gaulle în România, vezi Sanda Stolojan, *Cu de Gaulle în România*, București, Editura Albatros, 1994.

poate spune că Primăvara de la Praga nu a fost altceva decât o iluzie politică. Primăvara de la Praga a reprezentat una dintre crizele de succesiune ale comunismului mondial, inaugurate de Revoluția maghiară în 1956. Lecția maghiară, după cum a afirmat Alexander Dubček în memoriile sale, a influențat în mod esențial stabilirea tacticii liderilor cehoslovaci, precum și deciziile luate de țările din Pactul de la Varșovia. Structurile de putere care se conturau la București, limitele reformelor inițiate de Ceaușescu și măsura în care comuniștii români aprobau abandonarea treptată a modelului bolșevic în favoarea unuia mai democratic au fost factorii cheie care au dus la „excepționalismul” românesc în comparație cu experimentul cehoslovac.

Pentru a reconstitui contextul istoric al Primăverii de la Praga, trebuie menționat că au existat evenimente importante care au precedat-o: îndepărtarea lui Hrușciiov în octombrie 1964 și ascensiunea echipei Brejnev-Kosîghin – cu alte cuvinte, abandonarea reformelor dublată de o restalinizare parțială în URSS, persecutarea disidenței intelectuale la Moscova, care a culminat cu faimosul proces Andrei Siniavski - Iuri Daniel în 1966, nașterea eurocomunismului odată cu „nota memorialistică” a liderului comunist italian Palmiro Togliatti, scrisă la Ialta în URSS, cu puțin înainte de moartea sa în vara lui 1964, intensificarea polemicii sino-sovietice și ruptura inevitabilă din lumea comunistă. În România, Congresul al IX-lea a marcat ambivalența acelei perioade: pe de-o parte, o deschidere în stil titoist și autonomie externă, iar pe de altă parte, concentrarea puterii în mâinile lui Ceaușescu și a susținătorilor săi necondiționați. Prin urmare, paradoxul care a alimentat pretenția lui Ceaușescu de a fi recunoscut ca un exponent al liniei bazate pe suveranitate și demnitate națională a devenit evident mai ales după 1968. Dialectica destalinizării și desovietizării evoluase și numai după august 1968 a devenit clar că balanța se înclina în favoarea celei din urmă.

În România, Ceaușescu a continuat să exercite controlul absolut, în ciuda declarațiilor prietenești la adresa noii conduceri de la Praga. Programul de Acțiune al Partidului Comunist din Cehoslovacia, adoptat în aprilie 1968, a fost publicat doar fragmentar, evitându-se orice referire la abolirea cenzurii și la înființarea unor asociații politice și culturale independente. Ceaușescu a folosit reabilitarea lui Lucrețiu Pătrășcanu și a altor persoane persecutate pe vremea lui Gheorghiu-Dej pentru a-și consolida propria-i poziție în partid și nu pentru a formula o condamnare radicală a poliției secrete. Rolul jucat de conducerea de partid în îngăduirea (sau chiar plănuierea) terorii staliniste a fost limitat în mod convenabil doar la Gheorghiu-Dej și la Drăghici. Stalinismul nu a fost niciodată examinat cu seriozitate și în mod autocritic în România de dinainte de 1989. Nici una dintre figurile democratice de frunte ale României, care sfârșiseră ca victime ale represiunii staliniste, nu a fost reabilitată sub Ceaușescu.

Departate de a recunoaște rolul pieței în economie, comuniștii români au continuat să ceară realizarea unei rate ridicate de creștere industrială, bazându-se pe un model anacronic de autosuficiență economică. Solidarizarea lor cu Dubček a fost determinată de respingerea comună a pretențiilor imperialiste ale URSS, și nu pe asemănări în privința politicii interne. Atunci când un grup de intelectuali a publicat la Praga, în iunie 1968, „Manifestul celor două mii de cuvinte”, presa strict supravegheată de la București a ignorat complet acest apel pentru un pluralism accentuat în cadrul sistemului. Abandonarea leninismului ca ideologie a partidului nu se afla pe ordinea de zi la București.

Această perioadă a cunoscut apariția a ceea ce mai târziu a devenit cunoscută sub numele de Doctrina Brejnev a suveranității limitate, pe baza căreia a fost justificată intervenția forțelor Pactului de la Varșovia în Cehoslovacia, în august 1968. (În realitate, aceasta a fost doar o reformulare a mai vechii dogme a solidarității necondiționate față de URSS). În cazul Primăverii de la Praga, Ceaușescu a jucat cu abilitate cartea independenței și antisovietismului. Opoziția sa față de intervenția Moscovei în Cehoslovacia nu a însemnat

însă un sprijin acordat socialismului democratic, ci numai refuzul de a da curs dorințelor Kremlinului de a controla întregul bloc – cu alte cuvinte, al dreptului națiunilor din Pactul de la Varșovia de a interveni în afacerile interne ale statelor membre. La fel ca în epoca Solidarității în Polonia sau ca pe vremea lui Gorbaciov, Ceaușescu a respins orice reformă reală ca fiind o „trădare a principiilor socialiste”. Sfidarea hegemoniei sovietice l-a ajutat pur și simplu să-și construiască o imagine internațională pe care a exploatat-o ulterior fără încetare. „Scena balconului” din 21 august 1968, în timpul căreia Ceaușescu s-a adresat din balconul clădirii Comitetului Central unei mulțimi de 100 000 de persoane adunate într-una dintre piețele importante ale Bucureștiului și a condamnat intervenția Pactului de la Varșovia la numai câteva ore după invadarea Cehoslovaciei, care a devenit o legendă a comunismului național, nu a fost altceva decât o mascaradă, dar a funcționat: liderul neostalinist însetat de putere, lipsit de orice înclinație democratică, a reușit să trezească brusc entuziasmul popular și să câștige susținerea unei populații convinse că România va urma linia liberalizării și a apropierei de Occident. Spunând „nu” invaziei sovietice într-o altă țară socialistă, comuniștii români și-au reafirmat opoziția față de orice încercare de restaurare a hegemoniei Kremlinului în interiorul blocului și asupra mișcării revoluționare mondiale²¹³.

Pentru Ceaușescu și susținătorii săi, eșecul Primăverii de la Praga a servit la justificarea dogmei unității de nezdruccinat dintre partid, lider și națiune. Sloganul „Partidul, Ceaușescu, România” răsună pretutindeni în acea perioadă și va fi utilizat din plin până la sfârșit. Oricine i se opunea lui Ceaușescu se făcea vinovat de subminarea acestei unități și era acuzat că servea intereselor Moscovei. Solidaritatea fictivă cu „socialismul cu față umană” din Cehoslovacia a justificat perpetuarea unui model obtuz de dictatură personală. Încercarea de a repeta scena balconului din vara lui 1968 în decembrie 1989 a reprezentat urmarea grotescă a acestui episod²¹⁴.

În august 1969, Richard Nixon a venit la București, unde un Ceaușescu din ce în ce mai plin de sine i-a făcut o primire triumfală. Trecând peste pretențiile sale dictatoriale, mulți analiști occidentali au crezut cu naivitate în mitul lui Ceaușescu prezentat ca un lider comunist de încredere, ceea ce l-a ajutat mai târziu pe acesta să-i caracterizeze pe disidenți drept trădători.

În același timp, propaganda de partid a pus un accent deosebit pe „tradițiile internaționaliste” ale PCR, iar foști membri ai Brigăzilor Internaționale din perioada Războiului Civil din Spania (cum ar fi Petre Borilă, Valter Roman, Mihai Burcă, Gheorghe Stoica și Vida Geza) și ai Rezistenței Franceze (Mihail Florescu, Gheorghe Gaston Marin și Gheorghe Vasilichi) au fost aleși (în unele cazuri realeși) în Comitetul Central la Congresul al IX-lea²¹⁵. Ulterior, însă, Ceaușescu și-a exprimat nemulțumirea față de manifestările resentimentare ale veteranilor, mai ales după Congresul al XII-lea din noiembrie 1979, atunci când Constantin Pîrvulescu, el însuși fost secretar general (în 1944) și veteran al mișcării comuniste internaționale, l-a acuzat pe liderul suprem că transformase partidul într-un feudă personală și într-un instrument de conservare a puterii clanului său.

Simultan, Ceaușescu a început epurarea „baronilor” lui Gheorghiu-Dej. Cei mai afectați au fost Gheorghe Apostol (cel mai fidel locotenent al lui Gheorghiu-Dej și fost prim-secretar al partidului în perioada 1954-1955), Chivu Stoica (prim-ministru în anii 1950) și

²¹³ Vezi discursul cu privire la evenimentele din Cehoslovacia ținut de Valter Roman în octombrie 1968 în fața muncitorilor comuniști din județul Brașov, în care se sublinia nevoia de a condamna metodele cominterniste compromise și se criticau aspru politicile neostaliniste sovietice. În acel discurs important, Roman l-a citat pe Constantin Dobrogeanu-Gherea în sensul că „socialismul și adevărul sunt inseparabile” și a susținut nevoia de confruntări libere de idei în cadrul comunismului internațional.

²¹⁴ Cu privire la evenimentele din 1968, vezi secțiunea *Romania* în Richard F. Staar (coord.), *Yearbook on International Communist Affairs, 1969*, Stanford, Calif., Hoover Institution Press, 1970, pp. 714-727.

²¹⁵ Vezi lista membrilor și a membrilor supleanți ai Comitetului Central aprobată de Congresul al IX-lea al PCR în *Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, 19-24 iulie 1965*, pp. 735-738.

Petre Borilă (care fusese trimis de Comintern ca ofițer politic pentru a supraveghea Brigăzile Internaționale din Spania). Primul ministru Ion Gheorghe Maurer, care fusese una dintre victimele ostilității Anei Pauker față de comuniștii „locali”, a sprijinit epurarea acoliților lui Gheorghiu-Dej de către Ceaușescu. Emil Bodnăraș, un expert în intrigile Cominternului și fost agent al serviciilor secrete militare sovietice, a avut aceeași atitudine²¹⁶.

Treptat, Ceaușescu a reușit să-i elimine din viața politică pe toți supraviețuitorii din Biroul Politic al lui Gheorghiu-Dej, evitând însă metoda stalinistă a epurărilor sângeroase. De exemplu, după ce a fost eliminat din Comitetul Central la Congresul al X-lea în 1969, Apostol a primit inițial o poziție relativ înaltă în guvern, apoi o pensie substanțială, iar mai târziu a fost numit ambasadorul României în Argentina. Cât despre primul ministru Maurer, după ce a ieșit la pensie în 1974, a continuat să fie invitat la diverse ceremonii solemne ca o confirmare vie a continuității generaționale a elitei PCR.

Membrii aparatului de partid (Ilie Verdeț, Paul Niculescu-Mizil, Virgil Trofin, Ion Stănescu, Ion Iliescu, Gheorghe Pană, Dumitru Popescu, János Fazekás și Ion Ioniță) i-au stat alături lui Ceaușescu. Mulți dintre aceștia se alăturaseră PCR în timpul primilor ani de activitate legală de după război (1944-1946) și absolviseră în anii 1950 înalta școală de partid a PCUS de la Moscova. Mai mult, aceștia erau comuniști naționali convinși și susțineau supremația lui Ceaușescu în cadrul conducerii. O contribuție importantă la crearea mitului lui Ceaușescu a avut-o Dumitru Popescu, un aparatcic arogant care a deținut funcția de secretar al Comitetului Central însărcinat cu problemele culturale și ideologice timp de aproape cincisprezece ani. Popescu se pretindea romancier, dar publicațiile sale erau niște încercări ridicole de apologetică a partidului. Retrogradat în 1981 din poziția de membru al Secretariatului, a fost numit rector al școlii de partid „Ștefan Gheorghiu” (intitulată bombastic „academie”)²¹⁷. Paul Niculescu-Mizil, descris odată drept ideologul-șef al regimului, a fost numit președinte al obscurului Consiliu al Cooperativelor de Consum²¹⁸.

Emascularea politică a aparatului de partid a coincis cu două procese majore: (a) ascensiunea Elenei Ceaușescu spre cele mai înalte eșaloane ale partidului după Conferința Națională a PCR din 1972, și (b) încrederea crescândă acordată de Ceaușescu activiștilor cu care avea o legătură directă și personală și pe care el îi promovase. Au fost definite criterii noi pentru promovarea cadrelor astfel încât să-i permită soției secretarului general să devină numărul doi în partid.

Elena Ceaușescu, născută Petrescu, a reușit să-i elimine sau să-i persecute pe anumiți membri ai aparatului de partid și să-și formeze o curte personală de adulatori (Emil Bobu, secretarul Comitetului Central însărcinat cu armata, miliția și forțele de securitate, Ion Dincă, prim viceprim-ministru, Lina Ciobanu și Alexandrina Găinușe, care deveniseră membre ale Comitetului Politic Executiv la recomandarea Elenei Ceaușescu). Pe timpul lui Gheorghiu-Dej și în primii ani ai conducerii lui Ceaușescu, Elena a stat în umbră. Ca directoare a Institutului de Cercetări pentru Chimie (ICECHIM) din București, ea nu aparținea decât organizației locale de partid, cea a raionului „16 februarie”, iar mai târziu, după 1965, Comitetului municipal de partid București. Institutul Politehnic din București i-a conferit

²¹⁶ Cu privire la dinamica elitei PCR sub Ceaușescu, vezi Trond Gilberg, *The Communist Party of Romania*, în Stephen Fischer-Galati (coord.), *The Communist Parties of Eastern Europe*, New York, Columbia University Press, 1979, pp. 281-325, Walter M. Bacon, *Romania*, în Richard F. Staar (coord.), *Yearbook on International Communist Affairs, 1985*, Stanford, Hoover Institution Press, 1985, pp. 318-333 și Vladimir Tismăneanu, *The Agony of a Marxist Regime*, în „The World and I”, vol. 3, nr. 3, martie 1988, pp. 108-114.

²¹⁷ Interviu realizat de VT cu Dumitru Popescu, București, iunie 1994. Pentru detalii suplimentare, vezi memoriile lui Popescu, *Un fost lider comunist se destăinuie*. „Am fost și cioplitor de himere”, București, Editura Express, f. a.

²¹⁸ Niculescu-Mizil a fost un exponent zelos al poziției neutre a lui Ceaușescu în privința conflictului chinosovietic și, pentru mulți intelectuali, el a simbolizat (împreună cu Ion Iliescu) promisiunile fazei semilibrale a conducerii lui Ceaușescu.

titluri academice sub Gheorghiu-Dej, în ciuda opoziției manifestate de chimiști români reputați, precum Costin D. Nenițescu. Relațiile sale cu fiica lui Gheorghiu-Dej, Lica Gheorghiu-Rădoi, extrem de influentă cândva, erau tensionate, dar Elena a căutat să stabilească relații apropiate cu soțiile (sau fostele soții) ale celorlalți membri ai Biroului Politic al lui Gheorghiu-Dej, cum ar fi Stela Moghioroș, Natalia Răutu, Sanda Rangheț și Ecaterina Micu-Chivu (Klein).

Imediat după venirea lui Ceaușescu la putere, Elena a insistat ca să le fie oferite anumite privilegii câtorva femei care activaseră în perioada de clandestinitate: Stela Moghioroș, Ghizela Vass, Ecaterina Micu-Chivu, Sanda Rangheț, Ana Toma (care era căsătorită cu Pintilie Bodnarenko), Eugenia Rădăceanu (văduva lui Lothar Rădăceanu), Tatiana Bulan (care fusese căsătorită cu Leonte Răutu și Ștefan Foriș înainte de se mărita cu Iakov Bulan, un ofițer sovietic care a devenit rectorul Academiei Militare din București în anii 1950), Sanda Rangheț și Ofelia Manole. Scopul Elenei Ceaușescu a fost acela de a crea un sistem de relații pentru a-și consolida autoritatea în rândurile vechii gărzi a partidului. Merită amintit faptul că Elena o detesta profund pe Marta Drăghici, soția lui Alexandru Drăghici, a cărei carieră în perioada de ilegalitate a partidului fusese mult mai impresionantă decât a ei²¹⁹. În timp ce încerca să-și creeze un prestigiu politic, Elena Ceaușescu a primit sprijinul generos al lui Mihail Florescu (Mihail Iacobi) – pe atunci ministru al Industriei chimice și fost luptător în Rezistența Franceză – pentru a obține o poziție înaltă în cercetarea românească din domeniul chimiei. La sfârșitul anilor 1960, toate institutele de cercetare românești din domeniul chimiei îi erau subordonate Elenei, iar ea a devenit membră a colegiului Ministerului, organismul de conducere „colectiv” din acest domeniu. Numirea unor aparținători în poziții de conducere a favorizat ascensiunea Elenei Ceaușescu în ierarhie, mai întâi ca președinte al Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, apoi ca viceprim-ministru și membru al Comitetului Executiv al partidului.

În raportul său către Congresul al X-lea al PCR, care s-a ținut în perioada 6-12 august 1969, Ceaușescu a subliniat că scopul fundamental al politicii partidului era dezvoltarea economică a țării și crearea unei „societăți socialiste multilaterale dezvoltate”²²⁰. Ceaușescu a insistat că această „societate socialistă multilateral dezvoltată” va fi superioară societății capitaliste din toate punctele de vedere. La același congres, Ceaușescu a salutat crearea Frontului Unității Socialiste, o organizație politică cu participare largă, care includea sindicatele, precum și organizațiile de femei și de tineret. Practic, orice cetățean care împlinise optsprezece ani a devenit membru al Frontului Unității Socialiste. În conformitate cu linia oficială, noua organizație trebuia să le îngăduie tuturor să-și exprime opiniile în legătură cu progresul către comunism. În realitate, era vorba de încă un instrument pentru controlul societății românești prin mimarea conceptului de participare politică și prin inducerea apatiei în rândurile populației²²¹.

²¹⁹ Născută Marta Cziko, soția lui Drăghici fusese arestată în timpul războiului și fusese condamnată la închisoare pe viață pentru activități comuniste ilegale.

²²⁰ Vezi raportul lui Ceaușescu la congres în *Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român, 6-12 august 1969* București, Editura Politică, 1969, pp. 24-25. Congresul a aprobat următorul Comitet Executiv, extins la 21 de membri: N. Ceaușescu, Ion Gh. Maurer, Maxim Berghianu, E. Bodnăraș, Florian Dănălache, Constantin Drăgan, Emil Drăgănescu, János Fazekás, Petre Lupu, Manea Mănescu, P. Niculescu-Mizil, Gh. Pană, Dumitru Petrescu, Dumitru Popescu, Gh. Rădulescu, Leonte Răutu, Gh. Stoica, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, Vasile Vilcu și Șt. Voitec. Erau 11 membri supleanți: Iosif Banc, Petre Blajovici, Miu Dobrescu, Aurel Duca, Mihai Gere, Ion Iliescu, Ion Ioniță, Karol Kiraly, Vasile Patilineț, Dumitru Popa și Ion Stănescu. Prezidiul permanent era compus din 9 membri: N. Ceaușescu, Ion Gh. Maurer, E. Bodnăraș, P. Niculescu-Mizil, Gh. Pană, Dumitru Petrescu, Gh. Rădulescu, Virgil Trofin și Ilie Verdeț. Secretariatul consta din secretarul general N. Ceaușescu și 6 secretari: Mihai Gere, P. Niculescu-Mizil, Gh. Pană, Vasile Patilineț, Dumitru Popescu și Virgil Trofin; ibidem, pp. 757-758.

²²¹ Ibidem, p. 63.

Înclinațiile staliniste ale lui Ceaușescu au fost accentuate de o vizită pe care a efectuat-o în China și Coreea de Nord în mai 1971. Se pare că acesta a luat în considerare posibilitatea de a importa metodele de îndoctrinare folosite în timpul Revoluției Culturale a lui Mao. Aceasta nu era numai o problemă de preferință personală: Ceaușescu încerca să stăvilească mișcarea de liberalizare din România, să limiteze frământările din rândurile intelectualității și să-i împiedice pe studenți să-i urmeze pe rebelii lor colegi din alte state comuniste. El încerca, de asemenea, să-și consolideze puterea personală și să se descotorosească de acei membri ai aparatului care ar fi putut visa la un „socialism cu față umană”. De aceea, în iulie 1971, el a făcut publică o „propunere de îmbunătățire a activității ideologice”, un monument de obscurantism jdanovist. Ceea ce a urmat a fost o restalinizare radicală și apariția unui cult al personalității fără precedent care îl înconjura la început numai pe Ceaușescu, iar după 1974 și pe partenerul său politic cel mai apropiat: soția sa, Elena.

La Congresul al XI-lea al PCR, desfășurat în perioada 25-28 noiembrie 1974, Ceaușescu a început să se concentreze asupra problemelor socialismului în țările în curs de dezvoltare, încercând să-și creeze reputația de luptător pentru o „nouă ordine economică și politică internațională”²²². România a fost „participant invitat” al Conferinței de la Colombo a Mișcării de Nealinie din 1976 și devenise clar că liderul român visa să ajungă un al doilea Tito al acestei mișcări. România s-a dovedit însă a fi mult mai puțin influentă decât Iugoslavia, care era membru fondator al Mișcării de Nealinie.

Congresul al XI-lea a aprobat Programul Partidului Comunist Român²²³, documentul fundamental al comunismului național românesc, care începea cu o istorie a României ce se întindea pe aproximativ 35 de pagini. Programul PCR era menit să traseze strategia partidului și statului pentru următorii douăzeci până la douăzeci și cinci de ani. Programul PCR ilustrează și fascinația lui Ceaușescu pentru întreaga istorie „națională”, nu numai pentru istoria PCR (a cărei „elaborare” a fost definită ca o prioritate în raportul său la Congresul al IX-lea în 1965)²²⁴. Astfel, după 1974, Programul PCR a devenit modelul pentru orice scriere istorică publicată oficial în România.

Congresul al XII-lea al PCR (19-23 noiembrie 1979) a consolidat vizibil clanul lui Ceaușescu și cultul persoanei sale²²⁵. Promovarea activă de către cuplul Ceaușescu a carierei politice a fiului lor cel mai mic, Nicu, datează de la Congresul al XII-lea, când acesta a devenit membru supleant al Comitetului Central al PCR. În timpul congresului, Constantin

²²² Congresul a aprobat următorul Comitet Executiv, extins la 23 de membri: N. Ceaușescu, Emil Bobu, E. Bodnăraș, Cornel Burtică, Elena Ceaușescu, Gh. Cioară, Lina Ciobanu, Emil Drăgănescu, János Fazekás, Petre Lupu, Manea Mănescu, P. Niculescu, Gh. Oprea, Gh. Pană, Ion Pășan, Dumitru Popescu, Gh. Rădulescu, Leonte Răutu, Virgil Trofin, Iosif Uglar, Ilie Verdeț, Vasile Vilcu și Șt. Voitec. Erau 13 membri supleanți: Ștefan Andrei, Iosif Banc, Chivu Stoica, Mihai Dalea, Miu Dobrescu, Mihai Gere, Nicolae Giosan, Ion Iliescu, Ion Ioniță, Vasile Patilineț, Mihai Telescu, Ioan Ursu și Richard Winter. Secretariatul consta din secretarul general N. Ceaușescu și 6 secretari: Ștefan Andrei, Cornel Burtică, Gh. Pană, Dumitru Popescu, Iosif Uglar și Ilie Verdeț; vezi *Congresul al XI-lea al Partidului Comunist Român, 25-28 noiembrie 1974*, București, Editura Politică, 1975, pp. 841-842.

²²³ Vezi *Programul Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism*, în *Congresul al XI-lea al Partidului Comunist Român*, pp. 614-749.

²²⁴ *Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, 19-24 iulie 1965*, București, Editura Politică, 1966, p. 92.

²²⁵ Congresul a aprobat următorul Comitet Executiv, extins la 27 de membri: N. Ceaușescu, Iosif Banc, Emil Bobu, Cornel Burtică, Virgil Cazacu, Elena Ceaușescu, Lina Ciobanu, Ion Coman, Nicolae Constantin, Constantin Dăscălescu, Ion Dincă, János Fazekás, Ludovic Fazekás, Cornelia Filipaș, Alexandrina Găinușe, Petre Lupu, P. Niculescu, Gh. Oprea, Gh. Pană, Ion Pășan, Dumitru Popescu, Gh. Rădulescu, Leonte Răutu, Aneta Spornic, Virgil Trofin, Ilie Verdeț și Șt. Voitec. Erau 18 membri supleanți: Șt. Andrei, Petre Dănică, Miu Dobrescu, Gh. Dumitrache, Petru Enache, Eva Feder, Mihai Gere, Nicolae Giosan, Suzana Gâdea, Ion Ioniță, Ștefan Mocuța, Ana Mureșan, Elena Nae, Marin Rădoi, Ion Stoian, Iosif Szasz, Ion Ursu și Richard Winter. Secretariatul consta din secretarul general N. Ceaușescu și 8 secretari: Iosif Banc, Virgil Cazacu, Constantin Dăscălescu, Ludovic Fazekás, Dumitru Popa, Dumitru Popescu, Ilie Rădulescu și Marin Vasile; vezi *Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român, 19-23 noiembrie 1979*, București, Editura Politică, 1981, pp. 899-900.

Pîrvulescu a îndrăznit să critice monopolizarea puterii de către Ceaușescu. Pîrvulescu, care pe atunci avea 84 de ani, a protestat pentru că nu i s-a permis să ia cuvântul în timpul congresului. Atunci când, în sfârșit, i s-a dat voie să vorbească, el l-a acuzat pe Ceaușescu pentru că a pus interesele personale înaintea celor ale țării. Deși a fost redus rapid la tăcere, vești despre intervenția sa au ajuns la mijloacele de informare occidentale. După congres, Pîrvulescu a dispărut din viața publică, dar nu a fost lichidat²²⁶. În ciuda intervenției lui Pîrvulescu, congresul s-a încheiat cu o ceremonie de proslăvire a cuplului prezidențial.

La Congresul al XIII-lea al PCR (19-22 noiembrie 1984), asupra secretarului general și a soției sale s-a abătut un incredibil potop de laude²²⁷. În timp ce Petru Enache, secretarul Comitetului Central însărcinat cu ideologia, a vorbit despre performanțele „marelui gânditor și strateg contemporan”²²⁸, Ana Mureșan, membru supleant al Comitetului Executiv și ministru al Comerțului interior, s-a referit la realizările Elenei Ceaușescu în termenii ultraelogioși²²⁹.

Cultul personalității lui Ceaușescu este ilustrativ pentru natura *ceașismului*. O incompetență crescândă a sufocat procesul de luare a deciziilor, în timp ce secretarul general își îndemna supușii „să facă totul” pentru a-i îndeplini „indicațiile prețioase”. Trond Gilberg notează că, până la urmă, „o asemenea concentrare a puterii înseamnă că numai câțiva indivizi trebuie să rezolve probleme extrem de complicate într-o societate din ce în ce mai diferențiată. O astfel de misiune depășește chiar și capacitatea celei mai inteligente și mai bine intenționate persoane”²³⁰.

Deși a rămas intact, aparatul de partid era marginalizat și umilit. Până și fostul viceprim-ministru Cornel Burtică, un stâlp al clanului Ceaușescu, a fost exclus din partid, aparent din cauza eșecului său de a îndeplini directivele economice ale Conducătorului²³¹. În locul membrilor grupului din aparatul de partid au fost numiți executanți servili ai ordinelor lui Ceaușescu, precum Constantin Dăscălescu, prim-ministru al României, fost secretar al Comitetului Județean de Partid Galați, al cărui singur merit era acela că îi obliga pe ceilalți să se supună capriciilor lui Ceaușescu²³².

Emil Bobu, Iosif Banc, Cornel Pacoste și Petru Enache erau cu toții aserviți elitei conducătoare. Printre pușinii veterani care au supraviețuit în poziții importante s-au numărat

²²⁶ Pîrvulescu fusese membru al PCR de la congresul de fondare a partidului și membru al CC din 1929. Arestat în 1934, a evadat și a plecat în URSS, unde a rămas pe perioada războiului. S-a întors în România în 1944, unde a condus PCR împreună cu Bodnăraș și Rangheț, în timp ce A. Pauker se afla încă în URSS iar Dej se găsea în închisoare. Ulterior, Pîrvulescu a fost președintele Comisiei de Control a Partidului (1945-1961) și membru al Biroului Politic (1952-1960), dar și-a pierdut funcțiile după Plenara CC din noiembrie-decembrie 1961, la care a fost criticat pentru complicitate cu Chișinevschi și Miron Constantinescu. A trăit îndeajuns de mult pentru a fi martorul căderii regimului comunist în decembrie 1989.

²²⁷ Congresul a aprobat următorul Comitet Executiv, compus din 23 de membri: N. Ceaușescu, Iosif Banc, Emil Bobu, Virgil Cazacu, Elena Ceaușescu, Lina Ciobanu, Ion Coman, Nicolae Constantin, Constantin Dăscălescu, Ion Dincă, Miu Dobrescu, Ludovic Fazekás, Alexandrina Găinușe, Manea Mănescu, P. Niculescu, Constantin Olteanu, Gh. Oprea, Gh. Pană, Ion Pășan, Dumitru Popescu, Gh. Rădulescu, Ilie Verdeț și Șt. Voitec. Erau 25 de membri supleanți: Șt. Andrei, Șt. Bîrlea, Nicu Ceaușescu, Leonard Constantin, Gh. David, Marin Enache, Petru Enache, Mihai Gere, Maria Ghițulică, Nicolae Giosan, Suzana Gâdea, Nicolae Mihalache, Ioachim Moga, Ana Mureșan, Elena Nae, Marin Nedelcu, Cornel Pacoste, T. Postelnicu, Ion Radu, Ion Stoian, Gh. Stoica, Iosif Szasz, Ioan Totu, Ion Ursu și Richard Winter. Secretariatul consta din secretarul general N. Ceaușescu și 9 secretari: Iosif Banc, Emil Bobu, Ion Coman, Silviu Curticeanu, Petru Enache, Constantin Radu, Ion Radu, Ion Stoian și Ilie Verdeț; vezi *Congresul al XIII-lea al Partidului Comunist Român, 19-22 noiembrie 1984*, București, Editura Politică, 1985, pp. 742-743.

²²⁸ *Foreign Broadcast Information Service (FBIS)*, în „Eastern Europe”, 3 decembrie 1984, p. H/3.

²²⁹ Ibidem, p. H/2.

²³⁰ Trond Gilberg, *Romania's Growing Difficulties*, în „Current History”, noiembrie 1984, p. 270. Gilberg analizează convingător efectele cultului irațional al personalității lui Ceaușescu.

²³¹ „Scânteia”, 9 octombrie 1982; vezi și M. Șafir, *Romania – Politics, Economics and Society*, p. 78.

²³² Ion Caraion a fost martorul acceselor de furie ale premierului în timpul Conferinței Naționale a Scriitorilor din iulie 1981; Ion Caraion, *Insectele tovarășului Hitler*, München, Jon Dumitru Verlag, 1982, pp. 97-106.

Gheorghe Rădulescu, Manea Mănescu și Mihail Florescu. Deși rămăsese membru al Comitetului Executiv al partidului și vicepreședinte al Consiliului de Stat, Rădulescu nu participa la procesul de luare a deciziilor. Mănescu, care a redevenit membru al Comitetului Executiv după 1982, a fost unul dintre oamenii de încredere ai Elenei Ceaușescu și un subordonat loial al secretarului general. Florescu, un fost luptător în Brigăzile Internaționale și ultimul membru de origine evreiască al Comitetului Central (reales și la Congresul al XIV-lea în noiembrie 1989) era mâna dreaptă a Elenei în Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie, datorându-i acesteia supraviețuirea politică în baza faptului că Elena avea nevoie de cunoștințele sale în industria chimică²³³.

Puținii intelectuali din Comitetul Central au fost eliminați la Congresul al XIII-lea, în 1984. Printre aceștia se numărau poetul Eugen Jebeleanu, George Macovescu, fost ministru de Externe și președinte al Uniunii Scriitorilor până în 1982 și Mihnea Gheorghiu, președintele Academiei de Științe Politice și Sociale.

Între timp, odrasla favorită a cuplului, Nicu, a devenit din ce în ce mai important. Născut în septembrie 1951, Nicu era singurul dintre copiii cuplului prezidențial care era interesat de politică. El a fost făcut lider al Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România în 1972, iar în 1983 a devenit prim-secretar al Uniunii Tineretului Comunist (UTC). La Congresul al XII-lea al PCR, Nicu a devenit membru supleant al Comitetului Central și secretar al Marii Adunări Naționale, la Conferința Națională a PCR din 1982 a devenit membru plin al Comitetului Central, iar la Congresul al XIII-lea, în noiembrie 1984, membru supleant al Comitetului Executiv. Soția lui Nicu, Poliana Cristescu, conducea Organizația Pionierilor și era secretar al UTC, iar la Congresul al XIII-lea a fost aleasă membru plin al Comitetului Central.

Contactele și inițiativele internaționale ale lui Nicu Ceaușescu, în special în calitate de președinte al Comisiei Națiunilor Unite pentru Anul Tineretului, erau des comentate în presa românească. În plus, el și-a promovat prietenii ca membri ai Comitetului Central. Cornel Pacoste, fostul secretar al Comitetului de Partid al Centrului Universitar București, a devenit membru supleant al Comitetului Executiv și prim-secretar al Comitetului Județean Timiș. Pantelimon Găvănescu, predecesorul lui Nicu în funcția de conducător al UTC, și Eugen Florescu, fostul redactor-șef al ziarului oficial al UTC, „Scânteia tineretului”, au devenit membri ai Comitetului Central. Alți protejați ai lui Nicu, precum Tudor Mohora, Constantin Boștină, Ion Traian Ștefănescu, Ion Sasu și Nicolae Croitoru – care îi erau colaboratori în cadrul Secretariatului UTC – au devenit membri influenți ai nomenclaturii ca secretari ai comitetelor județene ale PCR sau în alte poziții importante. În rezumat, după Congresul al XIII-lea al PCR, nu mai rămăsese practic nimeni în partid care să poată pune sub semnul întrebării politicile familiei domnitoare a României.

Cazul Trofin este sugestiv în acest sens. Virgil Trofin a fost considerat unul dintre principalii pretendenți la putere în cazul unei crize de succesiune. Membru al grupului care asigurase victoria lui Ceaușescu asupra rivalilor săi din Biroul Politic al lui Gheorghiu-Dej și secretar al Comitetului Central însărcinat cu cadrele după Congresul al IX-lea, Trofin a căzut în dizgrație după 1970. El a fost îndepărtat din funcția de ministru al Minelor, petrolului și geologiei în urma unei confruntări directe cu secretarul general. Numit președinte al Consiliului Central al Cooperativelor Meșteșugărești, Trofin a continuat să sfideze orgoliul lui Ceaușescu, ceea ce a pus capăt carierei sale. Eliminarea sa din Comitetul Central al PCR a fost confirmată la Plenara din 25-26 noiembrie 1981: Ceaușescu nu tolera nici o critică²³⁴.

²³³ Mihail Florescu a murit la București în februarie 2000.

²³⁴ M. Shafir, *Romania – Politics, Economics and Society*, p. 83. Trofin a murit în 1983.

Suprimarea disidenței, celebrarea liderului

În România, disidența s-a redus la atitudini idealiste, cu atât mai eroice cu cât cei care dădeau glas unor vederi neortodoxe nu puteau conta pe solidaritatea colegilor lor. Michael Shafir îl citează pe un specialist occidental în afaceri est-europene care i-a spus la începutul anilor 1980 că „disidența română trăiește la Paris, iar numele ei este Paul Goma”²³⁵. În ianuarie 1977, Goma i-a trimis o scrisoare de solidaritate lui Pavel Kohout, unul dintre liderii grupului cehoslovac Carta 77. Goma a scris și un apel către Conferința de la Belgrad, prin care cerea ca regimul Ceaușescu să respecte prevederile Conferinței de la Helsinki cu privire la drepturile omului. Cu toate acestea, în afară de colegul său de breaslă, scriitorul Ion Negoïtescu, și de medicul psihiatru Ion Vianu, nici un alt intelectual român nu l-a sprijinit pe Goma. Dimpotrivă, în paginile revistei xenofobe „Săptămâna” erau menționate originile basarabene ale lui Goma pentru a explica gestul său de revoltă. În final, în jur de 200 de oameni au semnat apelul lui Goma, dar marea majoritate a acestora doreau să obțină doar un pașaport – așa-numitul „pașaport Goma” – pentru a emigra. Goma a fost arestat pe 1 aprilie 1977, dar a fost eliberat pe 6 mai, în urma unei campanii internaționale; în noiembrie 1977, el a părăsit România și s-a stabilit la Paris, împreună cu soția și cu fiul său²³⁶.

Alți disidenți români, precum Doina Cornea, Dan Petrescu, Liviu Cangeopol, Luca Pițu, Mircea Dinescu, Dorin Tudoran, Gabriel Andreescu sau Radu Filipescu, au avut parte de aceeași izolare și lipsă de sprijin. Regimul a reușit să insufle frică, iar Partidul a răspuns la nesupunerea civilă cu măsuri draconice. Minoritățile religioase și naționale au fost persecutate. Radu Filipescu, declarat prizonierul lunii decembrie 1984 de către organizația Amnesty International, a fost condamnat la 10 ani de închisoare pentru „propagandă împotriva ordinii socialiste”. Tânărul inginer electronist român, născut în 1956, a fost acuzat că scrisese și distribuisese manifeste care condamnau greșelile lui Ceaușescu în domeniul economic și conducerea sa dictatorială²³⁷.

Până la colapsul din 1989, „a trăi în adevăr” nu a reprezentat o opțiune pentru marea majoritate a elitei intelectuale române²³⁸. În plus, o alianță între clase sociale – în sensul sprijinirii de către intelectuali a greveii minerilor din Valea Jiului din august 1977 sau a protestului de la Brașov din noiembrie 1987 – nu s-a format niciodată. Până la revolta muncitorilor de la Brașov, clasa muncitoare română a căutat mai degrabă să găsească diverse forme de „a se descurca” decât să ridice vocea împotriva regimului. Între 1964 și 1977, datorită unei abile combinații între industrializare și naționalism reușite de către regim, „noul contract social” a funcționat bine. Nici măcar după revolta muncitorilor de la Brașov din 1987 nu s-a dezvoltat o alianță între clase, între intelectualii critici și muncitorii nemulțumiți²³⁹.

Adăugând nedreptății insulta, Ceaușescu a selectat colaboratori recrutați din rândurile minorităților etnice pentru a-i susține pretenția de a fi descoperit cea mai potrivită soluție

²³⁵ *Ibidem*, p. 168.

²³⁶ Vezi detalii la Paul Goma, *Culoarea curcubeului '77. Cutremurul oamenilor*, Oradea, Editura Multiprint, 1993.

²³⁷ Vladimir Socor, *Prisoner of Conscience. Radu Filipescu*, în „Radio Free Europe. Romanian Situation Report”, no. 17, 17 noiembrie 1984, pp. 21-23; Nicholas G. Andrews, *Romania under Communism: Waiting It Out*, în „Christian Science Monitor”, 11 martie 1985; David B. Funderburk, *Defiance in Romania? Look Again, Anderson*, în „Washington Post”, 7 septembrie 1985. Ultimul articol, semnat de fostul ambasador al Statelor Unite în România, examinează abuzurile regimului Ceaușescu în domeniul drepturilor omului. Vezi, de asemenea, Robert Gillette, *Romania: A New Winter of Despair*, în „Los Angeles Times”, 28 noiembrie 1985 și Juliana Geran Pilon, *Why Exclude Romania?*, în „New York Times”, 2 noiembrie 1985.

²³⁸ Walter D. Connor, *Dissent in Eastern Europe. A New Coalition?*, în „Problems of Communism”, ianuarie-februarie 1980, pp. 1-17. Vezi și Vlad Georgescu, *Romanian Dissent: Its Ideas*, în J. L. Curry (coord.), *Dissent in Eastern Europe*, New York, Praeger, 1985, pp. 182-194.

²³⁹ Pentru o analiză a protestului muncitoresc în România comunistă, vezi Dragoș Petrescu, *A Threat From Below? Some Reflections on Workers' Protest in Communist Romania*, în „Xenopoliana”, nr. 1-2, 1999, pp. 142-168.

marxist-leninistă pentru problema națională. Astfel, potrivit lui Mihai Gere, membru supleant al Comitetului Executiv al PCR și președinte al Consiliului Oamenilor Muncii de Naționalitate Maghiară din România, problema națională fusese rezolvată într-un „mod profund umanist”. Orice critică la adresa xenofobiei lui Ceaușescu era considerată propagandă perfidă, antiromânească: „Am aflat recent despre poziții, concepții și atitudini de peste hotare, din ce în ce mai frecvente, care distorsionează istoria poporului român, realitățile din România socialistă de azi și modul în care a fost rezolvată problema națională; toate acestea reprezintă calomnii și un amestec grosolan în viața și în afacerile noastre interne”²⁴⁰.

Una dintre cele mai timpurii expresii ale cultului lui Ceaușescu a fost un volum masiv intitulat *Omagiu*, publicat în 1973. Liderului suprem îi plăceau pompa de tip bizantin și simbolurile monarhice: sceptrul prezidențial, care a fost introdus la 28 martie 1974, atunci când Ceaușescu a devenit primul președinte al României, a reprezentat probabil primul semn palpabil al derulării unui scenariu dinastic²⁴¹.

La mijlocul anilor 1980, cultul dezvoltase forme fără precedent, depășind cu mult expresiile relativ benigne de la începutul anilor 1970. Aniversarea a douăzeci de ani de la alegerea lui Ceaușescu ca secretar general a dezlănțuit o avalanșă de imnuri și ode ditirambice, menite să gâdile nemăsurata sete de mărire a liderului suprem. Laudele servile ale lui Corneliu Vadim Tudor, care era nu numai un neobosit menestrel prezidențial, dar și autorul unor vehemente pamflete antisemite, se apropiiau de deificare: „Ne bucurăm pentru existența providențială a acestui om, atât de profund atașat de pământul nostru străbun, ar trebui să ne bucurăm pentru tinerețea sa veșnică, ar trebui să fim cu toții recunoscători pentru faptul că-i suntem contemporani și să-i mulțumim pentru toate acestea. Numai datorită voinței sale suntem acum cu adevărat stăpâni în casa sufletelor noastre”²⁴².

Fiecare 26 ianuarie – ziua de naștere a lui Ceaușescu – era o ocazie pentru ceremonii solemne și tributuri servile aduse „geniului” său. Toate mijloacele de informare românești salutau „meritele sale excepționale” și nici o hiperbolă nu era de ajuns atunci când era vorba de a glorifica realizările președintelui. În mod similar, meritele Elenei Ceaușescu în domeniul științei, tehnologiei și culturii erau subliniate fără încetare de propaganda de partid.

Odată dezlănțuit, mecanismul cultului a căpătat o dinamică proprie și a devenit o trambulină pentru pseudointelectuali și carieriști de profesie, care alimentau setea de glorie a secretarului general. De exemplu, pe 26 ianuarie 1986, „Scânteia” a dedicat aniversării președintelui aproape o ediție întreagă. Pe prima pagină, un chenar roșu încadra fotografia președintelui și un editorial de 700 de cuvinte, intitulat „Întreaga națiune îl sărbătorește pe marele erou al țării”. Același număr conținea numeroase poeme și articole, având titluri ca „Marele arhitect”, „Epoca de aur” sau „Scumpa oră din ianuarie”²⁴³.

De ce a triumfat Ceaușescu atâta vreme

Puterea și ideologia s-au împletit strâns în funcționarea dictaturii personale a lui Ceaușescu. În ideologia regimului comunist român s-au amestecat populismul naționalist, demagogia socială și atașamentul față de preceptele de bază ale stalinismului. Secretarul general al PCR a înfruntat Uniunea Sovietică în legătură cu anumite probleme (de exemplu,

²⁴⁰ Vezi Mihai Gere, *Full Equality for All the Citizens of Romania*, în „România Liberă”, 25 ianuarie 1986, în *FBIS*, în „Eastern Europe”, 28 ianuarie 1986, p. H8. Pentru o evaluare total diferită a situației minorității etnice maghiare din România, vezi Gaspar Miklos Tamás, *Censorship, Ethnic Discrimination and the Culture of the Hungarians in Romania*, New York, International Helsinki Federation for Human Rights, 1985.

²⁴¹ Dan Ionescu, *A Touch of Royalty*, în „Radio Free Europe. Romanian Situation Report”, nr. 2, 22 ianuarie 1985, p. 13.

²⁴² Corneliu Vadim Tudor, *Suflet în sufletul neamului*, în „Săptămâna”, 26 iulie 1985, p. 7.

²⁴³ *News Media Hail Ceaușescu on Birth Anniversary*, *FBIS*, în „Eastern Europe”, 29 ianuarie 1986, p. H2.

Orientul Apropiat, criza cehoslovacă din august 1968 și relațiile cu China), iar părerile sale polemice cu privire la aceste subiecte au fost transformate în doctrină oficială de partid²⁴⁴.

În cadrul comunismului mondial, Ceaușescu a aplicat conceptele de suveranitate națională și egalitate în relațiile dintre state și dintre partidele comuniste. El a respins în mod constant încercările Moscovei de la sfârșitul anilor 1960 și din anii 1970 de a atrage România în campaniile sale antichineze. În 1968, el i-a susținut pe comuniștii greci care au înființat Partidul Comunist Grec (din Interior) în exil în România și a expulzat din țară facțiunea prosovietică KKE a lui Kostas Kollyiannis, consultându-se regulat cu conducerea iugoslavă. În plus, pentru că avea nevoie de relații bune în primul rând cu partidele care aveau o poziție critică explicită față de expansionismul sovietic, Ceaușescu și-a exprimat sprijinul prudent pentru eurocomunism și i-a apărat pe liderii partidelor comuniste spaniol și italian în fața atacurilor sovietice. Mai întâi Enrico Berlinguer, apoi Alessandro Natta, au vizitat deseori Bucureștiul pentru a se întâlni cu Ceaușescu. Santiago Carrillo a fost descris public ca fiind prietenul personal al lui Ceaușescu.

Discursurile secretarului general erau un lanț de incantații verbale. Aroganța sa dogmatică interzicea competența intelectuală. Cuibăriți în piramida lor de privilegii, autocrații comuniști români nu puteau tolera meritocrația, pe care o percepeau în mod corect ca pe o amenințare la adresa puterii lor. Într-un eseu lămuritor despre dilemele inteligenței române, Dorin Tudoran a arătat că impunerea sistematică de elite false a fost un mijloc de menținere a controlului asupra societății²⁴⁵.

În România, economia de comandă a reprezentat baza unui sistem politic ierarhic, rigid și autoritar. Partidul – adică, Ceaușescu – concepea dezvoltarea societății în termeni militari, cu fronturi, campanii, flancuri, avangardă și ariergardă²⁴⁶. În ciuda acestor artificii propagandistice, România lui Ceaușescu era o societate închisă, caracterizată prin represiune în toate domeniile existenței umane: limitări ale dreptului de proprietate, condiții grele de muncă și salarii mici, lipsa libertății de mișcare, obstacole birocratice împotriva emigrării, violări ale drepturilor minorităților naționale, dispreț pentru credințele religioase și persecutarea practicilor religioase, austeritate economică drastică, cenzură constantă în domeniul culturii, reprimarea tuturor vederilor disidente și un omniprezent cult în jurul președintelui și familiei sale, care a contribuit la demoralizarea populației²⁴⁷.

În logica stalinistă, ideologia și puterea nu pot fi disociate. Ca urmare, exponenții regimurilor neostaliniste trebuiau să-și mențină ortodoxia ideologică pentru a-și păstra sursa principală de legitimitate. În cazul lui Ceaușescu, constrângerile ideologice și politice erau întărite continuu, iar reforma era amânată mereu prin reorganizări instituționale. Confrunțați cu o represiune crescândă, cu o conducere defectuoasă a economiei și cu o paralizie socială și

²⁴⁴ Vezi articolul despre „doctrina Ceaușescu” în Ovidiu Trăsnea, Nicolae Kallos, *Mică enciclopedie de politologie*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1977, pp. 136-145.

²⁴⁵ Dorin Tudoran, *Frig sau Frică: Reflecții despre condiția intelectualului român*, Daphne, Ala., Europa Media, 1988, manuscrisul original în limba română, p. 48. Poet și jurnalist important, Dorin Tudoran a denunțat, pe când se găsea în România, controlul totalitar asupra culturii și oportunismul elitei intelectuale oficiale. Hărțuit și calomniat, a cerut, în cele din urmă, să emigreze în Statele Unite ale Americii. O versiune prescurtată a eseului menționat a fost publicată în Franța în 1984; Dorin Tudoran, *De la condition de l'intellectuel roumain*, în „L'Alternative”, nr. 29 și 30, septembrie-octombrie și noiembrie-decembrie 1984.

²⁴⁶ În privința mecanismelor de mobilizare politică și efectele lor asupra regimului neostalinist al lui Ceaușescu, vezi Steven Sampson: *Muddling through in Romania* (lucrare prezentată la Al Doilea Congres Internațional de Studii Românești, Avignon, Franța, 1983) și *Is Romania the Next Poland?*, în „Critique”, nr. 16, 1983, pp. 139-166.

²⁴⁷ Anneli Maier (împreună cu secția română), *The Ceaușescu Era – An Era of Restrictions*, în „Radio Free Europe. Romanian Situation Report”, 26 iunie 1985; vezi și Paul Lewis, *Economy Tight, Romanians Face a Long Winter*, în „New York Times”, 15 decembrie 1985, o descriere precisă a militarizării economiei, a persecutării cultelor neoprotestante și a mutării pensionarilor de la oraș la sat, amintind de metodele lui Pol Pot.

politică, românii aveau de ales între exilul intern – supraviețuire tăcută în patria lor – și emigrare.

Comunism național în stil românesc?

Vechea gardă a PCR fusese neutralizată sau se împușinase, iar a „doua generație” era lipsită de o bază instituțională. Pretențiile ultranaționaliste erau exacerbate, iar ideologia marxist-leninistă nu era nimic altceva decât un ritual lipsit de conținut. O viziune despre dezvoltare caracteristică Lumii a Treia colora triumfalista și irațional de optimista credință a lui Ceaușescu în creșterea economică. În cazul regimului, călcâiul lui Ahile îl reprezenta, totuși, anemica sa legitimitate – îi lipsea adevărata autoritate politică. Conducerea presupus carismatică nu era, de fapt, carismatică. Departate de a fi „eroul național” sărbătorit de mijloacele de informare oficiale, Ceaușescu era un aparatcic – era, într-adevăr, încarnarea aparatului partidului comunist și principalul apărător al acestuia²⁴⁸.

Ceaușescu a fost prizonierul propriului său mit. El se considera simbolul viu al vigoriei și continuității partidului și se aștepta ca și ceilalți să creadă același lucru. După cum am văzut, el crescuse în spiritul „revoluției de sus”, luase parte de bună voie la cele mai aberante excese staliniste din România și, evident, nu s-a retras atunci când s-a confruntat cu nemulțumirea populară. Din moment ce se baza în principal pe supremația nomenclaturii de partid, garantată de teroarea exercitată de poliția politică, regimul lui Ceaușescu nu poate fi descris ca o deviere de la modelul marxist-leninist. Înainte de toate, această ideologie a speculat înclinațiile naționaliste, a exploatat și a cultivat prejudecățile antimaghiare și antisemite, s-a folosit de resentimentele antirusești adânc înrădăcinate și a încurajat încercările absurde menite să demonstreze superioritatea românească asupra lumii occidentale în anumite domenii ale științei și culturii (temele așa-numitului protocronism românesc)²⁴⁹. Rămâne încă de stabilit dacă aceste campanii stridente au fost provocate de un nemărturisit complex de inferioritate sau de nostalgia pentru trecutele vânători jdanoviste de vrăjitoare împotriva „cosmopoliților dezrădăcinați” (adică, a evreilor).

Întregul și părțile

Ca filosofie politică, stalinismul sublinia superioritatea întregului asupra părților, preeminența societății asupra individului²⁵⁰. Pentru regimul român – ca și pentru cel sovietic, de altfel – individul era doar un simplu termen de referință abstract. Stalinismul nu poate fi redus, totuși, la supremația puterii politice și la teroarea de masă fără riscul de a neglija alte

²⁴⁸ Cu excepția terorii de masă, regimul lui Ceaușescu tindea să perpetueze aspecte caracteristice „stalinismului matur”, printre care un sistem de dictatură personală și „un sistem de valori eterogen care favoriza stratificarea economică, de statut și a relațiilor de putere, cultiva o extraordinară uniformitate culturală și era atașat de naționalismul extrem”; vezi Seweryn Bialer, *Stalin's Successors. Leadership, Stability and Change in the Soviet Union*, New York, Cambridge University Press, 1980, p. 10.

²⁴⁹ Michael Shafir, *Political Culture, Intellectual Dissent, and Intellectual Consent. The Case of Romania*, în „Orbis”, vara 1983, în special interpretarea pe care acesta o dă „tezelor” neostaliniste din iulie 1971 ale lui Ceaușescu (pp. 418-420). Shafir identifică doar un grup de scriitori (nucleul „oniric” de disidență intelectuală și rezistență) ca oponenți constanți și articulați ai dogmatismului anticultural al lui Ceaușescu. Nu trebuie însă ignorate efectele profunde ale atitudinilor din perioada 1971-1972 ale unor scriitori precum Eugen Jebeleanu, Geo Bogza, Alexandru Paleologu, Ion Caraion, Șt. Aug. Doinaș, N. Manolescu, Mircea Zăciu și Dan Hăulică. În conflictul dintre „staliștii naționali” și „evoluționiștii liberali”, primii au încercat să se folosească de naționalismul lui Ceaușescu, pe când ceilalți au subliniat autonomia esteticului în fața intruziunii sufocante a partidului. „Protocronismul” a fost ideologia, sponsorizată de partid, care afirma precedența românească în cazul unor descoperiri științifice și culturale majore și a reprezentat, de fapt, fundamentul tiraniei naționaliste a lui Ceaușescu. Pentru amănunte privind „protocronismul” vezi K. Verdery, *National Ideology under Socialism*.

²⁵⁰ Pentru o analiză critică inspirată a stalinismului, vezi G. R. Urban (coord.), *Stalinism. Its Impact on Russia and the World*, Cambridge, Mass., Harvard University Press, 1986, în special interviurile realizate de Urban cu Leszek Kolakowski, Milovan Djilas, Adam B. Ulam și Robert C. Tucker, precum și textul lui Leonard Shapiro, *Epilogue. Some Reflections on Lenin, Stalin, and Russia*.

caracteristici, nu mai puțin organice, ale regimurilor de tip sovietic. Există o mare doză de optimism în următoarea afirmație din lucrarea lui Tom Bottomore, *Dictionary of Marxist Thought*, chiar dacă reflectă o interpretare des întâlnită a realităților comuniste: „Succesorii lui Stalin nu au transformat în mod fundamental structurile principale ale regimului pe care l-au moștenit de la acesta. Dar ei au pus capăt represiunii și terorii de masă, iar în acest sens, se poate spune că stalinismul s-a sfârșit odată cu moartea lui Stalin”²⁵¹.

În România, sursa puterii o constituia monoliticul aparat de partid, dictatul colectiv al birocrăției PCR încarnată în declarațiile Conducătorului. Pentru a frustra orice membru al nomenclaturii care ar fi încercat să-și delimiteze un fief politic personal, Ceaușescu a accelerat rotația birocraților. Ca și Stalin, el nu a permis apariția centrelor de autoritate rivale, iar cei care au ignorat acest lucru au plătit scump pentru încercările lor nereușite de a introduce un rudiment de dezbatere în luarea deciziilor de partid.

Deși moștenirea teoretică leninistă a fost invocată în România mai puțin decât în alte țări comuniste, Ceaușescu nu a abandonat niciodată regulile despotice instituite de bolșevici după 1921: eliminarea oricărei forme de democrație intrapartinică, centralism birocratic și omnipotența secretarului general. El nu putea accepta lupte fracționiste și avea o viziune militaristă asupra rolului și structurii partidului. Din moment ce, în mintea sa, partidul și liderul erau unul și același lucru, cultul partidului însemna implicit și divinizarea liderului²⁵². Ritualurile bizantine de glorificare erau intercalate cu referiri la ortodoxia marxist-leninistă, în timp ce slujitori umili se întreceau unul pe celălalt în laudarea valorii și a „clarviziunii” Conducătorului. Lăsându-l deoparte pe Enver Hodja, nici un alt lider est-european din epoca poststalinistă nu a reușit să conceapă un cult al personalității atât de sistematic și de teatral. Probabil că acest cult al personalității atotcuprinzător îl va immortaliza pe Ceaușescu în istoria marxismului.

În noiembrie 1985, la primul Congres al Științei și Învățământului din România, Elena Ceaușescu a fost „numită în unanimitate” (nu aleasă) președinte al noului Consiliu Național al Științei și Învățământului. Ea s-a bucurat de un cult al personalității similar, fiind publicate volume de pseudo-poezii pentru a-i proslăvi „extraordinarele merite științifice” și „calda generozitate”. La același congres, s-a afirmat că Nicolae Ceaușescu era strategul întregii politici economice a României, în timp ce Elena era celebrată ca principalul executant al acestei politici și ca garantul aplicării acesteia în viitor²⁵³. În 1986, ceremoniile dedicate aniversării zilei de naștere a Elenei au atins culmea adulației publice. Elena și Nicolae Ceaușescu erau zugrăviți ca „un cuplu istoric, a cărui existență se împletește cu destinul țării”²⁵⁴. Poetul Ion Gheorghe s-a referit extatic la „treime” și la „cele trei dimensiuni” ale „unității sacre” dintre Nicolae Ceaușescu, Elena Ceaușescu și patrie²⁵⁵. Acest elefantiazis sicofantic a culminat cu descrierea extaziată a Elenei Ceaușescu de către ziaristul Ilie Purcaru: „Femeia care astăzi, alături de bărbatul de la cârma țării, ia pe umerii ei – fragili ca orice umeri de femeie, dar puternici și neclintii datorită convingerilor ei ferme și neabătute –

²⁵¹ Vezi Tom Bottomore (coord.), *A Dictionary of Marxist Thought*, Cambridge, Mass., Harvard University Press, 1983, p. 464.

²⁵² Abordări mai detaliate ale acestor teme se pot găsi în Jeremy T. Paltiel, *The Cult of Personality. Some Comparative Reflections on Political Culture in Leninist Regimes*, în „Studies in Comparative Communism”, nr. 16, primăvara/vara 1983, pp. 49-64 și Graeme Gill, *Personality Cult, Political Culture and Party Structure*, în *Ibidem*, primăvara/vara 1984, pp. 111-121.

²⁵³ Anneli Maier, *Elena Ceaușescu Marches On and Up*, în „Radio Free Europe. Romanian Situation Report”, nr. 17, 17 decembrie 1985, pp. 21-25.

²⁵⁴ Poetul Virgil Teodorescu în „Luceafărul”, nr. 1, 4 ianuarie 1986, p. 1.

²⁵⁵ Ion Gheorghe, *Ibidem*.

sarcini și răspunderi copleșitoare, servind națiunea cu un devotament de care nu a dat dovadă nici o altă femeie înaintea ei”²⁵⁶.

În acest sumbru climat cultural-politic, cultul delirant al lui Ceaușescu a ajuns la maturitate. Fiul său, Nicu, părea predestinat să moștenească tronul tatălui său, iar versuri ce prevesteau acest eveniment au fost auzite la așa-numitul „Cenaclu Flacăra al tineretului revoluționar” („Ceaușescu junior/Viitor Conducător”). Urmând exemplul mamei sale, primul secretar al UTC a devenit un „om de știință de reputație internațională” și așa-zisul autor al mai multor volume de fizică nucleară²⁵⁷.

Limbajul folosit în cultul lui Ceaușescu amintea în mare măsură de Garda de Fier și de deificarea lui Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul, cel care intenționase să transforme România într-un paradis, într-o țară „ca soarele sfânt de pe cer”. De aceea, este legitim să ne întrebăm: Regimul român a reprezentat doar o distorsiune patologică a unui „socialism existent în realitate” cumva „mai sănătos”, mai benign sau măcar mai puțin indecent? Răspunsul trebuie să includă: (a) tradițiile (morale, politice, axiologice) ale PCR; (b) conservarea fidelă a moștenirii staliniste; (c) înstrăinarea intelighenției; (d) apariția grupurilor de tehnocrați (de „experți”) nemulțumiți de cursul aventuros și penibil imprimat de Ceaușescu; și (e) interesul sovieticilor de a păstra stabilitatea internă a regimului din România²⁵⁸.

Prin Nicolae Ceaușescu, bizantinismul a triumfat în cultura politică a comunismului românesc: intrigile, eliminarea inamicilor prin conspirații de culise, practicarea duplicității în gândire și limbaj, demagogia ajunsă boală națională, respingerea problemelor cu adevărat etice, manipularea și înșelăciunea, toate aceste caracteristici dezgustătoare ale moștenirii Imperiului de Răsărit, recuperate și consolidate sub Stalin, au atins apogeul în cultul personalității lui Ceaușescu. Poate că membrii aparatului de partid au fost uneori iritați de această pompă și de atribuirea tuturor meritelor istorice lui Ceaușescu însuși, dar s-au bucurat, cu toate acestea, de efectele psihologice ale cultului, adică de asfixierea întregii gândiri critice. Trebuiau doar să se supună orbește indicațiilor lui Ceaușescu și, atât timp cât nu-l supărau, li se îngăduia să-și păstreze toate (sau cele mai multe dintre) privilegiile. În acest sens, regimul român a fost numai o variantă a ceea ce a fost descris ca dictatura nomenclaturii²⁵⁹.

Interesul lui Ceaușescu pentru ideologie depindea de schimbările din politica externă și din cea internă. Mitul care stătea la baza doctrinei sale poate fi descris ca „românismul socialist”, cu un accent deosebit pe specificul național al românilor în privința: (a) trecutului și

²⁵⁶ Vezi Anneli Maier, *Elena Ceaușescu's Birthday*, în „Radio Free Europe. Romanian Situation Report”, nr. 1, 10 ianuarie 1986, p. 40. Cu privire la locul Elenei Ceaușescu în ierarhia de partid și la poziția politică și socială pe care o ocupa, vezi Mary Ellen Fischer, *Women in Romanian Politics. Elena Ceaușescu, Pronatalism, and the Promotion of Women*, în Sharon L. Wolchik și Alfred G. Meyer, *Women, State, and Party in Eastern Europe*, Durham, N.C., Duke University Press, 1985, pp. 121-137. Numele Elenei Ceaușescu a fost asociat îndeaproape cu necruțătoarea politică a regimului de forțare a natalității. În 1984 a fost promulgat un decret care obliga femeile să se prezinte la controale ginecologice lunare pentru creșterea ratei natalității. Pentru o analiză aprofundată, vezi Gail Kligman, *The Politics of Duplicity*.

²⁵⁷ Vezi „Scânteia tineretului”, 19 februarie 1985; „Scânteia”, 25 iunie 1983; M. Shafir, *Romania—Politics, Economics and Society*, p. 77.

²⁵⁸ Exact această ultimă problemă l-ar fi putut face pe Gorbaciov să regândească atitudinea Uniunii Sovietice față de România. Moscova cunoștea prea bine cât de fragil era sistemul politic și teoretic creat de Ceaușescu pentru a-l considera un obstacol real în fața dorinței sovieticilor de a „păstra omogenitatea blocului”, așa cum tindeau să presupună anumiți analiști (vezi Vladimir V. Kusin, *Gorbachev and Eastern Europe*, în „Problems of Communism”, ianuarie-februarie 1986, pp. 50-51). Pentru o descriere pătrunzătoare, bazată pe experiența personală, a relațiilor lui Gorbaciov cu Ceaușescu și cu alți lideri est europeni, vezi Anatoly Chernyaev, *My Six Years with Gorbachev*, University Park, Pennsylvania State University Press, 2000.

²⁵⁹ Michel Voslensky, *Nomenklatura. The Soviet Ruling Class*, Garden City, N.Y., Doubleday, 1984, pp. 243-319.

tradițiilor istorice; (b) intereselor; și (c) a valorilor declarate²⁶⁰. Internaționalismul era invocat numai sporadic (și de nevoie). Secretarul general însuși se vedea în postura de profet al apropiatei explozii revoluționare a Lumii a Treia și nu ca un simplu lider comunist integrat în „comunitatea statelor socialiste” dominată de sovietici. După toate probabilitățile, aceasta era sursa principală a rebeliunii formale împotriva tutelei sovietice nemijlocite. Era cu neputință ca o asemenea personalitate ambițioasă să poată menține relații bune cu autoritatea tutelară, să confere legitimitate unei alte surse de înțelepciune și putere. Prin urmare, Ceaușescu a pariat totul pe o autarhie de tip albanez în loc să devină un lider comunist obișnuit ca Honecker, Jivkov sau Husák. Rapoartele interne de partid din România, rostite de obicei de către aparatcici de rang superior, arată un anumit dispreț față de statutul inferior al altor lideri ai Pactului de la Varșovia în relațiile lor cu Moscova. Această viziune a fost instaurată în partid în 1963-1964, sub Gheorghiu-Dej, și a fost apoi consolidată sub Ceaușescu, care, aparent, se mândrea pentru faptul că respingea pretențiile hegemonice ale sovieticilor.

Pentru a-și păstra această imagine de luptător intransigent pentru independența națională, Ceaușescu a fost deseori în dezacord cu intervențiile sovietice în arena internațională. Ion Mihai Pacepa, care a fost consilierul său personal și director adjunct al Direcției de Informații Externe române până în 1978, când i s-a acordat azil politic în Statele Unite, a oferit detalii fascinante cu privire la relațiile ambigue ale lui Ceaușescu cu Moscova. Pacepa a avut gradul cel mai înalt dintre toți ofițerii de informații comuniști care au dezertat vreodată în Occident. „Cu toată nepriceperea sa în economie, domnul Ceaușescu exportă încă produse importante în Uniunea Sovietică, servind drept canal pentru transferul tehnologiei occidentale către Moscova”, nota el și adăuga semnificativ: „Înțelegerile bilaterale secrete cu Moscova, cum ar fi acelea dintre cele două servicii secrete privind procurarea de tehnologie occidentală, sunt obligații sacre pentru domnul Ceaușescu”²⁶¹.

Prins în tensiunea dintre nemăsuratele sale aspirații politice și mai limitatele angajamente ideologice, Ceaușescu a încercat să combine o politică internă strict stalinistă cu un simulacru de „titoism radical” în afacerile externe. Evident, el nu emula experimentul iugoslav al „autoconducerii muncitorești”, ci naționalismul care inspirase respingerea de către Tito a ultimatumului Cominformului în 1948-1949. Spre deosebire de Tito, Ceaușescu nu se bucura cu adevărat de susținere în țara sa. Pentru a-și construi o astfel de susținere, toate opiniile disidente au fost reduse la tăcere, iar liderul partidului a fost caracterizat ca fiind purtătorul de cuvânt al „conștiinței naționale”. Această farsă a fost accentuată de gălăgioșii scriitori național-staliniști, doritori să se bucure de încrederea lui Ceaușescu și să obțină poziții culturale importante. Ceaușescu era vrăjit de propria-i legendă dar era, în același timp, și victima celor care o manipulau cu cinism. Izolat și alienat față de aparatul de partid, el s-a plâns în mod public de ceea ce numea „semne de lipsă de respect” – adică, de ascunderea realităților față de conducerea partidului. Țintele atacului său erau, în principal, aparatcicii de la nivel județean și membrii Comitetului Executiv al partidului²⁶².

²⁶⁰ După 1968, Ceaușescu a enunțat doctrina care îl definea ca pe păstrătorul tradiției istorice românești datând de pe vremea conducătorului „antiimperialist” Burebista și care prezicea „edificarea comunismului în cadrul granițelor istorice ale României și asigurarea securității poporului împotriva acțiunilor ostile ale imperialiștilor și revizioniştilor”. Vezi Stephen Fischer-Galati, *Marxist Thought and the Rise of Nationalism*, în Jeffrey Simon și Trong Gilberg (coord.), *Security Implications of Nationalism in Eastern Europe*, Boulder, Colo., Westview Press, 1986, p. 76.

²⁶¹ Vezi Ion Mihai Pacepa, *Ceaușescu. America's Most favored Tyrant*, în „Wall Street Journal”, 13 ianuarie 1986. Credibilitatea afirmațiilor lui Pacepa privind colaborarea strânsă dintre serviciile de informații românești și sovietice este susținută de informații suplimentare publicate în Thierry Wolton, *Le KGB en France*, Paris, Bernard Grasset, 1986, pp. 97-110 și 229-239. Corespondența particulară dintre VT și generalul Pacepa a lămurit și mai mult natura relațiilor dintre Ceaușescu și Kremlin în perioada lui Brejnev.

²⁶² *Speech by RCP General Secretary Nicolae Ceaușescu to RCP Central Committee Plenum Held in Bucharest, November 13-14, 1985, FBIS*, în „Eastern Europe”, 26 noiembrie 1985, p. H11.

Criza structurală și declinul ideologic

În afară de Nicolae, Elena și Nicu, alți membri ai „tribului” prezidențial erau plasați în poziții cheie: unul dintre frații secretarului general, generalul locotenent Ilie Ceaușescu, a fost numit ministru adjunct al apărării și secretar al Consiliului Politic Superior al Armatei în 1983; un alt frate, Nicolae A. Ceaușescu, era general locotenent în Ministerul de Interne și șef al Secției de Cadre (nu trebuie uitat faptul că Elena Ceaușescu era președinta Comisiei de Cadre a Comitetului Central al PCR); al treilea frate, Ion Ceaușescu, era ministru secretar de stat la Comitetul de Stat al Planificării; Marin, alt frate, deținea un post în comerțul exterior; Florea, tot frate, făcea parte din personalul ziarului „Scânteia”; o soră a deținut postul de ministru adjunct al educației până când soțul ei, Vasile Bărbulescu, de asemenea membru al Comitetului Central, a devenit prim-secretar de partid al județului Olt în 1983. Fratele Elenei Ceaușescu, Gheorghe Petrescu, era vicepreședinte al Uniunii Generale a Sindicatelor, membru al Comitetului Central, al Consiliului de Stat și al Biroului Executiv al Frontului Democrației și Unității Socialiste²⁶³. Mai mult, la vremea respectivă era binecunoscut faptul că Ceaușescu îi promova pe cei din satul său natal, Scornicești, din județul Olt.

Indicațiile, amenințările și încercările de a amăgi clasa muncitoare eclipsau sindromul declinului care aducea aminte în mod frapant de ultimii ani la putere ai lui Mátyás Rákosi în Ungaria vecină, în perioada 1955-1956. În loc să sporească autoritatea partidului, legitimitatea mitologică a lui Ceaușescu și carisma sa falsă erau o sursă de insubordonare. Securitatea era una dintre cele mai puternice forțe de poliție politică din lumea comunistă, dar erau semne că până și în interiorul acestei gărzi pretoriene existau tendințe centrifuge²⁶⁴. Șefii Securității erau prea bine informați cu privire la potențialul exploziv acumulat de populație pentru a miza totul pe familia conducătoare.

Conformismul ideologic era mai degrabă o perdea de fum decât o adevărată piatră de temelie a vieții culturale românești. Deși inteligența nu a reușit să dezvolte o conștiință critică și să catalizeze lupta antitotalitară, nu este corect ca inteligența română să fie acuzată pentru pasivitate fără a se lua în considerare: (a) originile ei istorice și sociale; (b) sacrificarea ei imediat după preluarea puterii de către comuniști; și (c) profilul ei psihosocial²⁶⁵.

Transformând necesitatea în virtute, mulți intelectuali români și-au raționalizat obediența pretinzând că supunerea lor politică a reprezentat tributul plătit pentru o mai mare libertate artistică și invocând în mod convenabil „realismul politic”. Înrobite și corupte, inteligența a fost suficient de naivă pentru a spera că va împărți puterea cu Conducătorul. Încă o dată, intelectualii au fost păcăliți (așa cum fuseseră în 1956, atunci când nu au reușit să urmeze drumul deschis de intelectualii reformiști din Ungaria și Polonia)²⁶⁶.

Trebuie amintit faptul că, cel puțin până la „tezele” din iulie 1971 ale lui Ceaușescu, inspirate de revoluția culturală chineză, naționalismul și ceea ce era perceput ca o îmbucurătoare renaștere a patriotismului au blocat orice reglare serioasă de conturi cu stalinismul. Deziluzia care a urmat ofensivei neostaliniste de după 1971 a fost, în plus, o problemă individuală: în general, intelectualii români erau lipsiți de credibilitate. Prea puțini dintre ei îndrăzniseră să ceară o reformă integrală a sistemului. În orice caz, protestele intelectualilor nu erau ascultate din moment ce lipsa de speranță și teama tindeau să împiedice

²⁶³ Cu privire la structura elitei PCR și impactul clanului Ceaușescu, vezi René Al. de Flers, Vladimir Socor, *The RCP's New Central Committee. Changes and Political Trends*, în „Radio Free Europe. Background Report”, nr. 6, 11 ianuarie 1986; René de Flers, *Socialism in One Family*, în „Survey”, vol. 28, nr. 4, iarna 1984, pp. 165-174.

²⁶⁴ René de Flers, *Are There Problems in the Secret Service?*, în „Radio Free Europe. Romanian Situation Report”, nr. 4, 22 februarie 1985, pp. 25-27.

²⁶⁵ În eseu său citat mai sus, Dorin Tudoran tratează pe larg aceste probleme, oferind o tulburătoare descriere a frământărilor intelectualilor români.

²⁶⁶ Pentru tulburările din mediile intelectuale din 1956, vezi Paul E. Zinner, *National Communism and Popular Revolt in Eastern Europe. A Selection of Documents on Events in Poland and Hungary, February-November 1956*, New York, Columbia University Press, 1956.

orice tentație spre insubordonare. Propaganda de partid condamna veninos orice formă de protest sub pretextul că acestea dădeau apă la moară „dușmanilor” țării: „imperialiștii” occidentali, ideologii antiromâni maghiari și sovietici sau politicienii exilați ai vechiului regim. Șovinismul era unul dintre mecanismele favorite utilizate de fanaticii „ideologiei românismului” pentru a-i compromite și reduce la tăcere pe criticii declarați ai dictaturii.

Situația grea a întregii populații a României – și nu numai a anumitor grupuri etnice, religioase sau profesionale – provenea direct din absolutismul lui Ceaușescu și din încrederea sa într-un model politic și economic anacronic. Dialectica șovinismului și iredentismului a fost exacerbată de neputința lui Ceaușescu de a rezolva vreuna dintre problemele politice într-adevăr delicate.

Întâlnirea lui Ceaușescu din august 1983 cu activiștii de partid și cu intelectualii în stațiunea Mangalia, de pe coasta Mării Negre, a fost percepută în general ca un sindrom al declinului, președintele și soția sa ocolind și nesocotind canalele tradiționale de partid. Directivele „vizionare” ale secretarului general erau proclamate ca fiind punctul de vedere sacrosanct al partidului, adevărul ultim. Supraviețuitorii grupului aparatului de partid s-au agățat de pozițiile lor de nomenclaturiști, fantome ale gloriei lor apuse, actori și, în același timp, spectatori ai acestei nevroze naționale.

Intelectualii au fost somați să se conformeze dogmelor reînviolate ale „realismului socialist”, pentru că realitatea nu era ceea ce percepea artistul, ci ceea ce partidul decidea că trebuia să fie: „Avem nevoie ca arta, avem nevoie ca industria cinematografică și teatrele să zugrăvească esența și modelul omului pe care vrem să-l făurim! Chiar dacă uneori trebuie să înfrumusețăm vreun erou, este bine ca el să devină un exemplu, pentru ca tinerii să înțeleagă și să știe că așa ar trebui să fie!”²⁶⁷.

Naționalismul exacerbat a reprezentat fundamentul *ceaușismului*. Excesele naționaliste ale regimului nu puteau fi criticate fără riscul de a atrage acuzații veninoase de „antipatriotism”²⁶⁸. În același timp, nepotismul practicat pe larg de către regimul Ceaușescu a fost primul experiment european de socialism dinastic. Socialismul dinastic al lui Ceaușescu – denumit oficial „societatea socialistă multilateral dezvoltată” – a fost o combinație de rituri politice bizantine, tehnică stalinistă de manipulare și fantasme resentimentare care aminteau de unele tiranii din Lumea a Treia. Spre îngrijorarea altor lideri comuniști din blocul sovietic, „Conducătorul” de la București practica propria-i versiune de socialism, în care individul era sacrificat în beneficiul partidului și pentru a potoli setea de putere a detestății familiei domnitoare.

²⁶⁷ Vezi *Speech by Nicolae Ceaușescu at the Working Meeting on Organizational and Political-Educational Activities* (ținută la Mangalia pe data de 4 august 1983), *FBIS*, în „Eastern Europe”, 9 august 1983, p. H11.

²⁶⁸ Pentru o abordare pătrunzătoare a ceaușismului, vezi Trond Gilberg, *Nationalism and Communism in Romania. The Rise and Fall of Ceausescu's Personal Dictatorship*, Boulder, Colo., Westview Press, 1990, pp. 49-57.

Rolul consilierilor sovietici în comunizarea României

Decizia politică

După cel de-al doilea război mondial, sovieticii și-au răspândit în toate țările ocupate din estul Europei nu doar trupele și serviciile secrete, ci și numeroși consilieri pe lângă diferite instituții autohtone. Scopul era ușor de înțeles: supravegherea implantării sistemului totalitar întocmai după dispozițiile șefului suprem de la Kremlin¹.

Dacă trimiterea consilierilor sovietici fusese decisă în termeni reali de către Moscova², în mod formal ei fuseseră solicitați de către guvernele locale. Aceasta a fost cu siguranță situația din România. La 3 noiembrie 1949 – în Ungaria încă se bătea monedă în jurul procesului intentat lui Laszlo Rajk, chiar dacă între timp acesta fusese condamnat la moarte și executat –, Gheorghe Gheorghiu-Dej i-a trimis o scrisoare lui A.A. Gromîko, locțiitor al ministrului de Externe al URSS, prin care se solicita trimiterea unuia sau a doi „specialiști” care să acorde asistență conducerii Partidului Muncitoresc Român pentru „analizarea situației unor membri ai partidului cu o activitate neclară și suspectă”, dat fiind că românii nu aveau „experiență suficientă în desfășurarea cu succes a unor asemenea anchete”³. În ședința din 9 noiembrie 1949 a Biroului Politic al PC(b)US a fost discutată solicitarea lui Dej, adoptându-se decizia ca din partea Ministerul Securității Statului al URSS să plece în România A.M. Saharovski și V.S. Patrikeev (apare și în forma Patrakeev). Cei doi aveau ca sarcină să ajute Securitatea în activitatea ei⁴. În 15 noiembrie 1949, însuși Stalin l-a înștiințat pe Gheorghiu-Dej despre răspunsul pozitiv la cererea sa printr-o scurtă scrisoare purtând semnătura „Filipov”, pseudonimul lui Stalin⁵.

Consilierii sovietici au fost detașați în România prin semnarea unei convenții, la 5 februarie 1950, între București și Moscova. Durata șederii consilierilor era de 3 ani. Costurile erau suportate de partea română, fiind vorba de transportul dus-întors pentru consilieri și familiile lor, salarii mari (unul în lei, plătit direct consilierului, și unul în ruble, achitat statului sovietic), locuințe gratuite, accesul la magazine speciale, acordarea de alimente, produse industriale ș.a.m.d. Toate aceste prevederi erau valabile și pentru consilierii care se aflau deja în România⁶.

Urmele lăsate de consilierii sovietici în arhivele românești sunt reduse și risipite. Gheorghe Apostol, unul dintre apropiații lui Gheorghiu-Dej, a fost întrebat după 1989 dacă sunt documente de arhivă cu hotărârile Moscovei pentru România, iar răspunsul lui a fost că „nu există. Nu se lucra cu acte. Poate telefoane. Dar, de obicei, se lucra deschis, deoarece omul

¹ Dorin Dobrinu, *Ajutorul Marelui Frate. Consilierii sovietici în România lui Gheorghe Gheorghiu-Dej*, în „Analele științifice ale Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași”, *Istorie*, vol. XLVI-XLVII, 2000-2001, pp. 211-214; *idem*, *The Soviet Counsellors' involvement in postwar Romanian repressive and military structures*, în Alexandru Zub, Flavius Solomon, Oldrich Tuma, Jiri Jindra (editori), *Sovietization in Romania and Czechoslovakia. History, Analogies, Consequences*, Iași, Editura Polirom, 2003, pp. 157-160.

² Lavinia Betea, *Maurer și lumea de ieri. Mărturii despre stalinizarea României*, Arad, Editura Ioan Slavici, 1995, p. 148.

³ Galina P. Muraško, *Represiunile politice în țările Europei de est la sfârșitul anilor '40: conducerea sovietică și nomenclatura națională de partid și de stat*, în Romulus Rusan (ed.), *Anul 1948 – instituționalizarea comunismului*, București, Fundația Academia Civică, 1998, pp. 347-348; Albina F. Noskova, *Consilierii sovietici: între cerere și ofertă*, în „Magazin istoric”, nr. 4, aprilie 1998, p. 37.

⁴ Galina P. Muraško, *op. cit.*, p. 348; vezi și Tatiana P. Pokivailova, *Notă informativă expediată de la București la Moscova în legătură cu arestarea a 66 de politicieni din România*, în Romulus Rusan (ed.), *Anul 1948 – instituționalizarea comunismului*, *ed. cit.*, p. 889.

⁵ ANIC, fond CC al PCR - Secția Relații Externe, dosar nr. 1/1949, ff. 27-28. Potrivit unor surse sovietice, răspunsul lui Stalin ar purta data de 13 noiembrie 1949; Albina Noskova, *op. cit.*, p. 37.

⁶ Ioan Scurtu, *Consilierii sovietici în România*, în „Magazin istoric”, nr. 5, mai 1998, p. 13; Adrian Pop, *1950. Legația S.U.A. informează: dominația U.R.S.S. asupra României nu poate fi slăbită*, în „Magazin istoric”, nr. 4, aprilie 2001, p. 43.

Biroului Informativ avea acces la ședințele plenare ale CC al PMR. (...) Ei asistau, vedeau ce se discută, interveneau. Peste cuvântul lor nu mai îndrăzneau nimeni să treacă. Deci, dispozițiile erau verbale, nu scrise. Nu se consemna nimic despre aceasta în actele Biroului Politic”⁷.

Consilierii sovietici în sectoarele de forță

Cele mai vizate sectoare ale statului român și pe cale de consecință controlate de consilieri au fost cele de forță, Ministerul de Interne și Securitatea, precum și Armata. Situația este explicabilă, dacă avem în vedere că liderii de la Kremlin erau adepții manevrelor din umbră și ai impunerii cu forța a deciziilor pe care le luau. Gheorghe Apostol preciza că toate ministerele fuseseră „înfundate cu consilieri sovietici. Iar armata și internele, mai ales securitatea, erau năpădite de ei”⁸.

Șeful consilierilor sovietici pe linie NKVD/KGB în România anilor 1944-1947 a fost Dimitri Gheorghievici Fedicikin. Personaj care acumulasese o largă experiență în Balcani, în anii 1930, în perioada imediat postbelică a ajuns să aibă o influență enormă la București, dându-i indicații și instrucțiuni lui Gheorghiu-Dej⁹, dar și importanților agenți ai serviciilor secrete sovietice în România, Emil Bodnăraș și Gheorghe Pintilie (Pantelimon Bodnarenko) zis Pantiușa. Din punct de vedere politic, activitatea lui Fedicikin în domeniul securității și informațiilor era dublată de către Andrei Ianuarevici Vișinski, comisar adjunct al afacerilor externe al URSS¹⁰. Consilierii sovietici au fost prezenți și în alte servicii secrete românești. În timp ce Lucrețiu Pătrășcanu era deținut la Serviciul Special de Informații (1949-1951), pe lângă Secția Juridică era atașat consilierul sovietic Tiganov. În momentul în care SSI a fost înglobat în Securitate, Tiganov a devenit consilier al Direcției Anchete, condusă de Mișu Dulgheru¹¹.

Între anii 1949-1953, funcția de șef al consilierilor sovietici din România, pe linia Securității, a fost deținută de Aleksandr Mihailovici Saharovski, personaj cu o carieră importantă în KGB, dacă ținem cont de faptul că el avea să ajungă apoi (1956-1971) șeful Direcției I Centrale (Informații Externe) din această temută poliție politică¹². Însă în perioada în care s-a aflat în România, el s-a implicat direct și profund în supervizarea serviciilor represive ale țării. El a jucat un rol central chiar în cazul Pătrășcanu. De fapt, în timpul anchetei acestuia instrucțiunile veneau de la Saharovski, secondat de Tiganov, și de la Gheorghiu-Dej¹³. Cei doi sovietici nu au fost singurii consilieri implicați în anchetarea fostului ministru al Justiției, de vreme ce în diferite acte oficiale, când erau menționați anchetatorii, era folosită denumirea „brigadă de consilieri”¹⁴.

⁷ Lavinia Betea, *op. cit.*, p. 261 (interviu cu Gheorghe Apostol); Iulian Stănescu, *Gheorghe Apostol se confesează*, în „Dosarele istoriei”, nr. 12 (64)/2001, p. 44.

⁸ Lavinia Betea, *op. cit.*, p. 264 (interviu cu Gheorghe Apostol). Vezi și Silviu Brucan, *Generația irosită. Memorii*, București, Editurile Univers & Calistrat Hogaș, 1992, p. 68.

⁹ Christopher Andrew, Oleg Gordievski, *KGB. Istoria secretă a operațiunilor sale externe de la Lenin la Gorbaciov*, traducere din limba engleză de Doina Mihalcea-Știucă, București, Editura All, 1994, p. 252.

¹⁰ Dennis Deletant, *Influența sovietică asupra Securității române 1944-1953*, în Romulus Rusan (ed.), *Memoria ca formă de justiție*, București, Fundația Academia Civică, 1995, p. 42; Ion Mihai Pacepa, *Cartea neagră a Securității*, vol. I, *Rolul Poliției Politice și al Spionajului în România Comunistă*, cu o întâmpinare de Sorin Roșca Stănescu și cuvântul înainte al autorului, postfață de Dan Pavel, comentarii de Cornel Dumitrescu și Adrian Severin, București, Editura Omega, 1999, pp. 99-104.

¹¹ Claudiu Secașiu, *Drumul spre poliția politică*, în „Dosarele istoriei”, nr. 5/1996, p. 15; Lavinia Betea, *Lucrețiu Pătrășcanu. Moartea unui lider comunist. Studiu de caz*, București, Editura Humanitas, 2001, pp. 187-188.

¹² Christopher Andrew, Oleg Gordievski, *op. cit.*, p. 469; Ion Mihai Pacepa, *op. cit.*, vol. I, p. 91-92, 96.

¹³ Lavinia Betea, *op. cit.*, p. 187-188, 330-331, 337, 357; Claudiu Secașiu, *op. cit.*, p. 15; vezi și ANIC, fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 62/1968, ff. 24-25.

¹⁴ Lavinia Betea, *op. cit.*, pp. 187-188, 330-331 și p. 337; vezi și Cristian Popișteanu, *Un epilog neașteptat: Malenkov aprobă lichidarea lui Lucrețiu Pătrășcanu*, în „Magazin istoric”, nr. 3, martie 1992, p. 37.

Dar consilierii sovietici nu s-au implicat doar în cazul Pătrășcanu, ci și în disputele dintre facțiunea Gheorghe Gheorghiu-Dej, pe de o parte, și facțiunea Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu, pe de altă parte, dispute devenite acute la sfârșitul anilor 1940-începutul anilor 1950. La începutul anului 1952, Saharovski a trimis la Moscova rapoarte negative despre grupul Pauker-Luca-Georgescu, în timp ce Dej era prezentat ca fiind împiedicat în activitatea sa de către cei trei rivali¹⁵. Ca și în cazul înlăturării lui Pătrășcanu, îndepărtarea grupului Pauker-Luca-Georgescu s-a făcut sub directa supraveghere a sovieticilor, problema fiind tranșată chiar de Stalin în timpul unei întrevederi avute la Kremlin, în aprilie 1952, cu Gheorghiu-Dej, însoțit de Miron Constantinescu, Iosif Chișinevschi și Gheorghe Apostol¹⁶. Chiar Rezoluția Plenarei CC al PMR, din 27-29 mai 1952, cu privire la „devierea de dreapta”, a fost redactată de un grup de comuniști români, se pare că de către Miron Constantinescu și Iosif Chișinevschi, asistați de activiști sovietici, dintre care se evidențiază Mark Borisovici Mitin, „sfătuitor apropiat” al lui Dej¹⁷. Rezoluția cu referire la „devierea de dreapta” a fost trimisă de Chișinevschi, șeful Secției Externe a CC al PMR, lui Șutov, agentul MGB la București. În același timp, Șutov îi trimitea lui Chișinevschi cu regularitate directivele Moscovei¹⁸. Nu e inutil de menționat că Gheorghiu-Dej dădea diferite petreceri nocturne – la Sanatoriul Otopeni, Predeal, Snagov, Herăstrău – la care participau nu doar apropiații săi români, ci și consilierii sovietici, pe care îi cultiva intens. Dintre aceștia, un rol important avea să-l joace, până în 1956, chiar Mitin, membru al CC al PCUS¹⁹.

Arestările numeroase care au urmat anihilării „devierii de dreapta”, în special între funcționarii Ministerului de Finanțe și ai Băncii Naționale, au făcut din nou simțită atotputernicia consilierilor sovietici. Chiar dacă nu existau probe împotriva arestaților, Alexandru Drăghici, noul ministru de Interne, și consilierul sovietic le-au recomandat anchetatorilor români să citească rezoluția Plenarei, pentru a extrage de acolo „probe”²⁰. Nu era important că nu existau dovezi împotriva celor arestați, „interesele superioare ale partidului” erau cele care contau, fapt subliniat de consilierii sovietici²¹. Aceștia din urmă au încercat chiar să lege „lotul de la Finanțe” de procesul lui Lászlo Rajk, din Ungaria²². Modul de desfășurare a anchetelor a ieșit la iveală în contextul „reevaluărilor” politice de la sfârșitul anilor 1960. Locotenent-colonelul Francisc Butyka își amintea atunci despre ancheta grupului Luca: „În acea perioadă noi am avut consilieri sovietici care de la început au preluat inițiativa. Și ca regulă, și în alte probleme de până atunci, nu s-a întreprins nimic fără ajutorul lor. Toate planurile de anchetă, inclusiv întrebările, erau

¹⁵ 1952: *Securitatea sovietică dezvăluie „păcatele” nomenclurii de la București*, în „Cotidianul”, nr. 38, 23 iunie 1998, p. 12 (document descoperit la Moscova de Tatiana Pokivailova).

¹⁶ Robert Levy, *Gloria și decăderea Anei Pauker*, traducere de Cristina Pupeza și Ioana Gagea, Iași, Editura Polirom, 2002, p. 175 (transcrierea ședinței Biroului Politic al PMR, 29 noiembrie 1961, din Arhiva Comitetului Executiv al CC al PCR, ff. 4-6).

¹⁷ *Ibidem*, p. 174, 297, nota 85; informațiile provin din stenograma ședinței Biroului Politic din 17 aprilie 1952, ANIC, fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 30/1952, f. 5, și de la Vladimir Tismăneanu.

¹⁸ *Ibidem*, p. 174.

¹⁹ Vladimir Tismăneanu, *Fantoma lui Gheorghiu-Dej*, prefață de Mircea Mihăieș, traduceri de Mircea Mihăieș, Alina Ghimpu, Ioana Ploșteanu, Diana Roțcu, Laura Sion, București, Editura Univers, 1995, p. 132.

²⁰ Robert Levy, *op. cit.*, p. 179 (declarația lui Gheorghe Stoica, *O discuție cu Alexandru Drăghici*, 3 iunie 1968, din Arhiva Comitetului Executiv al CC al PCR, nr. 264/18.02.1972, vol. 7, f. 2).

²¹ *Ibidem* (declarația locotenent-colonelului Francisc Butyka, 25 martie 1968, *Raport privind procesul lui V. Luca*, din Arhiva Comitetului Executiv al CC al PCR, nr. 264/19, 18.02.1972, f. 90-91; declarația locotenent-colonelului Francisc Butyka, 18 iunie 1968, ASRI, fond P, dosar 40.005, vol. 182a, f. 6; declarația lui Petre M. Socol, 24 martie 1968, *Raport privind procesul lui V. Luca*, din Arhiva Comitetului Executiv al CC al PCR, nr. 264/19, 18.02.1972, f. 106-107).

²² Marius Oprea, *Banalitatea răului. O istorie a Securității în documente 1949-1989*, studiu introductiv de Dennis Deletant, Iași, Editura Polirom, 2002, p. 560.

traduse în limba rusă și urmărite de consilieri în desfășurarea lor. Întrebările puse la începutul anchetei (nu numai în cazul Luca) erau formulate de dânsii”²³. Desemnat de către Comisia Controlului de Partid să conducă ancheta privitoare la „devierea de dreapta”, Butyka a fost secondat de maiorii Gheorghe Mezei și Teodor Rusu, menținând legătură cu consilierii sovietici prin intermediul generalului Vladimir Mazuru, șeful Secției de anchete a Securității, sau direct la cabinetul ministrului de interne, Alexandru Drăghici²⁴. Împotriva arestațiilor au fost utilizate presiunile fizice, altfel spus bătăile, la solicitarea expresă a ministrului de interne și a consilierilor sovietici²⁵.

Consilierii sovieticii controlau instruirea cadrelor autohtone, iar în același timp supravegheau activitatea direcțiilor naționale ale Securității²⁶. Pe lângă fiecare direcție centrală și regională de Securitate trebuiau să existe cel puțin doi consilieri sovietici, care fixau sarcinile și obiectivele operative ale fiecărei unități. Ei conduceau în realitate activitatea poliției politice a Bucureștiului. Șeful consilierilor sovietici deținea aceleași drepturi și avantaje ca și șeful Securității²⁷. În timpul menționatei „reevaluări” inițiate în Partidul Comunist Român în cea de-a doua jumătate a anilor 1960, Alexandru Drăghici avea să sublinieze pozițiile deosebit de importante deținute de trimișii Moscovei: „Consilierii sovietici lucrau pe diferite trepte. Era cel mare, care era la nivelul meu, sfătuitorul meu, erau alții pe direcții și cei ce lucrau pe direcții de fapt aceștia conduceau problemele în amănunt” (repetițiile sunt conforme cu originalul, n. n.). Drăghici avea să menționeze chiar că în fapt consilierul detașat pe lângă el îi verifica acțiunile²⁸.

Direcția de Informații Externe (DIE) a cunoscut prezența multor sovietici în anii 1950. A.M. Saharovski chiar ar fi spus la un moment dat: „serviciul de spionaj «din România», cum s-a referit el întotdeauna la DIE, a fost construit de ofițeri sovietici, pe o fundație sovietică, și are, deci (...) datoria să servească, cu prioritate, interesele sovietice”²⁹. Sovieticii trasau direcțiile de activitate, adică țările în care urmau să acționeze românii, fixau obiectivele, implementau metodele și mijloacele sovietice. În vreme ce la Securitatea internă activau câte doi consilieri pentru fiecare direcție operativă, la DIE exista cel puțin un consilier pentru fiecare serviciu, cunoscut sub numele de *razvedka sovetsnik*, „consilier de informații externe”. Ei erau în realitate conducătorii reali ai DIE³⁰.

Un grup de consilieri sovietici a activat la Ministerul Afacerilor Interne, o perioadă șeful lor fiind Ivan Sergheevici Matusenko. Ca și în cazul Securității, și la MAI era necesară aprobarea consilierilor sovietici în toate problemele importante. Până în anul 1958 nu s-au înregistrat cazuri

²³ *Idem*, *Comuniștii români sub control sovietic*, în Romulus Rusan (ed.), *Anul 1947 – căderea cortinei*, București, Fundația Academia Civică, 1997, p. 147 (declarația lui Francisc Butyka din 25 martie 1968, Arhiva Comitetului Executiv al CC al PCR, dosar 264, vol. 19, ff. 90-95); vezi și Galina P. Murașko, Albina F. Noskova, *Mecanismul represiunilor intrapartinice din România anilor '40- '50 (Pe baza materialelor din arhivele ruse)*, în Romulus Rusan (ed.), *Anii 1949-1953 – mecanismele terorii*, București, Fundația Academia Civică, 1999, p. 417.

²⁴ Marius Oprea, *op. cit.*, p. 148.

²⁵ *Ibidem* (Arhiva Comitetului Executiv al CC al PCR, dos. 264, vol. 19, f. 73-74, 104-117). Vezi și ASRI, fond D, dosar nr. 9604, vol. 4, ff. 141 (*Notă cu unele probleme privind pe Drăghici Alexandru în legătură cu procesul lui Vasile Luca*), 180, 190.

²⁶ Dennis Deletant, *România sub regimul comunist*, în românește de Delia Răzdolescu, București, Fundația Academia Civică, 1997, p. 76.

²⁷ Ion Mihai Pacepa, *op. cit.*, vol. I, p. 149-150; *idem*, *Moștenirea Kremlinului. Rolul spionajului în sistemul comunist de guvernare*, București, Editura Venus, 1993, p. 61-62.

²⁸ ANIC, fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 62/1968, f. 23.

²⁹ Ion Mihai Pacepa, *Cartea neagră a Securității*, vol. II, *Viața mea alături de Gheorghiu-Dej*, București, Editura Omega, 1999, p. 11.

³⁰ *Ibidem*, p. 12-13; *idem*, *Moștenirea Kremlinului...*, pp. 158-159.

în care ministerul să transmită ordine structurilor subordonate fără aprobarea consilierilor sovietici³¹.

În număr foarte mare au fost prezenți consilierii sovietici și în forțele armate ale Republicii Populare Române. Un consilier sovietic era deja prezent în noiembrie 1948 pe lângă Marele Stat Major al armatei române³², generalul Konstantin Stepanovici Kolganov. Acesta deținea o autoritate deosebită, fapt reliefat și de documentele interne, unde apare mențiunea că el *ordona* ofițerilor români îndeplinirea anumitor dispoziții³³. Consilierii militari erau prezenți la Marele Stat Major, Spatele armatei, Artileria antiaeriană, Comandamentele artileriei, aeronauticii, marinei, tancurilor, genului, transmisiunilor, chimic, Direcția cadre, Armata I, regiunile militare I, II și III, corpurile I și II, la cabinetul consilierului șef, generalul Kolganov. Într-o conferință care a avut loc la 8 iulie 1949, la Marele Stat Major al armatei române, erau prevăzute 41 de funcții pentru consilieri: consilier superior, consilier armament și muniție, consilier dotare, consilier tehnic și consilier (simplu)³⁴. Secretariatul CC al PMR a hotărât, la 9 ianuarie 1950, să se ceară guvernului URSS suplimentarea numărului de consilieri pe lângă armata română³⁵. Un „Tabel nominal cuprinzând ofițerii sovietici”, din 23 mai 1950, menționa existența a 40 de consilieri sovietici pe lângă forțele militare române. Dintre aceștia, 31 erau ofițeri superiori, iar 9 ofițeri inferiori. O dactilografă de pe lângă cabinetul consilierului șef era asimilată consilierilor³⁶.

Dintr-o mărturie aflăm că ofițerii sovietici „erau câte trei-patru la fiecare mare comandament (comandamente de armă, regiuni militare) și câte unul la corpurile de armată, divizii, brigăzi, regimente, precum și la batalioanele și divizioanele independente”³⁷. La eșaloanele superioare, cel puțin formal, ei au fost bine primiți, unii dintre comandanții români dovedindu-se slugarnici, în vreme ce alții și-au arătat în mod deschis nemulțumirea față de subordonarea armatei române³⁸. În schimb, la unități, consilierii au fost primiți cu reținere, cei mai mulți dintre comandanții români neconsultându-i sau neexecutând întrutotul indicațiile lor. Probabil acest lucru a și determinat autoritățile române și sovietice ca la încheierea stagiului de trei ani a primei serii de consilieri sovietici la unități ei să nu mai fie înlocuiți de un alt grup. Consilierii au rămas numai pe lângă marile comandamente³⁹.

Atât secretarul general al CC al PMR, Gheorghiu-Dej, cât și ministrul Forțelor Armate, Emil Bodnăraș, solicitau sosirea consilierilor militari din Uniunea Sovietică. Bodnăraș a trimis la 30 ianuarie 1951 o scrisoare mareșalului M.A. Vasilievski, ministrul sovietic de război, cerând sosirea la București a 49 de generali și ofițeri, în calitate de consilieri ai comandanților instituțiilor de învățământ militar. După un an, la 30 ianuarie 1952, Gheorghiu-Dej trimitea la

³¹ Cristian Troncotă, *Politica de cadre în instituția Securității regimului comunist din România (1948-1964)*, în „Revista istorică”, nr. 5-6, septembrie-decembrie 1999, pp. 450-451.

³² Florin Șperlea, *Controlul Partidului Comunist asupra Armatei*, în Romulus Rusan (ed.), *Anii 1949-1953 – mecanismele terorii*, ed. cit., p. 223 (document de la AMR, fond Microfilme, rola P II 1.1673, c. 329-330).

³³ *Ibidem*, p. 234 (document de la AMR, fond Microfilme, rola P II 3.251, c. 307-312); vezi și Alesandru Duțu, 1948. *Armata română sub «lupa» consilierilor militari sovietici*, în „Document. Buletinul Arhivelor Militare Române”, nr. 2-3 (24-25)/2004, p. 50-54; Laurențiu Constantiniu, Florin Șperlea, *Generali români în vizorul Moscovei*, în „Document. Buletinul Arhivelor Militare Române” nr. 4 (26)/2004, pp. 36-40.

³⁴ Ioan Scurtu, *op. cit.*, p. 13.

³⁵ *Ibidem*.

³⁶ Adrian Pop, *op. cit.*, pp. 42-43 (document de la AMR, fond 3.027, dosar nr. 2014, ff. 75-76).

³⁷ Grigore Răduică, *Un ajutor neprețuit cum se cuvine*, în „Magazin istoric”, nr. 11, noiembrie 1998, p. 43; vezi și Ion Șuța, *România la cumpăna istoriei. August '44*, București, Editura Științifică, 1991, p. 368.

³⁸ Grigore Răduică, *op. cit.*, p. 43; vezi și Florin Șperlea, *Nicolae Ceaușescu în fruntea Direcției Superioare Politice a Armatei (1950-1953)*, în „Revista de istorie militară”, nr. 3-4/2001, pp. 6-7 (document de la AMR, fond Microfilme, rola P II 4.2661, c. 713-714).

³⁹ Grigore Răduică, *op. cit.*, p. 43.

rândul său o scrisoare lui Bulganin, cerând pentru anul 1953 un număr de 79 de consilieri militari, aceștia urmând să activeze pe lângă corpurile de armată și divizii. Prin intermediul consilierilor sovietici, aflați în număr mare în structurile militare românești, Kremlinul și-a asigurat controlul asupra armatei române⁴⁰.

Comuniștii români manifestau o grijă aparte față de consilierii militari, care dețineau o influență sporită nu numai în chestiunile militare, ci și în cele politice. Un exemplu este concludent. În 1951, generalul Riaposov, care deținea funcția de locțiitor al consilierului militar principal pentru probleme politice, își exprima îngrijorarea că „în România n-a avut loc până acum nici un proces politic important împotriva dușmanilor poporului”⁴¹. Riaposov a avut la 15 aprilie 1952 o discuție cu Gheorghiu-Dej, în care au fost abordate și relațiile secretarului PRM cu alți lideri de la București, cum erau Constantin Doncea, Teohari Georgescu și Emil Bodnăraș⁴².

Consilierii sovietici în sectoarele economice

După cel de-al doilea război mondial, Kremlinul a depus eforturi nu doar pentru subordonarea politică a țărilor ocupate, dar și pentru acapararea resurselor economice ale acestora, ceea ce s-a realizat prin societăți mixte (așa-numitele *sovromuri* în România), dar și prin intermediul consilierilor pe probleme economice⁴³. În România au fost trimiși foarte mulți consilieri, semnalati „în toate administrațiile esențiale, de conducători și specialiști în întreprinderile industriale”⁴⁴, dar și în agricultură, la construirea Canalului Dunăre-Marea Neagră etc⁴⁵.

Rolul lor a fost clar încă de la începuturile ocupației sovietice. Chiar stabilizarea monetară din 1947 a fost realizată de către o comisie formată din comuniști români și câțiva consilieri sovietici, între ei și adjunctul ministrului de finanțe al URSS, Zlobin⁴⁶. Tot consilierii sovietici au jucat un rol major, hotărâtor, și în implementarea unei alte reforme monetare, pe care Stalin i-a sugerat-o lui Gheorghiu-Dej în timpul unei întrevederi, în august 1951. Neiubindu-i pe truditorii pământului în general, Stalin a sugerat confiscarea economiilor țăranilor români în interesul statului totalitar. În acest scop, liderul suprem de la Kremlin a trimis în România un grup de consilieri sovietici, în fruntea cărora se afla I.D. Zlobin⁴⁷. Așa-numita „stabilizare” a fost realizată în 1952⁴⁸. Considerentele politice ale acestui act au avut consecințe și la nivelele superioare ale comuniștilor români. Gheorghiu-Dej a fost mereu foarte atent cu acești consilieri, neratând ocazia de a-l acuza pe Vasile Luca de atitudine oportunistă de dreapta. În același timp, Luca a făcut greșeli „de parcurs”, fiind „negativist” cu aceiași consilieri, situație care a contribuit

⁴⁰ Ion Țuța, *op. cit.*, p. 368; *idem*, *Cooperarea Comandamentului Militar român cu partenerii de alianță*, în „Dosarele istoriei”, nr. 8/2001, p. 32.

⁴¹ Galina P. Murașko, Albina F. Noskova, *op. cit.*, p. 405 (document din Rossiskii gosudarstvennai arhiv soțialnoi i politiceskii istorii, fond 3, opis 74, dosar 46, f. 66).

⁴² Florin Șperlea, *Controlul Partidului Comunist asupra Armatei*, în *loc. cit.*, p. 228. Vezi și Galina P. Murașko, Albina F. Noskova, *op. cit.*, pp. 411-412.

⁴³ Jean-François Soulet, *Istoria comparată a statelor comuniste din 1945 până în zilele noastre*, traducere de Silvia Albișteanu și Ana Zbarcea, Iași, Editura Polirom, 1998, pp. 76-78.

⁴⁴ Gheorghe Gaston Marin, *În serviciul României lui Gheorghiu-Dej. Însemnări din viață*, București, Editura Evenimentul Românesc, 2000, p. 116.

⁴⁵ AMAE, fond URSS (1951), Problema 20-212, nepaginat.

⁴⁶ Lavinia Betea, *Alexandru Bărlădeanu despre Dej, Ceaușescu și Iliescu. Convorbiri*, București, Editura Evenimentul Românesc, 1997, pp. 104-105; Gheorghe Gaston Marin, *op. cit.*, p. 128; Robert Levy, *op. cit.*, pp. 78-79, 81-82. Vezi și Galina P. Murașko, Albina F. Noskova, *op. cit.*, p. 406 (document din Arhiv Prezidenția Rossiskii Federații, fond 3, opis 66, dosar nr. 209, f. 78).

⁴⁷ Robert Levy, *op. cit.*, pp. 172-173; Galina P. Murașko, Albina F. Noskova, *op. cit.*, pp. 406-408.

⁴⁸ Robert Levy, *op. cit.*, pp. 105-106.

la șubrezirea și mai mult a poziției sale în partid⁴⁹. Dej nu a ratat prilejul de a-l ataca în timpul întâlnirilor cu sovieticii și pe Teohari Georgescu, un alt rival important⁵⁰.

Nu e lipsit de importanță să menționăm că primul plan cincinal românesc a fost așternut pe hârtie în 1949 cu directa implicare a consilierilor sovietici⁵¹.

Cu toate că procesul de colectivizare a agriculturii se dovedise un factor negativ în URSS, el a fost imitat și în țările est-europene după cel de-al doilea război mondial. România nu a făcut excepție, colectivizarea demarând oficial prin Plenara Comitetului Central al PMR din 3-5 martie 1949. S-a constituit o Comisie agrară a cărei sarcină era constituirea și supravegherea Gospodăriilor Agricole Colective model. Condușă de Ana Pauker, Comisia i-a mai avut ca membri pe ministrul Agriculturii, Vasile Vaida, pe Nicolae Ceaușescu și Mircea Geoagiu, secretarii de stat de la Ministerul Agriculturii, și pe veteranii comuniști Dumitru Petrescu și Pavel Chirtoacă (Șeful Secției Agrare a CC al PMR). Însă în Comisie a intrat și consilierul sovietic Veretnikov. Lui îi erau prezentate sintezele întocmite de autoritățile române cu privire la colectivizare⁵². Sfaturile lui Veretnikov se regăsesc disparate în stenogramele Secretariatului CC al PMR, toate dovedind o crasă neînțelegere a realităților agrare românești⁵³. Veretnikov a fost implicat împreună cu un alt consilier sovietic, Ciumiciov, în punerea bazelor Comitetului de Stat pentru colectarea produselor agricole, discutat în ședința Secretariatului CC al PMR din 2 ianuarie 1950. Cu toate că nu erau „așa familiarizați cu aceste chestiuni, nefiind specialitatea lor”, cei doi sovietici „și-au făcut observațiile”⁵⁴.

În anii următori erau semnalati în România și alți consilieri sovietici în problema colectivizării agriculturii. Într-o notă a Ministerului Agriculturii către Ministerul de Externe-Cabinet, din 26 martie 1951, erau amintiți consilierii Bobovnicov Teodor Afanasovici, Devocikin Anatolie Gherasimovici și Vșacov Alex Alexeievici. Nu lipseau aprecierile generale cu privire la consilierii sovietici, care „prin excepționala lor pregătire profesională și cu experiența vastă în domeniul construcției agriculturii socialiste ne ajută efectiv în organizarea și întărirea sectorului socialist din agricultură”⁵⁵.

Însă nu doar în agricultură erau întâlniți consilierii sovietici, ci și în industrie. Bunăoară, la Ministerul Industriei Alimentare se găseau patru consilieri la 4 aprilie 1951⁵⁶. Și pe megașantierul inițiat de regimul comunist au fost prezenți consilierii sovietici, spre exemplu la complexul hidroenergetic de la Bicăz, dar și la Institutul de Studii și Proiectări Energetice. Asemenea celor din Securitate și armată, și acești consilieri se bucurau de privilegii importante⁵⁷.

Deținând un loc aparte pe harta Gulagului românesc, Canalul Dunăre-Marea Neagră a cunoscut, la rândul său, prezența consilierilor sovietici. De fapt, ideea acestui șantier faraonic a fost sovietică, mai precis ea aparținându-i lui Stalin. O brigadă de specialiști sovietici în canale, condușă de generalul Șapoșnicov, a sosit la București în primăvara lui 1949. După revederea unor

⁴⁹ Galina P. Murașko, Albina F. Noskova, *op. cit.*, pp. 408-409; Robert Levy, *op. cit.*, p. 173.

⁵⁰ Galina P. Murașko, Albina F. Noskova, *op. cit.*, p. 411.

⁵¹ Iulian Stănescu, *Gheorghe Apostol se confesează*, în *loc. cit.*, pp. 43-44; Robert Levy, *op. cit.*, p. 87.

⁵² Robert Levy, *op. cit.*, p. 86 și p. 101; vezi și Dan Cătănuș, Octavian Roske, *Colectivizarea agriculturii în România. Dimensiunea politică*, vol. I, 1949-1953, București, INST, 2000, pp. 184-188 (document de la ANIC, fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 59/1950, ff. 3-63).

⁵³ Dan Cătănuș, Octavian Roske, *op. cit.*, p. 120 (document de la ANIC, fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 72/1949, ff. 4-6).

⁵⁴ *Ibidem*, p. 128 (document de la ANIC, fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 1/1950, ff. 6-13).

⁵⁵ AMAE, fond URSS (1951), Problema 20-212, nepaginat.

⁵⁶ Ioan Scurtu, *op. cit.*, p. 13.

⁵⁷ Gheorghe Gaston Marin, *op. cit.*, p. 146; Ion Băncilă, *Arc peste timpuri (1901-1999)*, Brăila, Muzeul Brăilei, Editura Istros, 2000, pp. 296, 306, 320.

studii mai vechi ale unor ingineri români, topometrii și geologii sovietici au fixat traseul între Cernavodă și Capul Midia. Gheorghiu-Dej, Postecă și Gaston Marin au plecat la Moscova împreună cu brigada de consilieri, au fost primiți la Biroul Politic, de față fiind Stalin, Molotov, Beria, Kaganovici etc. După ce generalul Șapoșnicov a prezentat rezultatele studiului, membrii Politbiroului au aprobat proiectul⁵⁸. Lucrările propriu-zise au demarat la sfârșitul verii anului 1949, sub directa supraveghere a sovieticilor, evidențiindu-se consilierii Șapoșnicov și Vorobiov⁵⁹. Un contract parafat la 30 martie 1950 și convenția suplimentară din 16 iunie 1950 au reprezentat baza legală a sosirii consilierilor sovietici la Canalul Dunăre-Marea Neagră. O notă a Ministerului român de Externe către Ambasada URSS la București, din mai 1951, conținea și alte nume de consilieri sovietici la Canal: Ogorodnicov Nicolae Alexandrovici, Dudel Vadim Alexandrovici și Boicova Evghenia Nicolaevna⁶⁰.

Consilierii sovietici în domeniul culturii

De prezența consilierilor sovietici nu a scăpat nici cultura română, aflată în plin proces de transformare pe linia *realismului socialist*, altfel spus de renunțare la modelul cultural occidental și de adoptare a celui sovietic⁶¹. Deși prezența consilierilor sovietici în vastul domeniu al culturii este dificil de reconstituit, avem totuși cunoștință că ei puteau fi întâlniți în literatură, artă, teatru, film etc⁶². Spre exemplu, la începutul anilor 1950, un pictor sovietic pe nume Grigorenco era consilier la Comitetului Artelor și Culturii, controlând și hotărând în diverse probleme, de la inițiativa ridicării, în 1950, a unei gigantice statui a lui Stalin, în inima capitalei României, până la chestiuni legate de traficul de influență, comenzile de lucrări monumentale sau vernisaje⁶³.

Final de mandat: retragerea consilierilor sovietici

Într-o scrisoare expedită către CC al PMR, la 14 ianuarie 1957, CC al PCUS pune în discuție problema consilierilor sovietici. Moscova constata că România avea în acel moment suficienți specialiști, concluzia fiind că prezența permanentă a consilierilor sovietici „nu mai corespunde intereselor cauzei”. De aceea s-a propus desființarea „instituției consilierilor și micșorarea numărului specialiștilor sovietici” care activau în România. Conducerea de la București a răspuns tocmai la 13 februarie 1957, mulțumind pentru sprijinul oferit de consilierii sovietici în economie, „construcția de stat” și pe linie militară. Ceea ce era mai important, numărul consilierilor avea să se reducă, conform înțelegerii dintre cele două partide⁶⁴. Într-adevăr, în perioada următoare numărul consilierilor avea să scadă, după cum se constata în scrisoarea pe care CC al PCUS o adresa CC al PMR la 8 septembrie 1958. Cu acel prilej, sovieticii emiteau chiar ideea rechemării tuturor consilierilor existenți în România, mai ales că se

⁵⁸ Gheorghe Gaston Marin, *op. cit.*, pp. 133-135.

⁵⁹ Doina Jela, *Cazul Nichita Dumitru. Încercare de reconstituire a unui proces comunist*, București, Editura Humanitas, 1995, pp. 30-31; vezi și Dennis Deletant, *The Repression of the Gheorghiu-Dej Era in the light of the Securitate Files*, în „Occasional papers in Romanian Studies”, no. 2, Edyted by Rebecca Haynes, School of Slavonic and East European Studies, University of London, 1998, pp. 111-123, în special pp. 118-123; *idem*, *Teroarea comunistă în România. Gheorghiu-Dej și statul polițienesc, 1948-1965*, traducere de Lucian Leuștean, cu o prefață a autorului pentru ediția în limba română, Iași, Editura Polirom, 2001, pp. 164-170.

⁶⁰ AMAE, fond URSS (1951), Problema 20-212 (dosar nepaginat).

⁶¹ Magda Cârnelci, *Artele plastice în România. 1945-1989*, București, Editura Meridiane, 2000, p. 27; M. Nițescu, *Sub zodia proletcultismului. O carte cu domiciliu forțat (1979-1995). Dialectica puterii. Eseu politologic*, ediție îngrijită de M. Ciurdariu, București, Editura Humanitas, 1995, pp. 83-84, 127 și p. 137.

⁶² AMAE, fond URSS (1951), Problema 20-212, nepaginat.

⁶³ Magda Cârnelci, *op. cit.*, p. 27.

⁶⁴ Ioan Scurtu, *op. cit.*, p. 14.

semnalau divergențe între specialiștii români și cei sovietici. Români au să se declare de acord, răspunsul CC al PMR fiind trimis la 26 septembrie 1958⁶⁵. Totuși, chemarea unor noi specialiști sovietici a continuat, chiar la 22 ianuarie 1959 Dej cerându-i lui Hrușciiov, printr-o scrisoare, trimiterea a 5 specialiști militari, aceștia urmând să-și desfășoare activitatea pe lângă conducerea Ministerului Apărării⁶⁶.

De-a lungul primului său deceniu cât s-a aflat în fruntea PMR, Gheorghiu-Dej a dat destule dovezi de obediență față de liderii de la Kremlin. Spre sfârșitul anilor 1950 și la începutul anilor 1960 el a început însă o politică de distanțare de Moscova. În mod deosebit după retragerea trupelor sovietice (1958), liderul de la București a considerat că era momentul să scape în mod vizibil de sub tutela Kremlinului. S-au luat chiar măsuri de necrezut cu ceva timp înainte. În ședința Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român din 30 august 1963, Dej le-a amintit celor prezenți controlul pe care îl exercitaseră agenții și consilierii sovietici în România la începuturile regimului comunist. Considerându-se stăpâni pe situație, comuniștii români nu mai erau dispuși să asculte de ordinele Moscovei⁶⁷.

Conducerea de la București a speculat starea de tensiune prilejuită de înlăturarea lui Nichita Sergheevici Hrușciiov din fruntea URSS, la 14 octombrie 1964, și înlocuirea sa cu Leonid Ilici Brejnev. La scurt timp după aceea, mai exact la 21 octombrie 1964, reprezentantul diplomatic al Uniunii Sovietice la București a fost convocat la Dej, acesta informându-l că Biroul Politic al PMR a hotărât scoaterea Securității de sub controlul KGB. În același timp, Biroul Politic a dispus trecerea în rezervă a tuturor ofițerilor acoperiți ai poliției politice sovietice din Securitate și DIE. Din acel moment, orice colaborare a KGB cu Securitatea și DIE avea să se realizeze prin intermediul PMR. Moscova a reacționat neîntârziat și viguros, la 22 octombrie Vladimir Efimovici Semiciastnîi, șeful KGB, expediind o telegramă violentă lui Alexandru Drăghici, în care i-a amintit că România era sub *umbrela protectoare* a URSS, ba mai mult, proferând chiar amenințări. Fostul consilier șef în România între 1949-1953, generalul Aleksandr Mihailovici Saharovski, ajuns între timp în poziția de șef al spionajului sovietic, a trimis la rândul său o telegramă în același sens lui Nicolae Doicaru, șeful DIE. În noiembrie 1964, Saharovski sosea la București, urmat apoi de Semiciastnîi. Convorbirile au durat până spre sfârșitul lunii noiembrie 1964. În pofida reproșurilor repetate ale lui Saharovski („Noi am creat Securitatea și DIE”), situația a rămas ireversibilă. La sfârșitul anului 1964, în Securitatea română (inclusiv DIE) nu se mai găseau ofițeri sovietici acoperiți sau neacoperiți, iar subordonarea față de KGB încetase. Cu toate acestea, structura organizatorică și activitatea principală (poliția politică) nu s-au schimbat niciodată⁶⁸, indiciu cât se poate de clar că, (și) din acest punct de vedere, Moscova își atinsese scopul.

⁶⁵ *Ibidem*, pp. 14-15.

⁶⁶ *Ibidem*, pp. 15.

⁶⁷ Petre Otu, *Vin timpuri grele. În Biroul Politic, despre agentura sovietică*, în „Magazin istoric”, nr. 7, iulie 1999, pp. 20-24.

⁶⁸ Ion Mihai Pacepa, *Cartea neagră a Securității*, vol. II, pp. 108-110; *idem*, *Moștenirea Kremlinului*, pp. 253-254; vezi și Cristian Troncotă, *op. cit.*, p. 454.

Alegerile în România comunistă

O condiție esențială pentru instituționalizarea regimului politic comunist în România era transformarea formei și substanței proceselor electorale. Alegerile, ca mecanism și proces specific pentru selectarea liderilor politici, nu au dispărut în perioada 1945-1989, ci au fost metamorfozate în sensul avut în toate regimurile politice autoritare sau dictatoriale, cu funcții specifice de reconsacrare a legitimității politice, de socializare și educație politică permanentă, în sensul de a dovedi legătura dintre partid și popor, de a mobiliza masele pentru plebiscitarea proiectelor politico-ideologice, și, nu în ultimul rând, de a identifica elementele indezirabile din societate. Așa cum s-au consacrat în practica politică din Uniunea Sovietică, alegerile au devenit un act politic pozitiv, patriotic, participativ, legitimator, demonstrativ și educațional, procesul electoral „...nu era un simplu act de selectare a reprezentanților poporului pentru organele puterii de stat. Ele [alegerile] sunt cea mai importantă formă de participare a maselor în implementarea puterii de stat, și a educației și organizării lor în lupta pentru socialism și comunism”¹. Rezultatele scrutinurilor desfășurate în sistemele politice, considerate în literatura de specialitate, totalitare, fie că ele au fost fasciste, naziste ori comuniste, au tins în permanență spre perfecțiune și unanimitate, procente de peste 90% fiind alocate celor care le-au organizat. În Germania nazistă, cele două procese electorale organizate de Hitler și partidul său, în 1934 și 1938, au confirmat o susținere populară cu procente de 95,6%, respectiv de 99,5%. Rezultatele obținute de Partidul Fascist din Italia, spre exemplu, în 1934, au fost de 96,5%, iar în alegerile desfășurate în Uniunea Sovietică, cu precădere din anii 1930, la toate alegerile organizate, mai lipsea *un singur procent*, pentru a parafraza titlul unui persuasiv studiu elaborat de Jerome Gilison². Situația nu a stat altfel nici în România, unde cu excepția primului scrutin – când prin fraudă au fost raportate doar aproape 80% în favoarea BPD – în toate celelalte, rezultatele au tins spre 100% (93,2% în 1948, 98,84% în 1952, 98,88 în 1957, 99,77% în 1961, 99,85% în 1965, 99,75% în 1969, 98,80% în 1975, 98,52% în 1980, 99,73% în 1985).

De-a lungul perioadei în care România a fost dominată de Partidul Comunist Român au fost organizate zece scrutinuri în care cetățenii, în acord cu legislația electorală special creată în acest sens³, au fost chemați să certifice prin vot oferta politică propusă de structurile politice conduse de către comuniști. Niciodată, chiar dacă au deținut puterea în regim de monopol politic, comuniștii nu s-au prezentat singuri în alegeri. În acord cu modelul sovietic, ei și-au prezentat oferta electorală în cadrul unor *fronturi* politice, special create pentru a asigura *iluzia* unei cât mai largi reprezentări sociale. Doar în două dintre scrutinurile parlamentare organizate aceste fronturi⁴ s-au confruntat cu o opoziție sau cu o alternativă politică. În fapt, doar în noiembrie 1946 societatea românească a putut – chiar dacă în condițiile foarte grele – să își exprime opțiunea pentru mai multe formațiuni politice. Organizate pentru a îndeplini, formal, una dintre

¹ A.I. Kim, *Sovetskoe iziratel'noe pravo*, Moscova, 1965, p. 7 apud., J. Gilison, *Soviet Elections as a Measure of Dissent: The Missing One Procent*, „The American Political Science Review”, vol. 62, Issue 3, 1968, p. 814.

² Jerome J. Gilison, *op. cit.*, pp. 814-826.

³ Ultimele opt scrutinuri au avut loc și în acord cu prevederile Constituțiilor din 1948, 1952, 1965. Primele procese electorale au beneficiat de o legislație specifică, tranzitorie, prin Legea nr. 560 din 1946 fiind organizate alegeri pentru Adunarea Deputaților la 19 noiembrie 1946, iar prin Legea votată la 22 ianuarie 1948 au fost organizate alegerile din 28 martie 1948 pentru Marea Adunare Națională.

⁴ Patru astfel de structuri electorale au fost create: Blocul Partidelor Democratice (BPD) în 1946, Frontul Democrației Populare (FDP), în anii 1948-1968, Frontul Unității Socialiste (FUS), în anii 1968-1980, și Frontul Democrației și Unității Socialiste (FDUS), în anii 1980-1989. După cum se poate observa, cu excepția primului, care a avut forma unui cartel electoral, celelalte structuri au funcționat cvasi-permanent, având menirea de a asigura colaborarea cu toate celelalte organizații sociale, sindicale subordonate PCR.

cerințele convenite în timpul Conferinței de la Ialta, alegerile din 19 noiembrie 1946 au consacrat - prin falsificarea rezultatelor (la urne, la secțiile de vot și în birourile electorale județene) – puterea politică comunistă, instalată prin forță la 6 martie 1945.

Strategia electorală dezvoltată de PCR a presupus amânarea desfășurării alegerilor până în momentul în care mecanismele de influențare a populației și de prefabricare a rezultatului votului nu au fost bine puse la punct. Intimidarea opoziției – violentarea liderilor politici naționali și locali, interdicția sau cenzurarea presei, boicotarea oricăror manifestări publice organizate de PNT și PNL – și procesul de subordonare a tuturor instituțiilor publice, prin epurarea celor considerați dușmănoși, prin numirea de persoane fidele în administrație, justiție și poliție, s-au dezvoltat în paralel cu edificarea unei platforme electorale moderate și a structurării unei alianțe politice largi, Blocul Partidelor Democratice, care să fie acceptabilă pentru corpul electoral⁵. În fapt, strategia, platforma electorală, alianța cu facțiuni ale PNL și PNT, au fost convenite la Moscova în aprilie 1946, în cursul unei întâlniri cu Stalin. Mai mult, tot atunci, liderii sovietici s-au angajat să finanțeze campania electorală⁶. Emil Bodnăraș, care într-o convorbire cu consilierul Ambasadei URSS în România, D. Iakovlev, spunea că „noi sperăm să avem 55-65% din voturi pe calea obținerii unor voturi reale în timpul votării, dar noi trebuie să luăm 90% și asta se va face cu ajutorul acelor posibilități pe care ni le conferă legea electorală și al unei anumite «tehnică»”⁷.

În primăvara și vara anului 1946 a fost discutată și legislația electorală. În cuprinsul acesteia au fost introduse modificări prin intermediul cărora să poată fi modificat rezultatul votului. Noul sistem electoral din România era edificat în baza legilor adoptate la mijlocul lunii iulie⁸. În baza acestora, în fruntea comisiilor electorale (din circumscripțiile electorale județene și din secțiile de vot) au fost numiți judecători sau funcționari care să poată controla ieșirile de la urne⁹.

După o campanie electorală marcată de violențe împotriva opoziției, dar și de intensă mobilizare politică, la 19 noiembrie s-a desfășurat votul. Pe parcursul anului 1946, în diferite contexte, mai multe persoane cu funcții oficiale (miniștri, lideri ai PCR sau diplomați sovietici) au comunicat intenția de schimbare a scorului electoral în scrutinul ce urma să aibă loc în România. Centralizatorul realizat de istoricul Dinu Giurescu ne indică existența a 11 astfel de „surse” care au prognozat o victorie prefabricată a *blocului* condus de comuniști cu procentaje situate între 80 și 90%¹⁰. Dincolo de coincidența cifrelor, care ar putea fi considerată una de natură conjuncturală, se impune precizarea că marea majoritate a acestor *afirmații* au fost făcute de persoanele responsabile, fie cu organizarea campaniei și alegerilor pe linie guvernamentală

⁵ BPD a fost format și a publicat Platforma-program la 17 mai 1946. Din el făceau parte PCR, PSD, PNL-Tătărescu, PNT-Alexandrescu, Frontul Plugarilor și Partidul Național Popular.

⁶ Vezi textul stenogramelor – română și sovietică – întâlnirii din 2-3 aprilie 1946 la Tatiana Pokivailova, *Contacte româno-sovietice în legătură cu alegerile*, în Romulus Rusan (ed.), *Anul 1946-începutul sfârșitului*, București, Fundația Academia Civică, 1996, pp. 413-418; Tatiana Pokivailova, *19 noiembrie 1946. Fraude electorale comuniste (documente inedite)*, în „Magazin istoric”, anul XXIX, nr. 11, 1995, pp. 11-15; ANIC, fond CC al PCR - Secția Cancelarie, dosar nr. 28/1946.

⁷ *Apud* Tatiana Pokivailova, *Contacte româno-sovietice în legătură cu alegerile*, p. 414.

⁸ Au fost promulgate două norme electorale: Legea de organizare a Reprezentanței Naționale (Decret nr. 2 128 din 13 iulie 1946) și Legea nr. 560 privitoare la alegerile pentru Adunarea Deputaților (Decret 2219 din 13 iulie 1946). Cf. „Monitorul Oficial”, nr. 161, 16 iulie 1946, pp. 7358-7359.

⁹ În fondul lor acestea cuprindeau atât prevederi cu caracter democratic (spre exemplu, acordarea dreptului de vot pentru femei), cât și unele prin care se asigura rezultatul votului (nedemnitatea [art. 7 din legea nr. 560], votul în locuri speciale - fabrici, cazărmi etc -, votul militarilor în condițiile date și organizarea birourilor electorale cu președinți care puteau fi atât magistrați, cât și funcționarii de stat.

¹⁰ Vezi prezentarea surselor și tabelul recapitulativ la Dinu C. Giurescu, *Documente privind alegerile din 19 noiembrie 1946*, în vol. *Centenar Constantin C. Giurescu*, Craiova, Editura Universitaria, pp. 302-310.

(Teohari Georgescu, Lucrețiu Pătrășcanu sau Emil Bodnăraș), fie de sfătuitoarii sovietici ai acestora (D. Iakovlev și Serghei Kavtaradze), spre sfârșitul campaniei fiind precizate chiar și numărul de locuri ce urmau a fi ocupate de BPD¹¹.

Opoziția și diplomații occidentali la București au realizat o documentare amplă asupra rezultatelor alegerilor, încercând să demonstreze fraudarea acestora. Generalul Schuyler, șeful Misiunii Militare Americane, avea să afirme în raportul său final că totul nu a fost decât o „uriașă fraudă”¹², iar Adrian Holman, reprezentantul politic al Marii Britanii, cel care cunoscuse nemijlocit modelele fascist și nazist – fiind ambasador în Italia în timpul ascensiunii lui Mussolini și în Germania, în a doua jumătate a anilor 1930 – să constate că deși în istoria modernă a României mai fuseseră alegeri corupte, „acestea au depășit orice limite, fiind în opinia mea o pură farsă și un travesti de legalitate”¹³. Argumentele ultimului aveau în vedere felul cum se desfășurase competiția politică (liderii și delegații opoziției fiind în permanență supuși violențelor, intimidării și persecuțiilor; transportul și distribuția de petrol a fost interzisă în ultimele zile de dinainte de scrutin), cum se recunoscuse dreptul de a fi înscris în registrele electorale (nominalizând numeroasele abuzuri comise de autorități), cum se desfășuraseră și de cine fuseseră controlate operațiunile de vot (sigilarea urnelor înainte de sosirea reprezentanților opoziției; președinții și grefierii în mare parte înfeudați comuniștilor; scoaterea delegaților opoziției din localurile de vot; violentarea alegătorilor; votul plural – el nominaliza o persoană care votase în 15 secții diferite¹⁴) și, nu în ultimul rând, felul în care fuseseră raportate rezultatele, în lipsa reprezentanților opoziției. Fără a mai insista, vom încheia prin a constata ceea ce, în actualul stadiu al cercetării, par a fi cele mai sigure informații despre votul *real* dat la 19 noiembrie 1946. Este vorba de două seturi de documente create de către instructorii CC din județele Cluj, Turda și Someș, și, respectiv, un document *ultrasecret, destinat strict conducerii PCR*, publicat de Petre Țurlea, în anul 2000, care poartă titlul *Învățămintele alegerilor și sarcinile PC după victoria din 19 noiembrie 1946*¹⁵. Cele două seturi de informații, comparate, ne indică o fraudă masivă, cele peste 80% din voturile acordate, raportate oficial, fiind în cel mai bun caz doar dublate, deoarece așa cum se preciza în raportul ce analiza situația *reală* din județul Cluj era dată „pe baza informațiilor luate de la președinții și grefierii secțiunilor care uneori exagerează pentru a-și fi mărit meritele de a fi favorizat BPD-ul”¹⁶.

Printr-o uriașă fraudă, comuniștii au reușit astfel să dobândească o legitimitate politică externă a guvernământului lor – prin semnarea Tratatului de Pace, în februarie 1947 – dar și să poată începe construcția unui nou sistem politic, prin arestarea, în următoarele două luni a câtorva zeci de mii de români, care comiseseră acte politice anticomuniste/antiguvernamentale în timpul campaniei electorale.

¹¹ *Ibidem*, p. 310.

¹² Apud Holman to Bevin, tgr. 273, 25 noiembrie 1946, PRO, FO, 770/112.

¹³ Holman to Bevin, tgr. 1486, 22 noiembrie 1946, 22 noiembrie 1946, PRO, FO, 770/112.

¹⁴ Un raport ulterior, elaborat de Key, la 27 noiembrie, consemna declarația de bravură făcută de șeful de cabinet al lui Tătărescu, Demir Apostolescu, care susținea că introdusese doar în urna de la Ministerul de Externe peste 400 de voturi. Cf Key to Bennett, tgr. 7458, 27 noiembrie 1946, PRO, FO, 770/112.

¹⁵ Petre Țurlea, *Alegerile parlamentare din noiembrie '46: guvernul procomunist joacă și câștigă. Ilegalități flagrante, rezultat viciat*, în „Dosarele istoriei”, anul V, nr. 11, 2000, pp. 35-36.

¹⁶ V. Țărău, I.M. Bucur, *Strategii și politici electorale în alegerile parlamentare din 19 noiembrie 1946*, Cluj-Napoca, Fundația Culturală Română, Centrul de Studii Transilvane, 1998, p. 316, doc. 47.

Destrukturarea societății civile în România 1947-1949

Desființarea și „autodizolvarea” partidelor politice

Fragil din punct de vedere organizatoric și lipsit de susținere populară, Partidul Comunist Român a fost *obligat* în perioada 1944-1947 să adapteze strategia de *front național*, acceptând să funcționeze în cadrul unui sistem politic multipartidist. Spre deosebire de celelalte state est-europene, în care competiția politică era dezvoltată între forțele de stânga și opoziție într-un cadru strict circumscris unui sistem politic cu *partid hegemonic*, România a avut o situație diferită, care își are originea esențială, în reușita actului de la 23 august 1944.

Ca urmare, comuniștii s-au văzut obligați să accepte proliferarea grupărilor politice și să creeze un propriu front, renunțând a mai coabita cu formațiunile politice democratice în Blocul Național Democrat. Alături de structurile de *front* create și administrate de PCR, în această perioadă, din rațiuni diferite, Frontul Național Democrat (FND, format din PCR, PSD și formațiuni de masă, precum, Frontul Plugarilor, Apărarea Patriotică, Uniunea Patrioților, Sindicatele Unite, Comitetul Democrat Evreiesc, Uniunea Populară Maghiară), respectiv Blocul Partidelor Democratice (cartel electoral format de PCR, împreună cu PSD, fără reprezentanții istorici ai acestuia, reuniți în Partidul Social Democrat Independent¹, PNL-Gheorghe Tătărescu, PNT- Anton Alexandrescu, Partidul Național Popular, partid creat de PCR din Uniunea Patrioților în ianuarie 1946, și Frontul Plugarilor), au funcționat și alte numeroase partide politice. Unele, cele *istorice*, Partidul Național Țărănesc și Partidul Național Liberal, tradiționale și democratice, s-au reorganizat și au început să funcționeze imediat după 23 august 1944. Altele au fost create și sponsorizate de către PCR, pentru a rupe din susținerea și electoratul acestor partide. Acestea au proliferat în perioada preelectorală și au funcționat ca supape pentru tactica electorală a PCR. Ca urmare, atunci când s-au acordat semne pe listele electorale, au apărut nume de organizații politice precum: Partidul Radical al Micii Burghezii, condus de N.N. Matheescu, Frontul Muncii raționalizate, Frontul Apărătorilor Patriei, Partidul Românesc al Luptătorilor (condus de Scarlat Băluță), Partidul Unității Naționale (condus de avocatul Virgil Serdaru), Partidul Liber Democrat (lider Ioan Gheorghe Vlădoianu), Gruparea Generației de Foc (condusă de maior Zamfir, Partidul Țărănesc Democrat (disidentă a PNT, condusă de dr. Nicolae Lupu)². Toate aceste partide au funcționat doar în perioada electorală, ele dispărând imediat după alegeri. Obligați să accepte până la alegeri funcționarea într-un sistem politic multipartidist, în care au asumat un rol hegemonic, comuniștii au declanșat o acțiune brutală de suprimare a partidelor politice democratice.

Anul 1947 a cunoscut cinci mari campanii de arestări pe motive politice. Primele două, din martie și mai au vizat persoanele „vinovate” de eșecul comunist în alegeri, în special simpatizanți și membrii locali ai PNT și PNL. Arestările și internările în penitenciare nu s-au făcut în baza unor procese, ci în urma emiterii a două ordine secrete ale MAI, nr. 18 000, respectiv 50 000, din martie și mai 1947. De acum poliția secretă își intră în rol devenind principala instituție mandatată cu eliminarea „dușmanilor democrației”, cu sau fără suport juridic legal. Apoi, Partidul Național Țărănesc a făcut *obiectul* a trei valuri de arestări derulate în cursul

¹ După ce la 9-10 februarie CC al PSD a convocat Congresul partidului pentru 10 martie, în interiorul acestuia s-a dat o luptă aprigă între reprezentanții unei opțiuni de participare independentă (Titel Petrescu) și cei ai participării pe listă comună cu comuniștii (Rădăceanu și Voitec) în alegeri. În urma victoriei ultimilor, partidul s-a scindat, Titel Petrescu formând un nou partid, cu care ulterior s-a aliat cu PNL și PNT; vezi pe larg Ghiță Ionescu, *Comunismul în România*, București, Editura Litera, 1994, pp. 152-153.

² Au fost publicate în „Monitorul Oficial”, nr. 188/1946 liste cu 80 de semne electorale alocate diferitelor grupări politice pentru alegerile din noiembrie 1946; vezi ANIC, fond Ministerul Justiției, dosar nr. 16/1946, ff. 65-66.

lunilor iulie, august și decembrie. Procesul a început prin inițierea „operațiunii Tămădău”, căreia îi vor cădea victime o parte dintre fruntașii PNT. Înscenarea acestei încercări de părăsire a teritoriului țării a fost motivul pentru care guvernul a decis nu doar dizolvarea acestui partid și judecarea liderilor săi, ci și masive arestări ale membrilor și simpatizanților. Mai mult, aceste campanii de arestări au pregătit terenul îndepărtării ultimei instituții ce mai lega România de democrație, monarhia. Începută în vara anului 1947, prin desființarea Partidului Național Țărănesc, în urma operațiunii pusă la cale la Tămădău, de către structuri comunizate ale serviciilor de informații³, campania de desființare a partidelor politice din România a continuat până în anul 1953, atunci când au fost eliminate ultimele astfel de structuri, prin *autodizolvarea* Frontului Plugarilor și Uniunii Populare Maghiare în PCR. În fapt destructurarea sistemului partidist a fost o preocupare constantă a liderilor comuniști de-a lungul anilor 1947-1952.

După dizolvarea PNT, prin înscenarea unui nou proces al *marii trădări naționale*, au urmat presiuni asupra Partidului Național Liberal. Ambele formațiuni liberale au fost puse mai întâi în imposibilitatea de a funcționa. Cea tradițională, condusă de Constantin Dinu Brătianu, a fost afectată de valurile de arestări și a decis să își înceteze pentru o perioadă activitatea politică, în condițiile în care, lipsiți de posibilitatea de a se manifesta public, prin presă sau întruniri, orice inițiativă punea în pericol integritatea membrilor săi. Protestele înaintate de către liderii liberali guvernului Groza (mai ales cele din iulie 1947, cu prilejul respingerii Planului Marshall, și octombrie același an, împotriva încercărilor de suprimare a ziarului „Liberalul”) n-au adus nici un rezultat pozitiv. Pe fondul accentuării măsurilor represive⁴, a eliminării din listele Parlamentului a celor trei deputați liberali – din cauza neprezentării acestora la ședințe –, conducerea Partidului Național Liberal a luat decizia de a se înceta activitatea organizațiilor. Justificarea hotărârii: pentru a nu expune și mai mult pe membrii acestora la teroarea comunistă. Acest lucru s-a produs prin emiterea unei circulare, în noiembrie 1947, a liderului PNL Dinu Brătianu, odată cu încetarea apariției oficiului partidului „Liberalul”. Procesul de eliminare din viața publică a personalităților liberale a continuat și în următorii ani, apogeul fiind atins în noaptea de 5-6 mai 1950, când majoritatea demnitarilor români din perioada interbelică au fost arestați⁵. Această barbară acțiune represivă a fost întreprinsă împotriva unor persoane în vârstă, lipsite de posibilități economice, pedepsite prin numeroase măsuri administrative și care erau de multă vreme sub supravegherea strictă a organelor de Securitate.

Pe de altă parte, Partidul Național Liberal-Gheorghe Tătărescu, chiar dacă a colaborat cu PCR, a avut parte de o soartă similară. Din primăvara anului 1947, liderul acestuia, Gheorghe Tătărescu a început să critice unele dintre măsurile guvernului (legea oficiilor industriale, dar și alte inițiative economice), publicând un *memoriu* în acest sens. Reacția sa a fost tratată cu asprime de liderii comuniști, care l-au obligat să demisioneze din guvern, în noiembrie 1947. Chiar dacă a predat conducerea partidului lui Petre Bejan, cel care alături de alți deputați liberali din Cameră s-a delimitat de acțiunile lui Tătărescu, în încercarea de a asigura supraviețuirea partidului, el nu a putut opri represiunea împotriva acestuia (cu toate că în 28 martie 1948, cu

³ Vezi Claudiu Secașiu, *Operațiunea Tămădău (14 iulie 1947). Un document inedit*, în Romulus Rusan (ed.), *Anul 1947 – căderea cortinei*, București, Fundația Academia Civică, 1997, pp. 558-569; *idem*, *Preliminariile asaltului final asupra PNT. Contribuția organelor de informații (1945-1947)*, în *Ibidem*, pp. 530-543.

⁴ În noiembrie a fost dată sentința în procesul Maniu, iar liberalii tătărescieni au fost eliminați din guvern.

⁵ Două studii cuprinse în vol. *Memoria închisorii Sighet*, Romulus Rusan (ed.), București, Fundația Academia Civică, 1999 tratează pe larg această problematică. Actele în temeiul cărora s-au derulat acțiunile de urmărire polițienească a demnitarilor se regăsesc în studiul lui Claudiu Secașiu, *Contribuții privind distrugerea elitei politice românești*, pp. 239-266. Consecințele acestei acțiuni și drama demnitarilor sunt tratate pe larg și nuanțat la Andreea Dobeș, Ioan Ciupea, *Decapitarea elitelor. Metode, mijloace, mod de acțiune*, pp. 153-238.

prilejul alegerilor PNL a obținut 7 mandate din 414). Sub conducerea lui Bejan, fără activitate politică, sub stricta supraveghere a Securității, această *aripă* a PNL a supraviețuit până la începutul anilor cincizeci, când liderii săi au fost arestați⁶.

O soartă similară a avut și Partidul Social Democrat. Aripa sa colaboraționistă a fost înghițită de PCR, în două etape, în toamna anului 1947 – atunci când s-a convenit asupra unificării, cu prilejul Congresului PSD – și în 21-22 februarie 1948, atunci când cele două partide au format Partidul Muncitoresc Român. Pe de altă parte, PSDI a supraviețuit până în 1948-1949, atunci când liderii săi au fost arestați. Mai întâi Constantin Titel Petrescu, în mai 1948, apoi întregul Comitet Executiv, în iunie 1949 și în lunile care au urmat. Procesul împotriva liderilor social-democrați s-a desfășurat în ianuarie 1952 și a consfințit legalitatea deținerii acestora, condamnările primite, muncă silnică pe viață sau temniță grea pentru perioade de 10-25 ani, fiind pronunțate pentru că ar fi intenționat să *spargă unitatea clasei muncitoare*⁷.

Celelalte organizații cu un caracter politic și obștesc, create sau îngăduite de către PCR, au dispărut din viața publică treptat, în urma unor decizii luate de Secretariatul Biroului Politic al PMR. Mai întâi, în 1949, a fost discutată dizolvarea Partidului Radical Țărănesc. În fapt, liderii PMR au decis *autodizolvarea* acestuia, fără ca să fie și enunțat un comunicat în acest sens⁸. O mai lungă discuție s-a purtat în jurul *autodizolvării* Partidului Național Popular. După ce la 28 ianuarie 1949, secretariatul Biroului Politic al CC al PMR a decis desființarea acestuia și vărsarea cadrelor sale, sub coordonarea unei comisii conduse de Miron Constantinescu, în PMR⁹, în 7 februarie problema nu era încă tranșată, Secretariatul urmând să își dea acordul pentru publicarea rezoluției de *autodizolvare* în presă¹⁰. În 12 martie 1949, discuția a fost reluată și pentru că Teohari Georgescu a propus ca în contextul dizolvării PNP să fie desființate și PSDI, PNL-Bejan și PNL-Brătianu. Susținut de Gheorghiu-Dej, care a subliniat că „existența unor astfel de partide este incompatibilă cu conținutul regimului nostru”, Georgescu a supralicitat, considerând că trebuie realizat acest lucru imediat¹¹. În cele din urmă, așa cum am văzut, *autodizolvarea* acestor rămășițe ale partidelor istorice s-a petrecut mai târziu, însă PNP a fost dizolvat în martie, ziarul „Națiunea” fiind și el desființat în aprilie 1949.

Ultimele structuri desființate de către PMR au fost cele care, fără a fi fost partide politice, au îndeplinit funcțiuni similare acestora, Uniunea Populară Maghiară și Frontul Plugarilor. Ambele au fost dizolvate în PMR în 14 ianuarie 1953, cadrele lor, arhivele și tot ceea ce le aparținea trecând la PMR. Tot atunci și-au încetat activitatea: Comitetul Antifascist German, Comitetul Democrat Evreiesc, Comitetul Popular al populației Ruse și Ucrainiene, Comitetul Democrat Albanez, Comitetul Democrat Grec, Comitetul Democrat Bulgar, Comitetul Democrat Sârb, Comitetul popular al populației tătare și turce, organizațiile culturale „Casa Polonă” și „Colonia Cehoslovacă”, toate aceste organizații fiind integrate în diversele structuri ale PMR¹². Se consfințează astfel monolismul politic în România.

⁶ Virgiliu Țărău, *Noaptea demnitarilor. Partidele politice de opoziție în vizorul Securității, ianuarie-mai 1950*, în Călin Vulcu-Morar, Călin Florea (editori), *Națiune și Civilizație*, Târgu-Mureș, 2002, pp. 405-419.

⁷ Vezi discuția la Nicoleta Ionescu Gură, *Stalinizarea României, Republica Populară Română 1948-1950: transformări instituționale*, București, Editura All, 2005, pp. 70-82.

⁸ *Stenogramele Biroului Politic al CC al PMR 1949*, vol. II, București, Arhivele Naționale ale României, 2003, pp. 305-309.

⁹ Vezi ANIC, fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 6/1949; proces-verbal al ședinței Secretariatului, din 28 ianuarie 1949.

¹⁰ Ibidem, dosar nr. 11/1949; proces-verbal al ședinței Secretariatului, 7 februarie 1949.

¹¹ Ibidem, dosar nr. 22/1949.

¹² Ibidem, dosar nr. 107; ibidem, dosar nr. 108/ 1953, passim.

Destructurarea societății civile

O componentă esențială a programului de instituționalizare a regimului politic comunist în România a vizat restructurarea spațiului public, implicit a actorilor care constituiau voci importante în cadrul acestuia. Dacă subordonarea ideologică a presei și controlul asupra manifestărilor și întrunirilor publice s-au realizat în contextul funcționării Convenției de Armistițiu, respectiv a acțiunilor de intimidare coordonate de către autoritățile comuniste, din prima jumătate a anului 1947 a început și procesul de eliminare a nucleelor instituționale, asociative, care nu se puteau încadra în noua ordine politico-ideologică. Este vorba de toate acele structuri asociative care au funcționat în România de până atunci, chiar și în perioadele dictatoriale. Cum acestea erau create cu scopul de a agrega identități culturale, religioase, profesionale sau de a promova interese de grup, veneau în contradicție cu forma și substanța societății imaginate de autoritățile comuniste, în care indivizii nu se puteau reuni decât în *cadre* puse la dispoziție de autorități (în Constituția din 1948, mai apoi în cea din 1952, respectiv în cea din 1965, cu modificările aduse ulterior, principalele drepturi și libertăți pentru cetățeni, libertatea cuvântului sau cea de întrunire, urmau a fi exercitate prin *punerea la dispoziția oamenilor muncii a locațiilor pentru desfășurarea acestora*). Or, într-un atare context, devenea evident că vechile structuri de reprezentare ale intereselor societății, în diversitatea lor, urmau să dispară, pentru a face loc acelor organizații de susținere a politicii PCR, create în acest scop încă din 1944-1945: sindicale (cu reprezentarea muncitorilor sau țăranilor, a diferitelor profesii), politice (Frontul Plugarilor, Uniunea Populară Maghiară, alte organizații de reprezentare a minorităților, femeilor – Uniunea Femeilor Antifasciste din România, continuată de Uniunea Femeilor Democrate din România –, tineretului – Tineretul Progresist etc), economice (economate), profesionale (uniuni de creație, asociații sportive, precum *Sportul Popular*) sau culturale.

Sub coordonarea autorităților polițienești, din 1947 a început acțiunea de dizolvare a tuturor organizațiilor și asociațiilor care contraveneau intereselor autorităților comuniste. Procedura, la fel ca și în cazul partidelor politice, s-a dezvoltat pe trei direcții. Una legală, prin care acestor structuri li se cerea relegalizarea, în acord cu prevederile juridice adoptate, prin care se făcea imposibilă continuarea activității până la acordarea acceptului autorităților. Cea de a doua, prin care aceste structuri erau catalogate ca fiind dușmănoase regimului și erau interzise, liderii lor fiind implicați în procese spectacol care să ilustreze pericolul social pe care îl reprezentau (a se vedea cazul asociațiilor de prietenie cu state occidentale, Marea Britanie, Franța, Statele Unite sau Italia, procesele având loc până în 1951). Cea mai uzitată a fost însă procedura *autodizolvărilor*, coordonată de către structurile polițienești ale statului. Început în 1947, acest proces prin care diverse asociații își încetează activitatea, a fost continuat până la începutul decadei următoare. Poliția, jandarmeria, mai apoi Securitatea și Miliția, realizau descinderi la sediile legale ale acestor asociații, ridicau actele, rețineau pe cei responsabili, și în urma anchetelor obțineau *autodizolvarea* formală a acestora. Diverse și având un grad de reprezentare socială și un impact public diferențiat, structurile asociative dispăreau, lăsând locul noilor canale de organizare și mobilizare socială, definite ideologic și menite a realiza integrarea socială în cadrul a ceea ce autoritățile au imaginat a fi *națiunea socialistă*. Pentru a realiza amploarea programului de distrugere a acestor nuclee ale societății civile – am identificat, până în prezent, circa 1000 de astfel de asociații desființate¹:

Societatea Văduvelor pensionare de Ofițeri din Județul Sibiu; Asociația Pensionarilor Publici; Asociația Solidară a Pensionarilor Civili din România; Asociația profesională a

¹ Selecția operată de noi a avut ca principal criteriu ilustrarea diversității asociațiilor desființate, locale și naționale, profesionale sau culturale etc.

țesătorilor în bumbac în și cânepă din România; Reuniunea vânătorilor – Valea Hârtibaciului; Uniunea Generală a Industriașilor din România; Societatea Pantofarilor Patroni din Sibiu; Asociația „Surorilor de Caritate de Război”; Reuniunea meseriașilor din Gherla; Societatea pentru exploatarea forestieră²; Societatea Carpați, Cercul ieșenilor; Cercul bănățean, Asociația Comercianților și Industriașilor de textile, îmbrăcăminte și anexe din România; Clubul Regal; Asociația Română a Cinematografiștilor Amatori; Asociația „Veteranilor din războiul din 1887”; Aeroclubul Regal al României; Asociația generală a comercianților de coloniale, delicatose și băuturi din România; Asociația Veteranilor din campania din 1913 – „Avântul Țării”³, Societatea ofițerilor de Rezervă „Mihai I”; Asociația Întreprinzătorilor de lucrări publice și private; Uniunea Națională a Foștilor Luptători Combatanți – Drapelul Românesc; Asociația Virtutea Militară de Război; Asociația Pensionarilor Subofițeri; Asociația „Tenis Club Român”⁴; Clubul Carpatin Român; Societatea de Înmormântare Dumbrava; Asociația depozitelor de medicamente din țară; Jokey Club⁵; Asociația Luptătorilor de la Sărata-Porumbacu; Societatea Națională de Gaz-Metan; Liga pentru Unitatea Culturală a tuturor românilor; Asociația Întreprinderilor Industriale din Arad; Asociația Centrală a Morarilor din România⁶; Asociația „Făuritorii României Mari”; Asociația „Ajutorul de înmormântare CFR” Buzău; Asociația funcționarilor judecătorești⁷; Asociația Sportivă „Maraton”; Gruparea Sportivă „Danubiana”; Asociația de Ajutor Reciproc „Mișcarea”; Asociația Culturală Corală „Diana”; Societatea Muzicală Negru-Vodă⁸; Asociația Veteranilor de Război; Asociația voluntarilor Arad⁹; Clubul Filateliștilor; Asociația pentru ocrotirea orbilor; Asociația pentru creșterea vitelor Siementhal; Asociația profesională a meseriașilor brutari¹⁰; Asociația Culturală Mihai Eminescu; Universitatea Populară Tulcea; Societatea de binefacerea „Sf. Fecioară Maria”; Clubul Călăreților București; Clubul Civil de Lectură Buteni¹¹; Asociația restauratorilor, hotelierilor și cârciumarilor din Sibiu; Asociația invalizi, orfani, văduve, prizonieri, luptători; Asociația Româno-Americană; Asociația Româno-Cehoslovacă; Asociația Winston Churchill; Asociația Cercul Moldovenilor; Ateneul Popular-Ionescu Gion¹².

O atare trecere în revistă, chiar și sumară, este edificatoare pentru efortul depus de autorități pentru distrugerea legăturilor societății românești cu valorile și structurile interbelice, dar și pentru eliminarea oricăror organizații care puteau să propună sau susțină idei sau interese contrare celor oficiale.

² Vezi actele de dizolvare în ANIC, fond Direcția Generală a Poliției, dosar nr. 109/1947.

³ Ibidem, dosar nr. 110/1947.

⁴ Ibidem, dosar nr. 111/1947.

⁵ Ibidem, dosar nr. 113/1947.

⁶ Ibidem, dosar nr. 114/1947.

⁷ Ibidem, dosar nr. 119/1947.

⁸ Ibidem, dosar nr. 120/1947.

⁹ Ibidem, dosar nr. 121/1947.

¹⁰ Ibidem, dosar nr. 122/1947.

¹¹ Ibidem, dosar nr. 123/1947.

¹² Ibidem, dosar nr. 125/1947.

Organizațiile de masă. Uniunea Tineretului Comunist

Un Leviathan organizatoric

Într-un stat totalitar, partidul comunist își disimulează statutul de partid-unic prin intermediul unei vaste, dense și complicate rețele de organizații menite a cuprinde cât mai mult din populația țării. Este vorba despre ceea ce ideologia comunistă numește „organizații de masă”. Lenin a fost primul care, în 1902, în faimosul text programatic „Ce-i de făcut?”, a distins între funcțiile partidului de avangardă (conspirativ, disciplinat, puțin numeros și compus doar din revoluționari de profesie) și cele ale organizațiilor de masă (cum ar fi sindicatele, care trebuia să aibă o cuprindere cât mai largă și, sub controlul secret al partidului, să prelungească influența acestuia spre toate categoriile de muncitori)³⁷⁷. După câștigarea puterii de către bolșevici, Lenin s-a opus „facțiunii de stânga” din partid reprezentate de Troțki, care, printre altele, cerea desființarea sindicatelor și a altor organizații profesionale socotite a fi devenit „revolute” în noul context. Lenin a cerut, în schimb, preluarea, transformarea și controlul strict al acestora pentru a fi utilizate conform scopurilor partidului unic. Menirea organizațiilor de masă era, după cele afirmate de Lenin în alt text faimos, de a funcționa pe post de „curele de transmisie” între partidul comunist (care, pentru a-și păstra caracterul revoluționar, de clasă, trebuia să limiteze numărul membrilor) și „masa celor ce muncesc”. „Un adversar mai puternic, scria ideologul comunist, poate fi învins numai printr-o încordare maximă a forțelor și numai cu condiția *obligatorie* de a folosi cu maximum de atenție, grijă, prudență și pricepere orice «*fisură*», fie cât de mică, între dușmani [...], cât și orice posibilitate, oricât de mică, de a găsi un aliat de masă, fie chiar vremelnice, șovăielnic, nestatornic, nesigur, condiționat”³⁷⁸. Acest gradualism aparent, propovăduit de Lenin, avea, exclusiv, rațiuni tactice, puterea comunistă urmând a face anumite „compromisuri” cu vechea orânduire până ce comunismul se va fi instalat pe deplin.

Stalin a preluat teoria curelelor de transmisie și a făcut din ea model organizatoric pentru Uniunea Sovietică și, ulterior, pentru toate statele comunizate din Europa de Est. În accepțiunea lui Stalin, în rândul organizațiilor de masă intrau sindicatele, cooperatiunile, organizațiile de fabrică și uzină, asociații fără partid ale femeilor, organe de presă, organizații cultural-educative, uniuni ale tineretului, sovietele sau alte forme de organe alese etc.

Acestora le erau rezervate roluri ancilare, în siajul partidului comunist: de a aplica fără rest directivele centrului, de a dezbate cele mai eficiente căi de „transpunere în practică”, de a mobiliza masele, de a se constitui în rezervă de cadre pentru partid și pentru stat, de a fi o primă școală a comunismului, de a reprezenta interesele partidului acolo unde acesta nu se întindea organizatoric și a³⁷⁹. În fapt, funcțiile organizațiilor de masă se suprapuneau într-o mare măsură peste cele ale partidului: mobilizarea politică și socială, (re)socializarea maselor în acord cu ideologia comunistă, recrutarea, selectarea și

³⁷⁷ V. I. Lenin, *Ce-i de făcut. Probleme acute ale mișcării noastre*, în *Opere complete*, ediția a II-a, vol. VI (ianuarie-august 1902), București, Editura Politică, 1964, pp. 1-190.

³⁷⁸ *Idem*, *Despre sindicate, despre momentul actual și despre greșelile lui Troțki*, în *Lenin despre sindicate, 1895-1923*, București, Editura Consiliului Central al Sindicatelor, 1958, pp. 767-789; vezi și *idem*, „*Stângismul*” – boala copilăriei comunismului, ediția a IV-a, București, Editura pentru literatură politică, 1953.

³⁷⁹ I. Stalin, *Problemele leninismului*, ediția a II-a, București, Editura Partidului Muncitoresc Român, 1948, în special pp. 119-121.

formarea noii elite, în fine, controlul social³⁸⁰. Pe scurt, deși regimul simula prin intermediul lor mecanismele democratice, organizațiile de masă erau încă un instrument de putere la dispoziția dictaturii comuniste.

Modelul sovietic

Regimurile totalitare se remarcă prin atenția extraordinară pe care o acordă încadrării politice a tinerilor și socializării politice primare³⁸¹. Proiectul totalitar vizează cuprinderea tuturor tinerilor și copiilor, de la cele mai fragede vârste, într-un cadru organizat și îndoctrinarea sistematică a acestora în scopul creării „omului nou”. Ideologii comuniști împărtășeau cu alți autori de inginerii sociale din secolele XIX și XX credința în maleabilitatea radicală a ființei umane și în puterile melioriste, transformatoare, nelimitate ale propagandei și organizării. Totuși, această credință era dublată de o mizantropie structurală, bazată pe supoziții sumbre despre natura umană și a societății, care a deschis calea utilizării pe scară largă la nivel social a instrumentelor coercitive și de control. Deși colectivist, marxism-leninismul amesteca fascinația față de mulțime cu teama și neîncrederea față de aceasta. Ambivalența se observă foarte bine în cazul atitudinii față de tineri, care, pe de o parte, apăreau, din cauza legăturilor slabe cu vechiul regim, ca ipostazierea perfectă a „omului nou” și ca masă de manevră ideală, dar, pe de alta, erau tratați cu infinită suspiciune. De altfel, rețeaua de organizații comuniste s-a întins cu precădere spre categoriile de populație de care regimul își lega interesele și care, totodată, erau suspectate ideologic: tinerii, țăranii, intelectualii, soldații și, nu în ultimul rând, muncitorii.

Scrierile leniniste și staliniste, precum și experiența sovietică în organizarea tineretului au fost determinante pentru atitudinea față de tineri din statele comunizate după al doilea război mondial.

Lenin era preocupat încă din tinerețe de teama „idioată, filistină” față de tineri. „E nevoie de forțe tinere. Eu aș zice că merită să fie pur și simplu împușcați pe loc cei ce-și permit să spună că nu se găsesc oameni. [...] Trebuie să recrutăm tineretul pe o scară mai largă (...) *fără să ne temem de el*”, scria Lenin în perioada când pregătea revoluția împotriva regimului țarist și îi îndemna pe tineri inclusiv la acte de terorism³⁸². După preluarea puterii de către bolșevici, noul regim a trecut la organizarea tinerilor într-o organizație comunistă unică. Așa s-a format Comsomolul (*Kommunisticeski Soiuz Molodioji* - Uniunea Tineretului Comunist), care și-a ținut primul congres în octombrie-noiembrie 1918. Inițial autodeclarată ca organizație „independentă” și doar „solidară cu Partidul Comunist”, Uniunea și-a recunoscut la congresele ulterioare subordonarea față de PCUS.

Într-un discurs devenit canonic pentru propaganda comunistă, Lenin fixa, la al III-lea Congres al Comsomolului (octombrie 1920), „sarcinile Uniunii Tineretului”. În viziunea lui Lenin, principala „sarcină” a tinerilor era învățarea comunismului, prin îmbinarea studiului cu activitățile practice. Se deschidea astfel calea, pe de o parte, spre îndoctrinarea masivă a tinerilor și, pe de alta, spre implicarea acestora, încă din timpul

³⁸⁰ Juan J. Linz, *Totalitarian and Authoritarian Regimes*, în Fred Greenstein, Nelson Polsby (editori), *Handbook of Political Science*, vol. III, Addison Wesley, 1975, pp. 208-211.

³⁸¹ Julius Gould, *The Komsomol and the Hitler Jugend*, în „The British Journal of Sociology”, vol. 2, no. 4, Dec. 1941, pp. 305-314.

³⁸² V. I. Lenin, *Scrisoare către A. A. Bogdanov și S. I. Gusev și Către S. I. Gusev*, în V. I. Lenin, *Despre tineret*, ediția a II-a, București, Editura Politică, 1963, pp. 149-155.

școlii, în activități economice patronate de noul regim. Lenin mai spunea că tinerii sunt datori să-și însușească „morala comunistă”, care este „deplin subordonată intereselor luptei de clasă”, și că trebuie să apere pe cale armată noul regim³⁸³.

Prescripții asemănătoare se găsesc și la Stalin. Pentru acesta, Comsomolul era cureaua de transmisie prin intermediul căreia partidul educa generația tânără și forma rezerve tinere pentru partid și pentru celelalte organizații de masă. „Aceasta, formula Stalin „dialectic”, este o organizație de masă a tineretului muncitoresc și țărănesc, nu o organizație de partid, dar care ține direct de partid”. Comsomolul trebuia să-și întărească nucleul proletar și să ducă o „luptă necruțătoare” împotriva „elementelor complet descompuse” din Uniune. Tineretul mai era dator să se implice în construirea societății comuniste și să-și apere patria împotriva dușmanilor din afară și dinăuntru³⁸⁴. Așadar, Comsomolul se prefigura ca având triplă funcționalitate – ideologică, economică și militară³⁸⁵.

Apartenența la organizație era rezervată, până la mijlocul anilor 1930, cu precădere proletariului și țăranimii sărace. Ulterior, pentru a fi sporit numărul membrilor, criteriul „de clasă” a fost înlocuit cu acela al loialității față de regimul sovietic. Dacă la primul Congres Comsomolul număra doar 22 000 de membri, până spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial a atins dimensiuni gigantice, încorporând 15 000 000 de tineri, circa jumătate din populația tânără a Uniunii Sovietice. Organizația de pionieri, fondată în 1922, a căpătat un rol mai important, ajungând la rându-i la dimensiuni uriașe (13-14 milioane de membri). Comsomolul controla activitatea Organizației Pionierilor (rezervată elevilor cu vârste între 9 și 14 ani), precum și pe aceea a Organizației „Octombriștilor” (care cuprindea copiii de până la 8 ani).

Uniunea Tineretului Comunist din România

Uniunea Tineretului Comunist din România are mai multe date de naștere. Istoria sa timpurie este efemeră, intermitentă și neclară, fiind, ulterior, după venirea comuniștilor la putere, falsificată și reinventată.

În 1951, PMR a format o Comisie care să stabilească data înființării UTC-ului, dar aceasta nu s-a putut hotărî asupra unui moment precis³⁸⁶. Până la urmă, s-a optat

³⁸³ V. I. Lenin, *Sarcinile Uniunilor Tineretului*, ediția a XI-a, București, Editura Tineretului, 1959.

³⁸⁴ I. Stalin, *Despre sarcinile Comsomolului*, București, Editura Tineretului a CC al UTM, 1953.

³⁸⁵ În timpul războiului civil, tinerii din Comsomol au activat pe post de agitatori, comisari sau trupe de șoc. La Congresul al V-lea (octombrie 1922), Uniunea a luat sub patronajul său flota navală de război. În al doilea război mondial, comsomoliștii au constituit o resursă umană importantă pentru Armata Roșie. În plan economic, Comsomolul a fost mobilizat, asemeni celorlalte organizații de masă, pentru realizarea planurilor cincinale, care au demarat în 1928. Dintre membrii organizației s-au recrutat o bună parte a stahanoviștilor. Tinerii activiști au fost trimiși cu miile pentru a participa la lichidarea „kulacilor” și pentru a sprijini colectivizarea. Au avut de asemenea un rol important în epurările din învățământ. Comsomolul însuși a trecut prin mai multe valuri de epurări. Marea Teroare s-a soldat cu decimarea aparatului central al organizației. Totuși, vechea gardă a partidului a fost afectată într-o mai mare măsură de represiunea stalinistă, așa încât, din deceniul patru, comsomoliștii au început să preia posturile din partid și din stat rămase vacante. După război, accentul în preocupările Comsomolului s-a mutat dinspre economie spre educație politică și activități „cultural-sportive”; vezi Ralph Talcott Fisher, *Pattern for Soviet Youth. A Study of the Congresses of the Komsomol, 1918-1954*, New York, Columbia University Press, 1959; Merle Fainsod, *The Komsomols – a Study of Youth under Dictatorship*, în „The American Political Science Review”, vol. 45, no. 1, Mar. 1951, pp. 18-40; M. I. Kalinin, *Drumul glorios al Comsomolului*, ediția a II-a, București, Editura Tineretului, 1948.

³⁸⁶ ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 106/1951, ff. 1-6.

pentru 19-20 martie 1922, când a avut loc la București „Conferința generală a tineretului socialist”. În fapt, Conferința nu a fost decât o tentativă între altele a comuniștilor autohtoni, ghidați de Internaționala Tineretului Comunist (KIM), de a radicaliza tineretul cu orientare de stânga și de a deturna organizațiile de tineret social-democrate sau sindicale în scopul creării unei organizații de masă comuniste. KIM a fost creată de Comintern, în noiembrie 1919, la Berlin, pentru a servi ca interfață internațională a regimului bolșevic de la Moscova în efortul de a atrage tineretul din diferite zone ale lumii de partea comunismului³⁸⁷. Rețeta aplicată de KIM era aceeași care a dus la propria formare: infiltrarea, radicalizarea și scindarea organizațiilor social-democrate și socialiste, urmată de constituirea unei organizații comuniste unitare.

Întocmai s-au petrecut lucrurile și în România, unde comuniștii locali și KIM au încercat să preia organizațiile de tineret ale Partidului Socialist (fostul Partid Social Democrat din România, rebotezat în 1918). După sciziunea Partidului Socialist în timpul Congresului de la București din mai 1921 (cunoscut, în istoriografia comunistă, ca prim congres al Partidului Comunist Român) și arestarea delegaților care au votat în favoarea afilierei la Internaționala a III-a, tinerii comuniști aflați în libertate au intenționat să provoace o sciziune similară în mișcarea de tineret social-democrată. Tentativele de „unificare” a organizațiilor tineretului de pe întreg teritoriul României sub conducerea comuniștilor și de afiliere a acestora la KIM au eșuat, în mare parte, ca urmare a opoziției social-democraților, a Comisiei Generale a Sindicatelor, dar mai ales din cauza măsurilor punitive ale autorităților, care priveau gruparea comunistă ca pe o mișcare anti-sistem. Singurul rezultat concret a fost desprinderea din organizațiile socialiste și sindicale a unor lideri și grupuscule radicale, care au activat sub diferite titulaturi. Cel mai activ grup a fost Comitetul Central provizoriu al Mișcării Tineretului Socialist, care a decis, în martie 1923, transformarea în Uniunea Tineretului Socialist (UTS) – nume înșelător, ales pentru a-i atrage pe social-democrați. Acest grup a convocat „Conferința generală a tineretului socialist”, aleasă se regimul comunist ca dată de naștere a UTC³⁸⁸.

Între timp, Partidul Comunist din România, reorganizat în străinătate de Comintern, a preluat inițiativa, anunțând, pentru 1 mai 1924, transformarea UTS în Uniunea Tineretului Comunist din România (UTCdR) și afilierea acesteia la KIM. A fost un act formal, pe hârtie, decis conspirativ, neavând loc un congres propriu-zis de constituire³⁸⁹.

Primul statut al UTCdR, elaborat în 1925, specifica în articolul 1 că Uniunea este secție a KIM, iar, la articolul 3, că este „complet subordonată” PCR din punct de vedere politic. Deveneau membri aceia care recunoșteau nu doar statutul PCR, ci și pe acela al KIM. Membrii erau datori să respecte, sub amenințarea sancțiunilor, regulile strictei discipline revoluționare și normele de conspirativitate³⁹⁰.

Chiar în aceeași perioadă, între aprilie și decembrie 1924, autoritățile au emis mai multe decizii de interzicere a activității organizațiilor comuniste, culminând cu Legea Mârzescu care a scos PCR și UTCdR în afara legii. Până spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial, comuniștii au activat în ilegalitate, nedepășind statutul de mișcare

³⁸⁷ Gh. Moț, V. Ștefănescu, C. Mocanu, *Contribuții la istoria organizației marxist-leniniste de tineret din România*, vol. I, București, Editura Tineretului, 1959, pp. 79 și urm.

³⁸⁸ Constantin Petculescu, *Crearea Uniunii Tineretului Comunist*, București, 1972.

³⁸⁹ „Tineretul Socialist”, 1 mai 1924.

³⁹⁰ *Statutul provizoriu al Uniunii Tineretului Comunist din România*, în *Documente din istoria Uniunii Tineretului Comunist din România, 1917-1944*, București, Editura Tineretului, 1958, pp. 103-115.

marginală. Activitatea UTCdR, care nu a numărat mai mult de câteva sute de membri³⁹¹, s-a rezumat la publicistica și propaganda clandestină și la organizarea de acțiuni greviste și subversive. Conducerea Uniunii, care era numită și controlată de KIM, a fost măcinată, asemeni conducerii Partidului Comunist, de nenumărate lupte interne și epurări. În plus, a fost în permanență hărțuită și decimată de autorități.

În 1936, pe fondul slabelor performanțe, UTCdR s-a autodizolvat, ca urmare a deciziei KIM. Internaționala Tineretului Comunist va dispărea și ea, odată cu dizolvarea Cominternului în 1943³⁹².

În februarie 1939, PCR a calificat desființarea UTCdR drept „o greșeală” și a hotărât reînființarea Uniunii. Nici de data aceasta UTCdR nu s-a bucurat de aderență de masă și nici de libertate de mișcare, organizația fiind persecutată de regimul antonescian.

Uniunea Tineretului Comunist (UTC) s-a reactivat după 23 august 1944, de data aceasta într-un mediu incomparabil mai favorabil, aflându-se sub protecția Armatei Roșii, a autorităților și a unui Partid Comunist din ce în ce mai puternic. Primul secretar general al UTC după 23 august a fost Nicolae Ceaușescu, care activase în Uniune în perioada interbelică și după 1939, fiind de mai multe ori închis. În fruntea UTC, Ceaușescu a păstrat metodele clandestine utilizate în perioada interbelică, nesesizând noul context politic, drept pentru care în scurt timp a primit alte însărcinări, în provincie³⁹³.

Uniunea Tineretului Comunist a fost o piesă importantă în strategia „frontului popular” pe care Partidul Comunist a utilizat-o în ascensiunea sa spre putere. Asemeni Partidului Comunist, UTC a urmat politica de „compromisuri” recomandată de Lenin, căutând să se asocieze cu alte grupări de tineret, sub titulatura generoasă și înșelătoare a unor organizații-umbrelă, pentru a obține sprijin de masă. După cum explica Teohari Georgescu, Uniunea Tineretului Comunist a ajuns să fie considerată de către liderii comuniști, în primii ani de după război, „o organizație prea îngustă, îngustă și din punct de vedere politic prin denumirea sa care împiedica o parte din tineret să vină în Organizația Tineretului Comunist, și îngustă din punct de vedere al numărului mic de membri”³⁹⁴. În 1945, UTC cuprindea circa 63 000 de membri³⁹⁵.

Ca urmare, au fost create diferite paravane organizatorice în jurul UTC: *Frontul Unic al Tineretului Muncitoresc* (constituit în septembrie 1944, după modelul Frontului Unic Muncitoresc, din tineri comuniști și social-democrați), *Frontul Național Democrat al Tineretului* (creat formal în octombrie 1944, după modelul Frontului Național Democrat) și *Mișcarea Tineretului Progresist din România* (ianuarie 1945, formată, pe lângă comuniști și social-democrați, din tinerii Frontului Plugarilor, partidul lui Petru Groza creat în 1933, și din alte grupări care gravitau în jurul PCR). Nici una din aceste formule organizatorice nu a dus la rezultatele scontate. La Plenara din martie 1945, UTC admitea acest lucru, iar o lună mai târziu decidea formarea unei alte organizații-umbrelă, *Tineretul Progresist* (TP), care se va dovedi ceva mai eficientă. Președintele TP, Constantin Drăgoescu, era și secretar al organizației UTC. În TP vor intra comuniștii, social-democrații, „tineretul plugăresc”, tinerii țărâniști din facțiunea lui Anton

³⁹¹ ANIC, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 615/1933, ff. 1-7.

³⁹² *Documente din istoria Uniunii Tineretului Comunist...*, pp. 93 și urm.; C. Bărbulescu ș.a., *File din istoria UTC*, București, 1971, *passim*.

³⁹³ ANIC, fond CC al PCR - Secția Cadre, dosar C 2050, Nicolae Ceaușescu, ff. 1-24; Paul Sfetcu, *13 ani în anticamera lui Dej*, București, Editura Fundației Culturale Române, p. 171.

³⁹⁴ *Ibidem*, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 84/1949, ff. 4-5.

³⁹⁵ *Ibidem*, fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 32/1945.

Alexandrescu, cei liberali din facțiunea Gheorghe Tătărescu, precum și alte grupări mai mici. Pentru a da credibilitate noii organizații, UTC se autodizolvă oficial în iunie 1945. Programul TP era general și generos, promițând promovarea intereselor tineretului și nefăcând decât vag mențiuni la comandamentele comuniste. Activiștii comuniști au fost instruiți să nu facă „paradă de marxism” și să-și disimuleze activitatea politică în spatele unor acțiuni culturale, sportive sau sindicale. Filialele organizațiilor se constituiau în jurul unor „comitete de inițiativă”, urmând ca alegeri pentru desemnarea conducerii să aibă loc doar atunci când era asigurată victoria comuniștilor. „Ce, noi suntem legalisti? Noi suntem comuniști. Noi spunem: alegerile sunt bune atâta vreme cât dau rezultate democratice”, spunea Miron Constantinescu în primăvara anului 1946 la un instructaj cu tinerii activiști³⁹⁶. „Democratic” însemna, în idiomul comunist, „favorabil comuniștilor”.

Activitatea TP s-a lovit de boicotul organizațiilor de partid ale liberalilor, țărăniștilor și social-democraților, de opoziția unor organizații sindicale, profesionale și religioase, precum și de rezistența tinerilor neîncadrați, în special a celor din mediul universitar și din zona rurală.

Drept urmare, la Plenara din ianuarie 1946, Partidul Comunist califica din nou desființarea UTC drept o greșeală, cerând reactivarea ei. Concomitent, continua să înființeze organizații de masă satelit. În august 1946 s-a înființat Federația Națională a Tineretului Democrat din România (FNTDR), ca o interfață internă pentru Federația Mondială a Tineretului Democrat (FMTD), creată în octombrie 1945 de Uniunea Sovietică pentru a prelua o parte din funcțiile KIM.

În perioada următoare, pe măsură ce Partidul Comunist își consolida puterea, au fost înființate organizații de tineret pe categorii: Frontul Democrat Universitar, transformat în mai 1947 în Uniunea Națională a Studenților din România (care număra, în 1948, 40 000 de membri dintr-un număr de 59 000 de studenți), Organizația Tineretului Sătesc (februarie 1948, cuprinzând 235 000 din cele 2 milioane de tineri țărani), Uniunea Asociațiilor de Elevi (februarie 1948, numărând 200 000 de membri din 380 000 de elevi), Tineretul Uniunii Populare Maghiare (cuprinzând, tot în 1948, 32 000 de membri, din cei 90 000 de tineri maghiari), Frontul Tineretului Democrat Evreu (cu 30 000 de membri din circa 50 000 de tineri evrei)³⁹⁷. În fine, după constituirea Partidului Muncitoresc Român (PMR) prin unificarea PCR cu o parte din PSD, în februarie 1948, s-a format Uniunea Tineretului Muncitoresc (UTM)³⁹⁸. În această perioadă, secretar general al Uniunii era Mihai Dalea. În UTM intrau, la începutul anului 1948, 300 000 din cei 450 000 de tineri muncitori și din cei 3 300 000 de tineri ai României³⁹⁹.

Începând cu 1948⁴⁰⁰, după cucerirea deplină a puterii, PMR și-a pus problema unificării și epurării organizațiilor de tineret. Concomitent, tinerii au fost vizați de mai multe valuri de arestări. Inițial, din 1945, au fost arestați participanții la manifestațiilor anticomuniste, iar din 1948 au început arestările pe categorii, fiind urmăriți membrii

³⁹⁶ Ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 41/1948, ff. 1-22.

³⁹⁷ Ibidem, dosar nr. 124/1948, ff. 35-43.

³⁹⁸ ANIC, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 4/1948. Uniunea Tineretului Muncitoresc a fost, la origine, denumirea unei organizații formate de muncitorii ceferiști în februarie 1947, care a fost preluată imediat de PCR.

³⁹⁹ Ibidem, f. 36; Ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 86/1949, f. 7.

⁴⁰⁰ În 1948, conducerea UTM era asigurată de Gheorghe Florescu – secretar general, Petre Lupu, Pavel Lala, Drăgan Ilie, Manea Anton – secretari; Ibidem, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 52/1948, f. 24.

organizațiilor de tineret liberale, țărăniști și legionare. Organizațiile de tineret politice și religioase au fost desființate⁴⁰¹.

Plenara CC al PMR din 22-24 decembrie 1948 a decis formarea organizației unice de tineret, după modelul Comsomolului⁴⁰². De altfel, Comsomolul a avut un rol decisiv în luarea acestei hotărâri, unificarea fiind cerută în cursul vizitei unei delegații UTM la Moscova, în 1948⁴⁰³. Anunțarea intenției PMR și „prelucrarea” rezoluției PMR în organizațiile de tineret a stârnit proteste și incidente violente în mai multe zone din țară⁴⁰⁴.

Congresul de „unificare”, de fapt de absorbție, a tuturor organizațiilor de tineret în Uniunea Tineretului Muncitor a avut loc, în prezența liderilor comuniști, la Sala Ateneului Român, în zilele de 19-21 martie 1949. Gheorghe Florescu, un fost tipograf, în vârstă de 38 de ani, care a fost și președinte al FNTD, a devenit prim-secretar al UTM, rămânând în funcție până în 1952⁴⁰⁵.

Rezoluția Congresului a schițat sarcinile UTM în stilul gongoric al epocii: organizația era datoare să mobilizeze tineretul în producție pentru realizarea și depășirea planului de stat în industrie și agricultură; să selecteze cadre pentru funcțiile de partid și de stat; să educe tineretul în spiritul marxism-leninismului, al moralei proletare, al eroismului și patriotismului, al iubirii față de Uniunea Sovietică, PCUS și Stalin, față de Republica Populară Română și PMR; să cultive vigilența de clasă, ura neîmpăcată împotriva exploatatorilor, împotriva agenților slugarnici ai dușmanului de clasă dinăuntrul și din afara țării; să contribuie la ridicarea nivelului pregătirii profesionale și a nivelului cultural al tineretului, la lichidarea analfabetismului, la dezvoltarea sportului de masă; să combată putregaiul ideologiei burgheze, huliganismul, beția, atitudinile netovărășești față de femeie, ploconirea nedemnă față de cultura imperialismului și deprinderile burgheze⁴⁰⁶. Toate acestea vor fi preluate și în Statutul UTM, nerespectarea sarcinilor putând duce la sancțiuni sau la excluderea din organizație.

Așa cum se poate observa, UTM, ca și PMR, nu se rezuma la un set de cerințe strict politice, fixând standarde etice, atitudinale și caracteriale (și ele cu substrat ideologic) prin care urmărea o normare *in extenso* a gândirii și comportamentului membrilor. Acest lucru va permite intruziunea în viața personală a tinerilor, orice amănunt biografic din viața privată putând constitui pretext pentru o sancțiune politică.

Statutul și structura de organizare a UTM au copiat modelul Comsomolului – definiția organizației, natura relațiilor cu partidul, organizarea, funcțiile și modul de funcționare fiind, cu deosebiri neesențiale, aceleași. Între conducerea UTM și aceea a Comsomolului au avut loc întâlniri frecvente la sfârșitul anilor 1940, partea sovietică ghidând atent structurarea UTM⁴⁰⁷. Au fost organizate periodic pelerinaje la Moscova ale

⁴⁰¹ Ioana Boca, *Studentii în anii '50*, în „Anuarul Institutului Român de Istorie Recentă”, volumul I, 2002, pp. 234-235; Maria Someșan, *Universitate și politică în deceniile 4-6 ale secolului XX. Episoade și Documente*, București, Editura Universității București, 2004, pp. 241 și urm.

⁴⁰² *Rezoluția Ședinței Plenare a CC al PMR din 22-24 decembrie 1948 asupra activității Partidului în rândurile tineretului*, București, Editura Partidului Muncitoresc Român, 1949.

⁴⁰³ *Raport asupra problemelor discutate de delegația CC al UTM cu conducerea Comsomolului la Moscova*; ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 124/1948, f. 6.

⁴⁰⁴ Ibidem, dosar nr. 74/1949, ff. 103-106.

⁴⁰⁵ Ibidem, dosar nr. 88/1949, f. 1.

⁴⁰⁶ *Rezoluția Congresului de unificare a tineretului muncitor, 19-21 martie 1949*, București, Editura Tineretului, 1949.

⁴⁰⁷ ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 84/1949, ff. 39-66.

liderilor și membrilor UTM, iar câteva zeci dintre ei au urmat Școala Centrală de Cadre a Comsomolului⁴⁰⁸. Au fost traduse sau scrise, în cantități industriale, materiale, broșuri și cărți privind „experiența Comsomolului”⁴⁰⁹. Orice discurs privind tineretul din anii 1940-1950 începea cu invocarea modelului sovietic.

În același timp, structura UTM reproducea și dubla structura PMR, el însuși o copie a PCUS⁴¹⁰. UTM se afla sub coordonarea Secției organelor conducătoare de partid, sindicale și de tineret a Comitetului Central al PMR, cunoscută ulterior sub numele de Secția Organizatorică. „Organul suprem” al UTM era Congresul și, în cazuri excepționale, Conferința pe țară. Între Congrese, Uniunea era condusă de un Comitet Central (45 de membri în 1949), dar puterea reală era exercitată de un birou executiv (11 membri) și, mai precis, de secretariatul biroului (5 membri), condus de un prim-secretar. Organismele de conducere erau alese de organizațiile UTM, însă alegerile erau formale, partidul fixând în prealabil rezultatele. Pe lângă CC funcționau secții și comisii, iar în teritoriu conducerea era asigurată de comitete județene. Un număr de instructori făceau inspecții în teritoriu și verificau aplicarea deciziilor⁴¹¹.

Secțiile au avut o geografie variabilă de-a lungul timpului, dar cele mai importante au rămas Secția Organizatorică (exercita controlul asupra organizațiilor Uniunii și verifica biografia membrilor UTM), Secția de Propagandă și Agitație (care răspândește mesajele în interiorul și în afara organizației, coordonând și sectorul presă), Secția Administrativă sau gospodărie (care gestiona fondurile și patrimoniul organizației), Secția de pionieri (care coordona organizația elevilor), Secția de Relații Internaționale (care asigura contactul cu Federația Mondială a Tineretului Democrat, Uniunea Internațională a Studenților, Comsomolul și alte organizații de tineret)⁴¹².

Pentru instruirea cadrelor, UTM a avut la dispoziție din 1949 o școală centrală purtând numele „Filimon Sârbu” (cu circa o sută de absolvenți anual) și o întregă rețea de școli de câteva luni sau secții pe lângă școlile de partid (prin care treceau câteva mii de activiști anual). La acestea se predau cursuri de istoria PCUS, a PMR și istorie universală, materialism dialectic, economie politică, cultură generală (adică noțiuni de limba română, limba rusă, matematică, fizică, geografie, științe naturale), tehnici de organizare și propagandă. Membrii de rând erau supuși îndoctrinării prin diferite metode – cercuri, lecții, ședințe, „prelucrări” prin care treceau sute de mii de persoane anual etc⁴¹³. În 1958, în plină criză politică, școala „Filimon Sârbu” a fost desființată, pe motiv de ineficiență, instruirea tinerelor cadre fiind preluată de „Ștefan Gheorghiu”⁴¹⁴. În timpul lui Nicolae Ceaușescu a funcționat o Școală Centrală de cadre a Uniunii.

Cele mai importante publicații periodice ale UTM/UTC au fost: „Tânărul Muncitor” (1947-1949, cu suplimentul „Brigadierul”), „Scânteia Tineretului” (apărută în

⁴⁰⁸ Ibidem, ff. 21-29; ibidem, dosar nr. 65/1949, ff. 1-10; ibidem, dosar nr. 36/1950, ff. 19-27 ș.a.

⁴⁰⁹ *Să învățăm din experiența gloriosului Comsomol al lui Lenin și Stalin*, București, Editura Frontul Plugarilor, 1948; *Ce cere Comsomolul de la comsomoliști*, București, Editura Tineretului, 1949; *Din experiența propagandiștilor comsomoliști*, București, Editura Tineretului a CC al UTM, 1952 etc.

⁴¹⁰ ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 23/1950, ff. 2-55; ibidem, dosar nr. 64/1955, ff. 1-50;

⁴¹¹ Ibidem, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 3/1949, ff. 1-19.

⁴¹² Ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 86/1949, ff. 1-6; ibidem, dosar nr. 87/1949, ff. 1-6; ibidem, dosar nr. 141/1952, ff. 1-21 etc.

⁴¹³ Ibidem, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 14/1956, ff. 220-222; ibidem, dosar nr. 4/1958, f. 135; ibidem, dosar nr. 30/1958, ff. 129-131

⁴¹⁴ Ibidem, dosar nr. 4/1958, f. 140.

1944, seria a II-a din 1949), „Tânărul Leninist” (1951-1974), „Din experiența Comsomolului” (buletin devenit ulterior supliment în „Tânărul Leninist”), „Pionierul” (apărută în 1949, între 1953-1967 „Scânteia Pionierului”), „Instructorul de pionieri” (1951-1958), „Pogonici” (apărută în 1949, din 1967 „Luminița”, între 1956-1979 a avut suplimentul „Arici Pogonici”), „Licurici” (apărută în 1947, între 1953-1967 „Cravata Roșie”), „Cutezătorii” (din 1967), „Șoimii patriei” (din 1980; ediție în maghiară „A Haza Solymai”), „Știință și tehnică” (care mai edita „Colecția de povestiri științifico-fantastice”, „Tehnum”), „Racheta cutezătorilor” (1966-1974), „Viața Studențească” (din 1956), „Amfiteatru” (din 1966), „Ifjúmunkás” (din 1948), „Pionir” (1950-1967, urmată de „Jóbarát”), „Napsugár” (din 1957) etc. Periodicele, care aveau misiunea de a traduce pe înțelesul diferitelor categorii de tineri ideologia comunistă, au fost menținute sub un control strict de către UTM și PMR, fiind cenzurate sistematic.

Imediat după formarea organizației unice, PMR a cerut epurarea ei, operațiune care, într-o primă fază, a fost realizată sub pretextul „reînscrierii” membrilor în UTM – echivalentă campaniei de „verificare” a membrilor PMR. Ca și Partidul Comunist, organizația de tineret a oscilat între rolul de organizație de avangardă și acela de organizație de masă, înregistrând fluxuri și refluxuri în funcție de situația politică. Mai ales în perioada Dej, orice criză politică era însoțită sau urmată de dure campanii de epurare.

Efortul de la mijlocul anilor 1940 de a cuprinde cât mai mulți tineri în organizațiile pro-comuniste a făcut ca, după unificare, în UTM să se găsească membri care nu mai corespundeau criteriilor ideologice, politice și de clasă, instituite prin instrucțiunile date de partid. Deși Statutul UTM aprobat la Congres prevedea că putea fi membru al organizației orice tânăr „din rândurile tineretului muncitor și studios, de la orașe și sate”, cu vârsta între 15 și 25 de ani, care recunoștea programul, statutul și deciziile Uniunii⁴¹⁵, instrucțiunile din 1949 indicau că membrii UTM „vor fi recrutați din rândurile tinerilor muncitori și țărani săraci, din rândurile elementelor cele mai bune ale tinerilor țărani mijlocași, din tinerii funcționari, din rândurile elevilor și studenților cei mai apropiați din punct de vedere ideologic de proletariat”⁴¹⁶.

Reînscrierea s-a făcut pe baza acestor criterii. Cei care erau primiți în UTM trebuiau, conform statutului, să aibă o recomandare de la un membru al PMR sau de la doi membri ai UTM și să prezinte o autobiografie, documentele fiind ulterior verificate. În urma procedurii, au fost excluși din organizație 538 de membri ai aparatului de conducere al Uniunii, reprezentând „elemente dușmănoase” (adică „chiaburi”, foști legionari sau cuziști, foști membri ai partidelor democratice, activiști religioși, în special ai cultelor minoritare, lideri UTM care nu respectau deciziile PMR etc), iar alți circa 5.500 au fost trimiși „la munca de jos” pentru că nu aveau „origine socială corespunzătoare” (în special „chiaburi”) sau pentru abateri de la statut și de la morala proletară (aici intra orice atitudine sau comportament care era considerat nepotrivit de responsabilii comuniști). Din rândul membrilor obișnuiți, au fost date afară din UTM 33.800 de persoane, majoritatea „elemente dușmănoase”.

Excluderea din UTM nu era o simplă procedură administrativă. Încă din primii ani ai comunismului, excluderea putea însemna excludere socială, marginalizarea

⁴¹⁵ Ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 124/1948, f. 123, art. 8.

⁴¹⁶ *Instrucțiuni pentru reînscrierea membrilor în Uniunea Tineretului Muncitor*, în ibidem, dosar nr. 87/1949, f. 7.

profesională și chiar putea deschide calea unei anchete penale. Originea socială și apartenența la o organizație comunistă erau criteriile cele mai importante care filtrau ascensiunea politică, socială și profesională în perioada Dej. „Reînscirerea” a fost una din căile importante prin care au fost epurate, în afara filialelor UTM, instituțiile, facultățile, școlile, unitățile armatei, întreprinderile etc. Nu întâmplător, procedura a provocat numeroase incidente violente (între care și uciderea unor responsabili utemiști). Întrucât organizațiile comuniste deveneau din ce în ce mai numeroase (UTM cuprindea în 1950 aproximativ o cincime din populația tânără, la sfârșitul anilor '50 o treime, după un deceniu, jumătate, iar în anii '80 marea majoritate a tinerilor), se poate spune că epurarea acestora a avut un impact social major, contribuind la schimbarea rapidă și brutală a profilului societății.

Cu ocazia reînscirerilor au fost recrutați alți 30.000 de tineri, UTM ajungând să numere după terminarea operațiunii 650.000 de membri. Compoziția socială, conform categoriilor comuniste, arăta astfel: 30,99% muncitori, 40,38% țărani muncitori, 6,20% funcționari, 18,65% elevi, 3,78% studenți. În organismele de conducere erau 62,5% muncitori și doar 12,7% țărani; 80,78% erau români, 19,22 de alte naționalități⁴¹⁷.

„Am reușit să lichidăm vechea moștenire lăsată de organizațiile de tineret dinainte de unificare”, scria triumfalist autorul unui raport pe tema reînscirerilor, care, totuși, avertiza că „mai există agenți nemernici ai imperialiștilor anglo-americani și ai dușmanului de clasă intern rămași nedescoperiți, strecurați în rândurile noastre”. „Trebuie combătute tendințele de a cuprinde întregul tineret în UTM”, mai spunea acesta⁴¹⁸.

Epurările vor continua, sub forma campaniilor de „îmbunătățire a compoziției de clasă”, și în perioada următoare, cu precădere în preajma unor ani „fierbinți”, după 1952, 1956 sau 1968.

Ținta principală a politicilor de recrutare în perioada Dej au fost muncitorii. Cu cât era mai mare ponderea acestora în UTM cu atât mai bună era considerată „compoziția socială”. La un moment dat, în anii '50, s-a atins un vârf de 35%⁴¹⁹, însă în restul perioadei Dej proporția acestora din totalul membrilor a oscilat între 25-30%. Cu toate eforturile UTM, la mijlocul anilor '50, doar 50% dintre tinerii muncitorii din fabrici erau prinși în organizație⁴²⁰. În anii '80, ponderea muncitorilor (categorie în care intrau și maiștrii și tehnicienii) a oscilat în jurul a 50%⁴²¹. Cuprinderea muncitorilor în organizațiile comuniste era o formă de legitimare, dar mai ales o modalitate de mobilizare a acestora pentru reconstrucția postbelică și pentru implementarea deciziilor de comunizare a economiei⁴²². Fie prin mobilizare forțată, fie prin punerea la punct a unui sistem de recompense materiale (facilitarea migrației dinspre sat spre oraș, asigurarea locuinței și a locului de muncă, excursii, concedii gratuite ș.a.) și simbolice (de exemplu,

⁴¹⁷ Ibidem, dosar nr. 25/1950, ff. 1-48; ibidem, dosar nr. 66/1949, ff. 1-28.

⁴¹⁸ Ibidem, dosar nr. 25/1950, f. 17. Cerința avea la bază tot un comandament leninist: „Singurul partid de guvernământ din lume care se preocupă nu de sporirea numărului de membri, ci de creșterea lui calitativă, de curățirea rândurilor partidului de cei «strecurați» în el este partidul nostru – partidul clasei muncitoare revoluționare”; V. I. Lenin, *Opere*, vol. 30, București, 1956, p. 46.

⁴¹⁹ ANIC, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 13/1957, f. 119.

⁴²⁰ Ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 45/1956, f. 49.

⁴²¹ Ibidem, fond CC al UTC, dosar nr. 62/1984, neinventariat și nepaginat.

⁴²² Gheorghe Florescu, *Despre sarcinile Uniunii Tineretului Muncitor în îndeplinirea planului cincinal*, București, Editura Tineretului, 1951.

prin acordarea, în „întregerile socialiste”, a titlului de „fruntaș”, „inovator”, „stahanovist”), tinerii au fost angajați în politicile transformiste ale regimului - în întreprinderile naționalizate, la a căror preluare au participat, pe „șantierul tineretului”, în munci comunitare etc. UTM era o pârgie între altele de mobilizare și de controlare a vieții profesionale și private a muncitorilor.

Prima dilemă majoră a regimului a fost legată de gradul de cuprindere în organizațiile sale a populației rurale. După cum se știe, aceasta era o dilemă istorică a mișcării comuniste, pentru care Lenin găsisese formula „alianței dintre muncitori și țărani”, mai precis, o parte a țărănimii. În România comunistă, am văzut că într-o primă fază au fost primiți în UTM cu precădere țărani săraci. 40% din cei excluși prin reînscrisere erau țărani. Însă acest lucru pune problema reprezentativității Uniunii în condițiile în care trei sferturi din populația României consta în populație rurală. Apoi, demararea, în 1949, a „transformării socialiste a agriculturii” reclama o prezență masivă a organizațiilor comuniste în sate, mai ales că discursurile vremii rezervau tinerilor rolul de pionieri ai colectivizării. Așa încât, la scurt timp, s-a cerut încadrarea în UTM a tuturor tinerilor țărani angajați în Stațiuni de Mașini și Tractoare (SMT), Gospodării Agricole Colective (GAC), Gospodării Agricole de Stat (GAS) și a celor „mai buni țărani muncitori care susțin politica partidului”⁴²³ – în această ultimă categorie intrând țărani săraci sau mijlocași din sectorul particular care nu se găseau în contradicție cu partidul. În formularul de adeziune la UTM exista o rubrică privind „Profesia și averea părinților”⁴²⁴, care viza descoperirea fiilor de „chiaburi”.

Primirea țăranilor în UTM a fost problematică pe toată durata colectivizării. Pe de o parte, activiștii utemiști căutau să cuprindă o parte cât mai mare parte din tineretul rural în organizație, dar pe de alta se străduiau să reducă ponderea acestuia în UTM, pentru a „îmbunătăți” compoziția socială. Spre sfârșitul anilor 1950, UTM reușise să cuprindă în rândurile sale doar circa 28,5% din populația rurală încadrabilă⁴²⁵. Tot atunci, în UTM se aflau doar 30-35% țărani, în timp ce ponderea lor a coborât, și pe fondul schimbării profilului social al populației, în anii 1960 spre 25%, iar în anii '80 sub 20%⁴²⁶.

Începând din 1950, activiștii utemiști au fost mobilizați pentru a ajuta la reușita colectivizării, aceștia participând la acțiunile propagandistice și de demascare puse la cale de regimul comunist. În consfăturile din organizație li se cerea să-și convingă rudele și apropiații să-și dea pământul la colectiv, să-i denunțe pe „chiaburi” și pe cei care se opuneau colectivizării și chiar să se opună căsătoriei dintre „chiaburi” și fete sărace. Documentele înregistrează însă constant și nemulțumirea conducerii partidului și a UTM față de felul în care cerințele erau puse în practică, semn că acestea nu erau respectate întotdeauna pe teren⁴²⁷.

După 1952, în urma demascării „devierii de dreapta”, a început o nouă epurare a UTM. Întrucât grupul „fracționist” în frunte cu Ana Pauker a fost acuzat, printre altele, că, prin „metoda înscrierii în bloc”, a făcut ca în partid să intre numeroși „legionari” și alte „elemente dușmănoase” (lucru pe care Ana Pauker l-a recunoscut public în

⁴²³ ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 35/1950, f. 31.

⁴²⁴ Ibidem, dosar nr. 56/1953, f. 25.

⁴²⁵ Ibidem, dosar nr. 37/1958, f. 3.

⁴²⁶ Ibidem, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 23/1958, f. 3; ibidem, dosar nr. 14/1968, f. 3; ibidem, fond CC al UTC, dosar nr. 62/1984, neinventariat și nepaginat.

⁴²⁷ Ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 96/1951, f. 17; ibidem, dosar nr. 97/1951, ff. 1-12 ș.a.

„autocritica” sa forțată de partid), a început o nouă vânătoare împotriva acestora în PMR, în organizațiile comuniste și în instituții⁴²⁸. UTM a fost una din principalele ținte ale acestei campanii de epurare, între august 1952 și iunie 1953 fiind excluși din organizație pentru „deviere de dreapta” 1000 de activiști și peste 18 000 de membri. Aceasta în condițiile în care excluderile cumulate din perioada octombrie 1950-august 1952 nu au depășit cifra de 12 000⁴²⁹. Criza a avut repercusiuni și asupra conducerii UTM, în această perioadă schimbându-se de mai multe ori ocupantul funcției de prim-secretar. Gheorghe Florescu a fost schimbat în august 1952, fiind urmat de Vasile Mușat, un strungar intrat în partid în 1945⁴³⁰, care nu a rezistat pe post decât doi ani (august 1952-iulie 1954). Tot doi ani a rezistat și urmașul său, Cornel Fulger, un fost electrician (iulie 1954-iunie 1956). Prin Virgil Trofin⁴³¹, un activist din noul val (la bază ajustor mecanic și cazangiu de locomotive), care a lucrat ca ofițer la Direcția Superioară Politică a Armatei, Partidul a găsit mâna de fier pe care o dorea pentru a controla UTM. Acesta a rămas în funcție între iunie 1956 și iunie 1964, supraviețuind crizelor succesive din partid din a doua parte a anilor '50.

După revoluția din Ungaria din 1956, a venit rândul studenților și elevilor să devină o problemă pentru UTM. De fapt, din considerente ideologice, aceștia au fost priviți cu suspiciune de către comuniști din capul locului. Studenții au fost în primele rânduri ale manifestațiilor anticomuniste din anii 1945-1946, fiind totodată o țintă importantă a represiunii comuniste. În momentul unificării organizațiilor de tineret, Miron Constantinescu propunea ca UNSR și UAER să nu fie primite în UTM imediat, până nu sunt epurate⁴³². Până la urmă au fost primite, dar dintre cei excluși în urma procedurii de „reînscrisere” 50% erau studenți și elevi. În instrucțiunile date în 1950 pentru înscrierea de noi membri, se spunea că vor fi admiși în UTM „elevii și studenții buni la învățătură, merituoși, devotați organizației și Partidului”⁴³³. Au fost de asemenea

⁴²⁸ Ibidem, dosar nr. 58/1953, f. 2; Scrisori ale Anei Pauker prin care își analizează în mod autocritic greșelile din activitatea sa (devierea de dreapta); *Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Român, 23-28 decembrie 1955*, București, 1956, p. 128.

⁴²⁹ ANIC, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 49/1953, ff. 42, ff. 53-54.

⁴³⁰ În documentele UTC, Vasile Mușat era descris astfel: „Muncitor. Serios în muncă. Spirit organizat. În munca de tineret a făcut progrese serioase. Se exprimă frumos și ușor. Adâncește problemele. Fire cam închisă. Puțin moale”; ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 123/1948, f. 1; „Este un element muncitoresc sănătos. A urmat școala de cadre a PMR Constanța, unde a acumulat multe cunoștințe. Este un tov. cu nivel politic, un bun vorbitor și cu pregătire teoretică. Este energic și își planifică munca. Uneori este puțin încăpățânat, iar critica și-o însușește greu”; ibidem, dosar nr. 88/1949, f. 7; vezi și ibidem, dosar nr. 105/1951, f. 3.

⁴³¹ Ibidem, fond CC al PCR - Secția Cadre, dosar T 313, Virgil Trofin, f. 1; Iată cum este descris în documentele UTM: „Lucrează în organizațiile de tineret imediat după 23 august. Este un tov. energic, capabil, cu putere de muncă și spirit organizatoric. Reușește să antreneze și pe alții alături de el și știe să se orienteze just. Nivel politic și spirit de observație dezvoltat. Este încrezut și cu atitudini de superioritate față de unii tov. Puțin sentimental”; ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 88/1949, f. 3; „Atașat partidului. Cinstit. Activ. Experiență organizatorică. Puțin molatec. Se supra-apreciază. Judecă uneori cu inima. Ajutat, are perspective serioase de creștere”; ibidem, dosar nr. 123/1948, f. 3; vezi și ibidem, 105/1951, f. 3. Pentru un portret al lui Trofin, vezi Vladimir Tismăneanu, *Virgil Trofin sau scurta memorie a Nomenclaturii*, în *Arheologia terorii*, ediția a II-a, București, Editura Allfa, 1998, pp. 119-124.

⁴³² ANIC, fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 63/1948, f. 3.

⁴³³ Ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 35/1950, f. 31. În 1956, erau condiții similare: „Să fie primiți în UTC acei elevi și studenți care au atitudine corectă față de învățătură și disciplină, își însușesc și sprijină prin fapte politica partidului și guvernului, dovedind prin întreaga lor

fixate filtre ideologice pentru admiterea în învățământul superior, pe baza originii sociale și a apartenenței politice înainte de instalarea comunismului a tinerilor sau a părinților acestora⁴³⁴. Absorbția studenților în UTM era foarte mare, de circa 80-90% din totalul de 57 000 de studenți⁴³⁵, statutul de student fiind foarte greu de obținut fără îndeplinirea condiției intrării în UTM.

Ponderea elevilor și studenților în UTM a urcat până spre 30% în 1953⁴³⁶, dar a început să se reducă sever după 1956. În 1957, procentajul scade sub 20%, iar în 1958-1959, sub 10%, cu o minimă de 7,7% în decembrie 1958⁴³⁷. Explicația stă în seria de evenimente dramatice înregistrate în a doua parte a anilor 1950. Ecoul provocat de revoluția maghiară din 1956 a stârnit efuziune și proteste în centrele universitare din România, cărora autoritățile le-au răspuns cu arestări și epurări masive⁴³⁸. Apoi, „Raportul secret” al lui Hrușciiov din februarie 1956, în care erau denunțate crimele staliniste și „cultul personalității”, a avut la rândul său ecou în România, provocând tentativa, eșuată, a lui Miron Constantinescu și Iosif Chișinevschi de a-l debarca pe Gheorghe Gheorghiu-Dej, prin evidențierea cultului personalității și a abuzurilor produse sub conducerea acestuia. Contraofensiva lui Dej s-a soldat cu noi epurări în PMR și în UTM⁴³⁹.

Mijlocul anilor 1950 lăsa impresia unei relaxări în lagărul comunist. Moartea lui Stalin, în 1953, „spiritul Genevei” produs de aparenta îmbunătățire a relațiilor dintre Est și Vest în 1955 și discursul lui Hrușciiov din 1956 apăreau ca semne ale unui dezgheț incontestabil. În România, stoparea vremelnică a colectivizării după criza din 1952, Festivalul Mondial al Tineretului, organizat la București în 1953 pentru a ipostazia „fericirea” tineretului comunist, apariția în 1956 a Asociațiilor studențești care păreau o alternativă democratică la ultrapolitizatul UTM, efectul contagios al revoluției din Ungaria – toate acestea au fost interpretate în rândul tineretului ca semne ale schimbării⁴⁴⁰. Concesiile minimale pe care comunismul le-a făcut au avut efectul pervers al creșterii așteptărilor⁴⁴¹.

După raportul lui Hrușciiov, regimul a organizat mii de „prelucrări” în organizațiile de partid din toată țara pentru a impune versiunea proprie, edulcorantă,

activitate că sunt demni de a face parte din organizația revoluționară a tineretului”; ibidem, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 13/1957, f. 201.

⁴³⁴ Ioana Boca, *Studenții în anii '50*, în *loc. cit.*, p. 210.

⁴³⁵ ANIC, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 3/1956, f. 4.

⁴³⁶ Ibidem, dosar nr. 49/1953, f. 59

⁴³⁷ Ibidem, dosar nr. 15/1957, f. 2; ibidem, dosar nr. 15/1958, f. 40; ibidem, dosar nr. 23/1959, f. 59; ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 37/1958, f. 1.

⁴³⁸ Ioana Boca, *1956 – Un an de ruptură. România între internaționalismul proletar și stalinismul antisovietic*, București, Fundația Academia Civică, 2001.

⁴³⁹ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate. O istorie politică a comunismului românesc*, traducere de Cristina Petrescu și Dragoș Petrescu, Iași, Editura Politom, 2005, pp. 173 și urm.

⁴⁴⁰ *Oglinzi retrovizoare. Istorie, memorie și morală în România*. Alexandru Zub în dialog cu Sorin Antohi, Iași, Editura Polirom, 2002, pp. 38 și urm.; Florin Niculescu, *Festivalul mondial al tineretului, București, 1953*, în Romulus Rusan (ed.), *Anii 1949-1953. Mecanismele terorii. Comunicări prezentate la al VII-lea Simpozion al Memorialului de la Sighetu Marmăției (2-4 iulie 1999)*, București, Fundația Academia Civică, 1999, pp. 83-86.

⁴⁴¹ Teoria „creșterii așteptărilor” din științele sociale s-a inspirat din scrierile lui Alexis de Tocqueville, care a observat că un regim tiranic devine vulnerabil nu neapărat în situații de sărăcie extremă sau ca urmare a exceselor represiunii, ci tocmai în momentul în care face concesii, se angajează pe calea reformelor sau supralicitează promisiuni pe care nu le poate respecta.

asupra semnificației acestuia. Însă informările amănunțite trimise de activiștii din teritoriu relevau că prelucrările au suscit un val de efecte neintenționate. Criticarea lui Stalin, fie și cu *sotto voce*, a stârnit o imensă confuzie după ce ani la rând membrii de partid au fost sufocați de propaganda pro-stalinistă și, în același timp, au provocat primele discuții publice curajoase de după instalarea comunismului. Astfel, în timpul dezbaterilor s-au auzit voci care cereau schimbarea liderilor PMR, denunțau URSS și criticau Partidul (pentru lipsa democrației interne, pentru aplicarea prea ușoară a sancțiunilor și excluderilor, pentru inventarea de dușmani imaginari, pentru exagerarea puterii chiaburilor, pentru abuzurile față de țărani și intelectuali). Erau de asemenea criticate Securitatea și miliția (pentru folosirea membrilor de partid în misiunile sale, pentru perchezițiile, arestările și trimerile în judecată abuzive, pentru folosirea metodelor brutale de interogatoriu), aparatul de propagandă și presă (pentru încurajarea cultului personalității), învățământul politic (pentru dogmatism) și instituțiile statului (pentru birocrație și nerespectarea legalității) etc⁴⁴². Miron Constantinescu și Iosif Chișinevschi, în încercarea lor de a-l discredita pe Gheorghe Gheorghiu-Dej, au lansat acuzații similare, subliniind nerespectarea principiului conducerii colective, precum abuzurile Securității și ale Ministerului Afacerilor Interne⁴⁴³.

După izbucnirea revoluției din Ungaria, a fost organizată o nouă campanie de prelucrări care, la fel, s-a soldat cu discuții cvasi-libere în câteva zone din țară. În ședințele UTM, în special în București și în Transilvania (Timișoara, Cluj, Târgu-Mureș), s-au înregistrat solidarizări cu revoluționarii de la Budapesta și poziții antisovietice. În același timp, regimul din România a fost acuzat că prezintă denaturat realitatea și a fost cerută retragerea trupelor sovietice din țară⁴⁴⁴.

Mai multe din protestele studențești din toamna anului 1956 și-au avut focarul în ședințe ale UTM sau ale Asociațiilor studențești. În București, protestele din septembrie au pornit de la ședința pentru alegerea unui nou birou al organizației de bază a UTM din anul IV de Filologie. La Cluj, în octombrie, un grup de studenți de la Facultatea de Filologie-Istorie a Universității „Bolyai” a elaborat, cu ocazia constituirii Asociației studențești, un proiect de program în care se stipula că asociația este „liberă, democratică, autonomă”⁴⁴⁵.

Dar, după cum spunea la un moment dat Jean-François Revel, „destinderea nu a fost un vis, a fost o capcană”. Același Hrușciiov care vituperase regimul stalinist a înăbușit în sânge revoluția maghiară. În România, membrii de partid și ai UTM care, în dezbaterile din vara și toamna lui 1956, au atacat conducerea centrală a PMR sau au criticat Uniunea Sovietică au fost excluși din organizații, iar unii, arestați. Miron Constantinescu și Iosif Chișinevschi au intrat în dizgrație, nereușind să atragă de partea platformei lor o masă critică din conducerea partidului. Regimul a conștientizat că prin aceste dezbateri s-a deschis cutia Pandorei, luând imediat măsuri pentru înghetarea discuțiilor publice și pentru pedepsirea protestatarilor.

⁴⁴² ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 26/1956, ff. 1-30; ibidem, dosar nr. 58/1956, ff. 1-7; ibidem, dosar nr. 59/1956, ff. 1-11.

⁴⁴³ Ibidem, fond CC al PCR - Cancelarie, dosar nr. 32/1956, ff. 1-116; ibidem, dosar 182/1956, ff. 1-25.

⁴⁴⁴ Ibidem, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 38/1956, f. 5; 1956. *Explozia. Percepții române, iugoslave și sovietice asupra evenimentelor din Polonia și Ungaria*, ediție întocmită de Corneliu Mihai Lungu și Mihai Retegan, București, Editura Univers Enciclopedic, 1996, pp. 97, 104, 136-137, 145-146, *passim*.

⁴⁴⁵ *Ibidem*, pp. 372-373.

Protestele studențești au fost un șoc pentru UTM. De la mijlocul anilor '50, PMR și-a pus serios problema mobilizării și disciplinării mediului studențesc. Responsabilii din PMR și UTM erau nemulțumiți din cauza apatiei și apolitismului studenților, iar, așa cum se știe, în timpul comunismului neutralitatea ideologică și escapismul reprezentau un păcat. Așa a apărut, în vara anului 1956, ideea formării Asociațiilor studențești, care, printr-un cadru mai relaxat și adaptat, aveau menirea de a-i atrage pe studenți⁴⁴⁶. Președinte al comitetului de organizare a Asociațiilor studențești a fost desemnat Ion Iliescu, un tânăr activist în vârstă de 26 de ani, care a avut o carieră spectaculoasă în organizațiile de tineret comuniste. În 1957, acesta va deveni președintele nou formatei Uniuni a Asociațiilor Studențești din România⁴⁴⁷. Ideea constituirii Asociațiilor studențești nu a întrunit consensul membrilor Biroului CC al UTC, unii temându-se că Asociațiile vor fi deturnate și vor scăpa controlului partidului, lucru care, de altfel, s-a și întâmplat⁴⁴⁸.

În perioada următoare, UTM a decis să ia măsuri, în mai multe ședințe supravegheate de Nicolae Ceaușescu, care era pe atunci membru în Biroul Politic și responsabil cu Secția Organizatorică a PMR, deci răspundea de organizațiile de tineret. Ceaușescu a cerut să fie exmatriculați, dacă este nevoie, toți studenții dintr-o facultate și să fie trimiși „la sapă”, să fie scăzută ponderea utemiștilor din rândul studenților de la 80% la 25% și ca 80% dintre studenți să fie de origine muncitorească⁴⁴⁹.

Primul secretar al UTM, Virgil Trofin, a lansat mai multe diatribe împotriva studenților și a dat dispoziție ca ședințele UTM și ale Asociațiilor studențești să fie supravegheate de muncitori. Trofin a înțeles că totul a pornit de la raportul lui Hrușciiov, dar, în opinia sa, nu se putea spune că „este o rușine epoca stalinismului” pentru că aceasta a fost „cea mai glorioasă epocă din istorie pur și simplu”⁴⁵⁰.

La rândul său, spre sfârșitul anilor '50, Ion Iliescu, liderul studenților comuniști, s-a arătat revoltat de atitudinea „de împăciuatorism cras în rândul studenților”, i-a acuzat

⁴⁴⁶ Stenograma ședinței CC al UTM din 15 mai 1956, în care se discută directiva partidului, în ANIC, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 3/1956, ff. 2-23.

⁴⁴⁷ Fiu al ilegalistului Alexandru Iliescu, a intrat în UTC în august 1944, a activat în Tineretul Progresist, apoi în UAER (ca responsabil cu organizarea, apoi secretar al secției sportive), fiind cooptat, cu ocazia „unificării” din martie 1949, în CC al UTM. Studenția și-a făcut-o la Moscova, unde a fost și secretar al Comitetului unional al studenților și aspiraților români aflați la studii în URSS (în 1952, numărul acestora era de 2.500; ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 122/1951, f. 3). După întoarcerea în țară, în 1954, a intrat în Biroul CC al UTM, apoi, din 1956, a devenit secretar al CC al UTM. Întrucât nu urmase o școală de partid, a fost recomandat pentru a urma cursurile de trei ani la fără frecvență ale Institutului de Aspirantură „A. A. Jdanov”, școală de cadre – Ibidem, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 10/1957, ff. 184-185). Caracterizările de partid îl descriu astfel: „Origine socială muncitorească. (...) Devotat partidului. (...) Are inițiativă în muncă. Este priceput – oarecare nivel teoretic. Fiind tânăr, judecă cam pripit lucrurile. Are perspective de creștere” (Ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 123/1948, f. 10); „Este atașat partidului și organizației. Are inițiativă și putere de muncă. Nivel politic și ideologic corespunzător. S-a achitat întotdeauna de sarcinile primite. Duce muncă colectivă și are influență în rândurile elevilor. Este un tov. perseverent în muncă, nu se străduiește suficient în ridicarea nivelului său politic și câteodată este cam repezit. Are largi perspective de dezvoltare” (ibidem, dosar nr. 88/1949, ff. 9-10; vezi și ibidem, dosar nr. 105/1951, f. 6). Dosarul de cadre al lui Ion Iliescu nu a putut fi găsit la ANIC, însă reproducerea fișei sale de cadre a apărut în presă, într-un supliment al revistei „Academia Cațavencu” (www.catavencu.ro/pdf/supliment_Iliescu.pdf).

⁴⁴⁸ ANIC, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 3/1956, ff. 3-23.

⁴⁴⁹ Ibidem, dosar nr. 16/1956, f. 70; ibidem, dosar 11/1957, f. 193.

⁴⁵⁰ Ibidem, dosar nr. 38/1956, ff. 92-111.

pe profesori că „nu știu să înarmeze studenții cu teoria marxist-leninistă pentru a lua poziție față de încercările dușmanilor”, a dat asigurări că „s-au luat măsuri împotriva elementelor care s-au dovedit a fi dușmănoase” și că s-a implicat personal în exmatriculări⁴⁵¹.

În timpul protestelor studențești din 1956, activiștii UTM au fost instruiți să prevină, să descurajeze, să denunțe, să demaște și să combată „manifestările dușmănoase” și au fost mobilizați, alături de activiștii de partid și de muncitori, pentru a supraveghea adunările studențești, pentru a înăbuși manifestările de protest, pentru a păzi obiectivele strategice și pentru a ocupa prin diferite ședințe și manifestări timpul liber al tinerilor. În București, au fost formate grupuri de tineri muncitori utemiști care i-au luat la bătaie pe „bandiți”, adică pe studenții protestatari, iar la Cluj, în 1957, activiștii utemiști au participat la reținerea unor tineri protestatari⁴⁵².

După 1956, au fost reținuți, în total, câteva mii de studenți, iar câteva zeci au fost condamnați. Au fost organizate nenumărate ședințe de demascare și prelucrare conduse de liderii și activiștii din PMR și UTM. Zeci de organizații UTM din toată țara au fost dizolvate. Pentru scurt timp, a fost stopată formarea asociațiilor studențești în zonele cu probleme și tot acolo a fost interzisă vremelnic primirea de studenți și elevi în UTM. S-au produs excluderi masive – conform statisticilor lunare, 300-500 de excluderi pe lună la nivel național în 1957⁴⁵³ și între 600-1500 pe lună în 1958⁴⁵⁴. Numărul total al membrilor UTM a cunoscut variații importante, fiind pentru prima dată după 1948 când UTM cunoștea un regres numeric. Astfel, dacă în ianuarie 1956, UTM avea 1.498.381 de membri, în ianuarie 1957 ajunge la cifra de 1 165 170, crește din nou până în octombrie 1957 la 1 373 562, ca să scadă încă o dată la 1 271 827 până în februarie 1958⁴⁵⁵. Tot atunci, se înregistrează o schimbare spectaculoasă a „compoziției sociale”, care era controlată prin procedurile de primire și excludere din organizație. De exemplu, între 1 iulie 1956 și 1 iulie 1957 proporția muncitorilor din UTM crește de la 27% la 35%, iar cea a elevilor și studenților scade de la 14% la 9%⁴⁵⁶. Tinerii care frecventau institutele teologice au fost dați afară din UTM⁴⁵⁷.

Plenarele PMR din 1957 și 1958, care au dus la marginalizarea lui Miron Constantinescu și Iosif Chișinevschi, respectiv a „grupului” lui Constantin Doncea, au avut și ele repercusiuni asupra UTM. De altfel, excluderile masive din UTM din anii 1957-1958 sunt în strânsă legătură cu epurările din PMR. În iulie 1957, liderii UTM au trecut printr-o umiltoare ședință, în prezența aceluiași Nicolae Ceaușescu, în care au trebuit să-și exprime fiecare în parte adevărul față de rezoluția Plenarei în care au fost

⁴⁵¹ Ibidem, dosar nr. 15/1959, ff. 40-41; ibidem, dosar nr. 7/1958, ff. 189-190; Ion Iliescu a dat exemplul exmatriculării unui student la Filosofie de la Institutul „Maxim Gorki” care a propagat „idei străine” și, un altul, al exmatriculării studenților care au participat în Cluj și Târgu Mureș la manifestările „naționaliste” organizate pe 24 ianuarie 1959. În presă, a apărut relatarea unui fost student la filosofie, Constantin Eretescu, care afirmă că Ion Iliescu a cerut exmatricularea sa; vezi „Evenimentul Zilei”, 27 august 2005 și replica dată de Iliescu, în Ibidem, 3 septembrie 2005.

⁴⁵² ANIC, fond CC al UTC - Secția Organizatorică, dosar nr. 45/1956, ff. 1-57; ibidem, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 7/1958, f. 217.

⁴⁵³ Ibidem, dosar nr. 1/1956, ff. 1-48; ibidem, dosar nr. 15/1957, ff. 2-163; ibidem, dosar nr. 15/1958, f. 1.

⁴⁵⁴ Ibidem, dosar nr. 15/1958, ff. 35-117.

⁴⁵⁵ Ibidem, dosar nr. 1/1956, f. 1; ibidem, dosar nr. 15/1957, f. 2; ibidem, dosar nr. 13/1957 f. 113; ibidem, dosar nr. 15/1958, f. 35.

⁴⁵⁶ Ibidem, dosar nr. 13/1957, f. 119.

⁴⁵⁷ Ibidem, dosar nr. 34/1958, ff. 27-28.

demascați Constantinescu și Chișinevschi și, eventual, să își facă autocritica în cazul în care avuseseră legături cu aceștia⁴⁵⁸. O telegramă în care era respinsă „cu indignare” poziția celor doi i-a fost trimisă lui Gheorghe Gheorghiu-Dej⁴⁵⁹.

În 1958, PMR a cerut încă un tribut din partea UTM, fiind decisă sancționarea sau excluderea unui număr de membri ai CC al UTM⁴⁶⁰, care trec și ei prin umilința autocriticii în fața lui Ceaușescu. Toate acestea se explică prin faptul că, după experiența anului 1956, conducerea PMR și-a concentrat atenția pe întărirea controlului asupra partidului și a organizațiilor de masă. Măsurile au dat roade, autoritățile având parte de liniște în cea mai mare parte a anilor '60.

Virgil Trofin a fost promovat în partid în 1964, lăsând funcția de prim-secretar al UTM lui Petru Enache, un strungar absolvent al Școlii Superioare de Partid „Ștefan Gheorghiu”, care a făcut carieră exclusiv în UTM. Acesta va face trecerea între Gheorghe Gheorghiu-Dej și Nicolae Ceaușescu, rămânând în funcție până în 1967 când a fost înlocuit de Ion Iliescu (1967-1971). Ceaușescu i-a promovat pe majoritatea activiștilor cu care a colaborat în anii '50 și în prima parte a anilor '60, în special lideri ai tineretului – Petre Lupu, Ion Ioniță, Virgil Trofin, Ion Iliescu, Cornel Burtică, Ștefan Andrei, Maxim Berghianu, Petre Blajovici, Paul Niculescu-Mizil, Cornel Onescu, Gheorghe Pană, Ion Stănescu, Ilie Verdeț etc⁴⁶¹. De altfel, deja majoritatea membrilor Comitetului Central al PCR de după 1965 avuseseră în prealabil o carieră în UTM⁴⁶². Totuși, o parte dintre favoriții lui Ceaușescu, cum ar fi Virgil Trofin sau Ion Iliescu, au intrat în dizgrație din anii '70, după ce regimul patronat de Ceaușescu a degenerat spre o formă extremă de patrimonialism, caracterizată de personalizarea și concentrarea radicală a puterii, de cultul personalității, tentații dinastice și nepotism, de clientelism și corupție, de imprevizibilitatea și arbitrariul deciziilor, de nesiguranța pozițiilor, de estomparea liniilor de separație dintre partid și stat, dintre sfera privată și cea publică⁴⁶³.

⁴⁵⁸ Ibidem, dosar nr. 25/1957, ff. 12-54. Se remarcă Ion Iliescu, singurul care are două intervenții autocritice, în care admite că a colaborat cu Miron Constantinescu și afirmă: „După evenimentele din Ungaria și Polonia ne putem da seama de pericolul pe care l-ar fi reprezentat pentru țara noastră orientarea pe care au încercat să o dea [M. Constantinescu și I. Chișinevschi] dezbaterilor documentelor congresului al XX-lea [al PCUS] și putem aprecia mai mult orientarea dată de partidul nostru care a știut cum să folosească aceste dezbateri pentru a dejuca încercările reacțiunii”.

⁴⁵⁹ Ibidem, dosar nr. 13/1957, ff. 147-149.

⁴⁶⁰ Ion Brad, membru supleant al CC al UTM, sancționat cu vot de blam și demiterea din poziția de responsabil al revistei „Cravata Roșie” pentru că nu a semnalat „ieșirile dușmănoase” ale poetei Doina Sălăjan din timpul revoluției din Ungaria (aceasta afirmase că tancurile sovietice nu au ce căuta pe străzile Budapestei) și pentru că a permis publicarea unor materiale cu referințe religioase; Fred Mahler, membru supleant, vot de blam pentru aceleași motive; Domokos Geza, membru al Biroului CC al UTM și responsabil al publicației „Ifjűmunkás”, vot de blam pentru articole „dăunătoare”, Camenco Petrovici, membru supleant, cadru didactic la Institutul de Studii Economice, primește inițial vot de blam, după care este exclus din CC și din învățământ, pentru „atitudine șovăielnică” în timpul revoluției din Ungaria și pentru că nu și-a denunțat colegi care criticau economia socialistă. Mai sunt sancționați Dumitru Popescu și Radu Cosașu (ultimul este demis) de la „Scânteia Tineretului”, Asztalos Istvan și Ion Farcaș de la „Napsugár” ș.a.; ibidem, dosar nr. 7/1958, ff. 39-61, 84-87, 95-257; ibidem, dosar nr. 8/1958, ff. 40-87, 133-137.

⁴⁶¹ Vladimir Tismăneanu, *Stalinism pentru eternitate*, p. 294.

⁴⁶² Este ilustrativ un simplu sondaj în lucrarea *Membrii CC al PCR, 1945-1989. Dicționar*, București, Editura Enciclopedică, 2004.

⁴⁶³ Ronald H. Linden, *Socialist Patrimonialism and the Global Economy: the Case of Romania*, în „International Organization”, vol. 40, no. 2, 1986, pp. 346-380; Juan J. Linz și Alfred Stepan (în *Problems of Democratic Transition and Consolidation. Southern Europe, South America, and Post-Communist*

Ambiția refondatoare a lui Ceaușescu a avut efecte imediate și asupra UTM. După modelul rebotezării partidului, la Plenara lărgită a CC al UTM din 4 august 1965 numele organizației de tineret a fost schimbat în Uniunea Tineretului Comunist. Mai mult, Congresul al IV-lea al UTC a fost renumerotat, devenind Congresul al VIII-lea, considerându-se, în mod abuziv, ca prim congres Conferința generală a tineretului socialist din martie 1922. Începea astfel o nouă campanie de falsificare a istoriei UTM. Dacă în 1949, galeria canonizată a tinerilor eroi comuniști cuprindea nume precum Pavel Tcacenco (ucrainean, lider al PCR după 1926, mort în beciurile Siguranței), Lazăr Grünberg, Bernat Andrei (morți în timpul Holocaustului, în Transnistria, la Râbnița), Ștefan Plavăț (mort în luptele de partizani împotriva germanilor), Filimon Sârbu (militant antifascist), Iosif Clisch și Olga Bancic (implicați în Rezistența franceză), Nicolae Cristea, Haia Lipșiț (moartă după greva foamei în detenție), Constantin Tudose, Vasile Roaită (falsul erou de la Grivița)⁴⁶⁴, după 1965 Nicolae Ceaușescu se singularizează, devenind, în scrierile istoricilor de curte, cel mai important erou interbelic al UTC.

Nicolae Ceaușescu s-a confruntat cu probleme din partea tineretului încă de la începutul regimului său, în anul de maximă glorie, 1968. Pe 24 decembrie 1968, în Ajunul Crăciunului, s-a produs o manifestație spontană a câtorva sute de studenți bucureșteni în timpul căreia s-a vociferat împotriva regimului și în favoarea Cehoslovaciei care tocmai trecuse printr-o intervenție sovietică. Inițial, studenții au pornit pentru un Colind, după care, conduși de studenta Ana Șincai, s-au prins în Hora Unirii în piețele capitalei, radicalizându-se pe măsură ce constatau prezența în preajma lor a activiștilor de partid și a Securității. Grupul a încercat să meargă spre Ambasada americană, dar a fost oprit, moment în care Ana Șincai a început să strige „Libertate, libertate pentru studenți”. Zarva produsă de colindători a atras atenția și simpatia locuitorilor capitalei. În cele din urmă, la Gara de Nord și în complexul Grozăvești, studenții au fost întâmpinați de activiști în frunte cu Cornel Pacoste, locțiitor al secretarului Comitetului de Partid al Centrului Universitar București, și cu Marin Rădoi, secretar al Comitetului de partid al municipiului București, care i-au convins să se disperseze. Față de acest incident relativ minor, autoritățile au reacționat disproporționat, arestând-o pe Ana Șincai⁴⁶⁵ și alte două persoane, exmatriculând pe numeroși alții și convocând adunări pe facultăți în care au fost demascați participanții la Colind.

Operațiunea de restabilire a controlului a fost dusă de Securitate și activiștii de partid și de tineret. În informarea către Biroul CC al UTC pe care a făcut-o primul-secretar al Uniunii, Ion Iliescu, care deținea și funcția recent înființată de ministru al Tineretului, acesta a vorbit despre o „manifestare huliganică”, la care au participat sute de personae și care s-a soldat cu arestări. Iliescu era scandalizat de lipsa de reacție a

Europe, Baltimore and London, The Johns Hopkins University Press, 1996, pp. 344-357) folosesc, pentru a desemna regimul ceaușist, un termen nu foarte reușit, „sultanism”, dar prin care înțeleg tocmai o formă extremă de patrimonialism, vezi și H. E. Chehabi, Juan J. Linz, *A Theory of Sultanism*, în H. E. Chehabi, Juan J. Linz (eds.), *Sultanistic regimes*, Baltimore and London, 1998, pp. 3-48.

⁴⁶⁴ Lista se găsește în preambulul primului statut al UTM, ANIC, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 3/1949, f. 6.

⁴⁶⁵ Aceasta a fost închisă la Văcărești, după care a fost mutată la Spitalul 9 (spital de boli psihice în care erau internați, ca și în alte zone din țară, adversari ai regimului) și, după un proces penal care a avut loc abia în mai 1969, a fost trimisă cu domiciliu forțat la Ploiești; vezi *Colindul studentesc din 24-25 decembrie 1968*, interviu cu Ana Șincai, realizat de Cezar Paul-Bădescu, în revista „22”, anul VI, nr. 51, 20-27 decembrie 1995, p. 6.

activiștilor UTC: „Mai ales când au venit elementele turbulente, studenții, cadrele de la municipiul UTC trebuiau să ia poziție. Studenții când mergeau pe lângă cămine strigau – veniți cu noi și aceștia îi urmau ca oile”. Unii membri ai CC și-au făcut autocritica pentru lipsă de reacție și au fost decise măsuri pentru evitarea unor situații similare⁴⁶⁶.

Acesta a fost momentul în care scurtul interstițiu de destindere din interiorul UTC s-a apropiat de sfârșit, partidul cerând resuscitarea comandamentelor ideologice.

Începând din anii '60, Uniunea a început să renunțe la caracterul exclusivist, de avangardă, abandonând orientarea de clasă pentru a deveni cu adevărat o organizație de masă. Partidul cerea acum cuprinderea în organizațiile comuniste a „covârșitoarei majorității” a tineretului⁴⁶⁷.

Statutul a fost modificat succesiv pentru a lărgi sfera celor eligibili: în 1956, la Congresul al II-lea al UTM, vârsta acestora a fost extinsă la intervalul 14-26 de ani; în 1960, cu ocazia Congresului al III-lea, de la 14 la 28 de ani; în 1966, la Congresul al IV-lea (renumerotat drept Congresul al VIII-lea) se revine la limita superioară de 26 de ani, dar cu posibilitatea de prelungire la cerere până la 30 de ani; în 1971, la Congresul al IX-lea, nu mai există limită pentru prelungire; Congresul al X-lea din 1975 și Congresul al XI-lea din 1980 păstrează prevederile anterioare; Plenara din 1982, confirmată de Congresul al XII-lea din 1985, mărește limitele la 14-30 de ani.

Aceste schimbări se reflectă în creșterea spectaculoasă a numărului de membri. În 1960, UTM avea 1 900 000 de membri, în 1966, 2 250 000, apoi UTC însumează 2 400 000 de membri în 1971, ajunge la aproape 3 000 000 în 1975, ulterior, în 1985, la 3 900 000, pentru a atinge cifra de 4 100 000 în 1988⁴⁶⁸. În anii 1980, UTC avea peste 500 000 de cadre⁴⁶⁹.

Recrutarea uteciștilor începea în clasa VIII-a, absorbția elevilor de la acest nivel în UTC fiind de 25% în 1983 și de 40% în 1988. În 1983, 90% dintre elevii clasei a IX-a erau uteciști, pentru ca în 1988 să intre în organizație 98% dintre aceștia. Începând cu clasa a X-a, practic toți elevii erau membri în UTC, intrarea în organizație făcându-se automat și obligatoriu⁴⁷⁰. Instrucțiunile de uz intern cu privire la modul de primire în UTC din anii 1970 și 1980 amestecau criteriile politice cu cele meritocratice⁴⁷¹, în primă instanță intrând în UTC, de regulă, elevii cei mai buni la învățătură care nu aveau o problemă flagrantă la dosarul personal sau al părinților. În a doua etapă erau incluși toți ceilalți.

Satețiții UTC – Organizația Pionierilor, UASR și Șoimii Patriei – au tins la rându-le spre dimensiuni de masă.

⁴⁶⁶ ANIC, fond 3 (CC al UTC), dosar nr. 15/1968, ff. 130.

⁴⁶⁷ Ibidem, dosar nr. 5/1968, f. 39.

⁴⁶⁸ *Congresul al III-lea al UTM, 18-20 august 1960*, București, Editura Politică, 1960, p. 7; *Congresul al VIII-lea al Uniunii Tineretului Comunist din Republica Socialistă România, 23-26 martie 1966*, București, Editura Politică, 1966, p. 62; *Congresul al IX-lea al Uniunii Tineretului Comunist din Republica Socialistă România, 18-22 februarie 1971*, București, Editura Politică, 1971, p. 83; *Congresul al X-lea al Uniunii Tineretului Comunist din Republica Socialistă România, 3-5 noiembrie 1975*, București, Editura Politică, 1975, p. 18; ANIC, fond CC al UTC, dosar nr. 60/1985, nepaginat, ff. 205-208; ibidem, dosar 43/1988;

⁴⁶⁹ Ibidem, dosar 7/1984, f. 74.

⁴⁷⁰ Ibidem, dosar nr. 63/1983, f. 142; ibidem, dosar nr. 42/1988.

⁴⁷¹ Ibidem, dosar nr. 67/1983, ff. 141-175.

În 1949, existau 13 500 de pionieri (elevi între 9-14 ani), în 1960 numărul lor a ajuns la un milion, iar în anii '80, Organizația Pionierilor a ajuns să numere peste 2 500 000 de membri, incluzând totalitatea școlărilor până la 14 ani⁴⁷².

În 1976, PCR a decis formarea unei organizații de masă pentru copiii preșcolari și școlari cu vârste între 4-7 ani, pe care a denumit-o „Șoimii Patriei”. Atunci aceasta cuprindea 1 100 000 de copii, pentru ca în deceniul următor să ajungă la circa 1 500 000 de membri⁴⁷³.

Uniunea Asociațiilor Studențești din România avea la formare, în 1957, în jur de 50 000 de membri, pentru ca după 1973, când își schimbă denumirea în Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din România, să depășească suta de mii, iar în deceniul nouă tindea spre 150 000 de membri⁴⁷⁴.

După Ion Iliescu, au urmat în poziția de prim-secretar al UTC și ministru al Tineretului: Marțian Dan (1971-1972) – absolvent al Universității „M. V. Lomonosov” din Moscova care a deținut și funcția de secretar al Comitetului UTM al studenților români din capitala sovietică, urmând, după întoarcerea în țară, o carieră politică în UTM; Ion Traian Ștefănescu (1972-1979), un jurist transformat în activist; Pantelimon Găvănescu (1979-1983), un muncitor absolvent de „Ștefan Gheorghiu”; Nicu Ceaușescu (1983-1987), fiul lui Nicolae Ceaușescu și virtualul moștenitor al conducerii partidului; în fine, o figură ștearsă, Ioan Toma (1987-1989), și el absolvent la „Ștefan Gheorghiu”.

Poziționarea lui Nicu Ceaușescu, în anii 1970, în conducerea UASCR și preluarea, începând cu 1983, a primei funcții din UTC arată, pe de o parte, importanța pe care organizațiile de tineret o aveau în cadrul mecanismelor puterii comuniste și este, pe de alta, unul din semnele cele mai evidente ale derivei regimului spre comunism dinastic, nepotism și clientelism. Soția lui Nicu Ceaușescu, Poliana Cristescu, a deținut în cea mai mare parte a anilor '80 poziția de secretar în CC al UTC și președinția Consiliului Național al Organizației Pionierilor. O bună parte din funcțiile în organizațiile de tineret erau ocupate de apropiați ai fiului președintelui. Proasta reputație a acestuia a contribuit la atmosfera de cinism, blazare și corupție din organizațiile de tineret.

Activitatea UTC s-a birocratizat și ritualizat, dispărând fervoarea din primul deceniu al comunismului. Principala funcție a organizațiilor de tineret era aceea de a servi în angrenajul baroc al cultului personalității, în care ocupau un loc foarte important. Până și ședințele Biroului CC al UTC s-au transformat în cadru pentru prestarea de omagii la adresa secretarului general⁴⁷⁵.

Cutul personalității era nu doar o formă de consolidare a puterii familiei prezidențiale, ci și o modalitate complexă de exercitare a controlului social. Era una din

⁴⁷² Ibidem, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 32/1950, f. 31; ibidem, dosar nr. 7/1984, f. 74; Congresul al III-lea..., p. 55. În timpul lui Nicolae Ceaușescu, președinți ai Consiliului Național al Organizației Pionierilor au fost: Traian Pop (1966-1968), Virgiliu Radulian (1968-1975), Constantin Boștină (1975-1980), Mihai Hârjău (1980-1983) și Poliana Cristescu (1983-1989).

⁴⁷³ ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 104/1977, ff. 77-90; ibidem, dosar nr. 5/1977, ff. 1-18.

⁴⁷⁴ Liderii UASR/UASCR au fost: Ion Iliescu (1957-1960), Cornel Burtică (1960-1962), Ștefan Bârlea (1962-1966), Mircea Angelescu (1966-1969), Ion Traian Ștefănescu (1966-1973), Constantin Boștină (1973-1975), Ion Sasu (1975-1980), Tudor Mohora (1980-1985), Ani Matei (1985-1989).

⁴⁷⁵ Vezi, de exemplu, ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 7/1984, ff. 1-38. Între membrii Biroului CC din anii 1980 amintim pe Tudor Mohora, Ana Ferencz, Dinu Drăgan, Florea Voinea, Ani Matei, Ioan Toma, Dan Silviu Pavelescu, Ion Moraru, Dorel Mustăța și alții.

formele de „etatizare a timpului”⁴⁷⁶, de captare a energiilor private pentru reducerea spontaneității naturale a societății și mai ales de expunere permanentă într-un spațiu de supraveghere, panoptic.

Rolul organizațiilor de tineret era acela de pârgii, care, acționate birocratic, produceau manifestații de masă. Ocaziile pentru adunări populare erau numeroase, cele mai importante fiind sărbătorile naționale, ziua de naștere a șefului statului, aniversările istorice și vizitele de lucru. În 1989, de exemplu, Ceaușescu a făcut 38 de vizite de lucru, menținând ritmul din perioadele bune. În privința aniversărilor/comemorărilor, anul a oferit numeroase oportunități: 130 de ani de la formarea statului român modern, a 112-a aniversare a obținerii independenței, 45 de ani de la „victoria revoluției” din 23 august 1944, 50 de ani de la izbucnirea războiului „fascist”, 50 de ani de la manifestația de pe 1 mai 1939, legată de biografia Ceaușeștilor, și 100 de ani de la declararea lui 1 mai ca zi a muncii, 24 de ani de la înscăunarea lui Ceaușescu și 15 ani de regim prezidențial, 96 de ani de la formarea primului partid muncitoresc din România, anul patru din cincinalul opt, 100 de ani de la moartea lui Eminescu, 40 de ani de la crearea organizației de pionieri, 40 de ani de la crearea organelor de miliție, 40 de ani de începutul cooperativizării agriculturii. Toate acestea însemnau mitinguri, spectacole, simpozioane, în distribuția cărora tineretul juca un rol important. Fervoarea aniversară culmina cu manifestațiile prilejuite de sărbătorile oficiale, 23 august, 1 mai, care adunau sute de mii de tineri, antrenați zeci de ore pentru caligrafia cultului.

Cu toate eforturile propagandistice ale regimului comunist, în 1989 tinerii au participat masiv la revoluția anticomunistă.

În 1989, Nicolae Ceaușescu afirma că „în România, nu există cetățean care să nu facă parte dintr-o organizație”⁴⁷⁷. Afirmația era formal adevărată. Cu precădere după venirea la putere a lui Nicolae Ceaușescu, regimul politic s-a transformat, urmându-și vocația totalitară, într-un regim de includere (formula îi aparține politologului Kenneth Jowitt), tinzând să absoarbă întreaga societate în structuri aflate sub controlul său⁴⁷⁸. Spre deosebire de statele comuniste central-europene, care, din anii 1960, au evoluat spre regimuri post-totalitare⁴⁷⁹, reducând presiunea asupra societății, regimul comunist din România a menținut un nivel de mobilizare extrem de ridicat.

Pentru a controla totalitatea populației regimul a creat o rețea de organizații, pe care din anii 1970 le va reuni sub umbrela Frontului Unității Socialiste (FUS). FUS a fost creat în 1974 și cuprindea, pe lângă Partidul Comunist Român, aproape 40 de organizații de masă, sindicale, uniuni și asociații obștești⁴⁸⁰. În anii 1980, Partidul Comunist Român

⁴⁷⁶ Katherine Verdery, *Socialismul. Ce a fost și ce urmează*, traducere a M. Stroe și I. Codreanu, Iași, Institutul European, 2003, pp. 71-106.

⁴⁷⁷ „Scânteia”, 3 iunie 1989, p. 3; Ibidem, 15 august 1989, p. 6, interviu pentru revista „Newsweek”.

⁴⁷⁸ Kenneth Jowitt, *Inclusion and Mobilization in European Leninist Regimes*, în „World Politics”, vol. 28, nr. 1, Oct. 1975, pp. 69-96.

⁴⁷⁹ Caracteristicile regimurilor post-totalitare au fost descrise de Juan J. Linz, Alfred Stepan, *op. cit.*

⁴⁸⁰ FUS cuprindea: Organizațiile Democrației și Unității Socialiste, Uniunea Generală a Sindicatelor, UTC, UASCR, Organizația Pionierilor, Consiliul Național al Femeilor, Consiliile Muncitorilor de naționalitate maghiară, germană, sârbă și ucraineană, Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole de Producție, Uniunea Centrală a Cooperativelor Meșteșugărești, Uniunea Centrală a Cooperativelor de Producție, Achiziție și Desfacere, Asociația Oamenilor de Știință, Consiliul Național al Inginerilor și Tehnicienilor, Uniunea Societăților de Științe Medicale, Uniunea Societăților Științifice ale Învățătorilor, Societatea de Medicină Veterinară, Uniunea Scriitorilor, Uniunea Artiștilor Plastici, Uniunea Compozitorilor, Consiliul Ziariștilor, Uniunea Arhitecților, Asociația Oamenilor de Artă din Instituțiile Teatrale și Muzicale,

ajunsesse la dimensiuni impresionante: îngloba 3 800 000 de oameni⁴⁸¹, ceea ce însemna peste 15% din populația țării. În termeni proporționali, era cel mai mare partid din Europa de Est, fiind, raportat la populația țării, de două ori mai mare decât PCUS. Uniunea Generală a Sindicatelor, în care erau integrați automat salariații, număra nu mai puțin de 7 800 000 de membri⁴⁸². Organizațiile Democrației și Unității Socialiste, rezervate celor care nu erau membri de partid, cuprindeau 4 100 000 de oameni⁴⁸³.

Frontul, care din 1980 se va numi Frontul Democrației și Unității Socialiste, a ținut trei congrese (1974, 1980, 1985) și îl pregătise în amănunt pe al patrulea, care trebuia să aibă loc în 1990. Componenta Biroului Executiv al FUS/FDUS nu lasă nici o urmă de îndoială asupra dependenței stricte față de PCR. Nicolae Ceaușescu era președinte, iar posturile de vicepreședinți, secretari și membri ai biroului au fost deținute de lideri comuniști de rang înalt sau de activiști cu lungă carieră în organizațiile de tineret și sindicale.

FDUS avea rosturi multiple. Prin ambiguitatea statutului său, FDUS a atras în structurile sale de conducere și personalități care evitau să se asocieze public cu PCR – intelectuali, artiști, sportivi, lideri religioși și specialiști din diferite domenii, precum și o mare masă de oameni care nu erau membri de partid.

Apoi, prin intermediul Frontului, Ceaușescu simula înăuntru și în afara țării mecanismele democratice. Liderul comunist român declara în 1989 că România este cel mai democratic stat din lume, la fel cum afirma Stalin în anii 1930 despre Uniunea Sovietică⁴⁸⁴. Propaganda descria „cadru democratic” din țară ca o veritabilă „democrație directă, participativă” sau ca o democrație plebiscitară⁴⁸⁵.

În fine, prin FDUS, Ceaușescu punea în scenă un scenariu de tipul „poporul împotriva elitei”, contrabalansând puterea nomenclaturii prin invocarea și convocarea în arenă a societății, de la care se reclama tot mai mult în mod direct, fără mijlocirea partidului.

Asociația Cineaștilor, Asociația Juriștilor, Comitetul Foștilor Luptători și Veterani ai Războiului Antifascist, Comitetul Național pentru Apărarea Păcii, Societatea Crucea Roșie, Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport, Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, Asociația Apicultorilor, Automobil Clubul Român, cultele.

⁴⁸¹ „Scânteia”, 29 iunie 1989.

⁴⁸² Mihnea Berindei, *România lui Ceaușescu – un naufragiu planificat*, I, în „22”, nr. 46, 17-23 noiembrie 1998, p. 10.

⁴⁸³ ANIC, fond CC al PCR - Secția Organizatorică, dosar nr. 26/1989, nepaginat.

⁴⁸⁴ „Scânteia”, 27 ianuarie 1989, p. 3.

⁴⁸⁵ *Ibidem*, 2 septembrie 1989, p. 1; *ibidem*, 28 martie 1989, p.1.